

Körműves Ida
három kisregény

Álomkeringő • A szivárvány alatt • Bajadéra

*Kőműves Ida
három kisregény*

*Álomkeringő
A szivárvány alatt
Bajadéra*

a borítót tervezte:
Kőműves Mór

szerkesztette:
Kőműves Ida

lektor:
Kőműves Glória

2018.

Álomkeringő

kisregény

Nagy nap ez a mai, lelkem Bíborkám!

– Jaj, Nagymama, mitől lenne ez különb a többinél, csak azért, mert ma van a születésnapom?

– Bizony kis unokám, a tizenhatodik! Elérkezett az idő, a te időd. Ma este bálba megyünk. Nézd, milyen szép ruhát varrtam neked!

– De hiszen, táncolni sem tudok, Nagymama! Meg különben is, minek mennék?...

– Meg kell találnod a jövőendőbelidet, gyermekem. A tánc meg nem olyan faramuci dolog ám, egykettőre belejössz, meglásd.

– Nekem nincs semmi érzésem a tánchoz, és bálba menni sem akarok...

– Ne vitatkozz velem kislányom! Meg kell találnod a jövőendőbelidet, miután leérettségiztél, férjhez kell menned. Senki sem tudhatja, meddig húzom még, és nem akarlak magadra hagyni. Kell, hogy legyen melletted valaki.

Bíborka megadóan sóhajtott egyet. Tudta, hiába minden szó, Nagymama nem akarja őt meghallgatni,

amit ő eldöntött, annak úgy kell lennie. Egy ideig még bosszankodott miatta, aztán beletörődött.

Nagymamával nem lehet vitatkozni. Nagymama előír, utasít, rendelkezik, kioktat. Nagymama nem tűri a szófogadatatlanságot. Tudja ő, hogy nem akar rosszat, de miért kényszeríti olyasmire, amihez semmi kedve.

Táncolni sem táncolt még soha. Isten őrizze, hogy bárki is felkérje azon a bálon, mert ő bizony egyszerre tapos annak a lábára mind a két bal lábával, hogy banni fogja még él, hogy őt táncra kérte... Úgy nőtt ő Nagymama mellett, mint a bogáncs. Mindenkit megszúr, ő maga meg az első érintésre letörik. Egyébként a remény vékony szála sem táplálta benne azt a hitet, hogy a bálon megtalálja a jövődőbelijét.

Ült a verandán és ábrándozott. Az ő álmaiban nem bálon jön el a nagy Ő, hanem az utcán rohanás közben, amikor éppen a buszra fut, előfordulhat, hogy megcsúszik valamin, és elhasal a járdán, s akkor éppen arra jár egy lovag, aki lehajol hozzá, kedvesen szól, majd felemeli őt és a tekintetük összefonódik...

Mintha már hallaná is Nagymamát: *Miért gondolod, hogy vérző térded, könnyes szemmel olyan vonzó lennél, hogy akár egy királyfi beléd szeretne?... Mennyivel szebb egy bálon megismerni a férfit. Meghajol előtted: Szabad egy táncra? Aztán keringőztök, forgat jobbra, forgat balra, addig-addig míg bele nem szédülsz. Hidd el nekem kislányom, ez sokkal kellemesebb.*

Persze, találkozhatna vele a könyvtárban is, amikor ott üldögél délutánonként elmerülten, s egyszer csak

megszólalna a háta mögött egy bársonyos bariton: *Szabad ez a hely? Ő, majd ráemeli a tekintetét, és...* Mély sóhaj hagyta el az ajkát, mert meghallotta Nagymama csoszogását és tudta, eljött az idő...

A nyári alkony sűrű homályt vont a platánok alá, virágok illata szűrődött a lehűlő levegőbe, a nyugalomra térő madárcák búcsúcsicsergése hallatszott, mint valami ájtatos ima elhaló szótagolása.

Bíborka engedelmesen készülődött. Felvette a vadonatúj ruhát, amit Nagymama varrt neki. Kék volt a ruha, sok-sok fehér csillagmintával, derekán öv, a szoknya loknis, s úgy térdig ért. Meg kell hagyni, jó ízlése van Nagymamának. Egészen csinos ez a ruha. Sötét, hosszú haját kontyba csavarta, s elégedetten illegette magát a tükör előtt. Aztán egy váratlan mozdulattal szembefordult nagyanyjával:

– Nagymama, ez éppen olyan mintha árulnál engem...

– Mit csacsogsz, leánykám?

– Hát ez a bál-dolog ... éppen olyan, mint amikor petrezselymet árulsz a piacon.

– Csak nehogy te áruljál petrezselymet!

– Te szoktál árulni, Nagymama, már elfelejtetted?

– Szent ég! Te azt sem tudod mi az, petrezselymet árulni?... Arra a lányra mondják, akit senki sem visz táncba. Szentséges Szűzanyám, nehogy szégyent hozz rám!

Márpedig Bíborka eldöntötte magában, hogy senkivel sem megy el táncolni. Őszinte lesz, és

megmondja, annak aki kéri, hogy ő nem tud táncolni. Ül majd Nagymama mellett a padon, és nézi a táncoló párokat. Nem fogja nevetségessé tenni magát.

Puhán szállt le az este. Elült a házak között, a fák alatt, az utcán beborított lassan mindent a sötétség. A lámpák gyér fénye szétszóródott, csak oda nem ért el, ahol a járdát a fák lombja takarta és nem engedett át egy szikrányi fényt sem. Bíborka Nagymamába karolt, nehogy megbotoljon szegény, és elessen, mert amúgy is sokat panaszkodik fájós lábaira.

Mentek szóltan, ki-ki a maga gondolataiba merülve. Bíborka az égre tekintett, pontban akkor gyúlt ki az első csillag. *Hm, az az ő csillaga bizonyára. Vajon meg van írva odafenn a jövője? Mi vár rá?... Jó lenne tudni. Ez, ez a kis csillag az övé! Aztán, ha megtalálja élete párját, akkor a kettejük csillaga lesz.* Aztán egymás után gyúltak ki a csillagok, már tele volt az ég sötétje, mint millió apró gyertyafény pislákolta a sötétben.

Amikor beléptek a bálterembe, akkor szeppent meg igazán Bíborka. Nem is hitte volna, hogy ilyen hatalmas. A zenekar a színpadon foglalt helyet, a fal mellett körben padok voltak, ahol a gardedámok ültek. A lányok többnyire kisebb köröket alkottak, s kipirult arccal, csillogó szemekkel mesélték élményeiket, a fiúk viszont távolabbról mustrálgatták őket. Bíborka ettől annyira zavarba jött, alig várta, hogy leülhessen Nagymama mellé a padra, s aztán megnyugodva, onnan nézett szét.

Csendesen indult a zene, majd mindjobban erősödött, s már néhány pár táncolt is a parketten.

A fiúk többsége elindult vadászatra, egyre jobban megtelt a terem táncoló párokkal. Bíborka tekintete a parkettre szegeződött: *jaj, csak őt ne kérje senki táncra, csak őt ne!...* Már-már azon a ponton volt, hogy felugrik, s elfut innen, jó messzire, már-már ott tartott, hogy a fülét is befogja, amikor hirtelen azt vette észre, hogy áll valaki előtte, s a hang is eljutott hozzá, sokára:

– Szabad?... – még fel sem ocsúdott a meglepetéstől, amikor megismételte az előtte álló – Szabad?... – Bíborka felemelte a tekintetét, s majdnem elkiáltotta magát, *de hiszen ez Varga Tibi, egy volt osztálytársa*, picit elmosolyodott, amikor találkozott a tekintetük úgy mondta:

– Igen! Számíts rá, hogy két bal lábam van! – igyekezett idejében közölni a fiúval, miközben összefogódtak.

A fiú sem volt sokkal jártasabb a tánctudományban, ahogy vezetni kezdte, aztán néha nagyokat rándított rajta, hogy Bíborka alig tudta követni. Olyankor összerosolyogtak.

Tibi többször is felkérte, de táncolt másokkal is, akik nagyobb hozzáértéssel vezették és Bíborka nagyon alkalmazkodó típus volt, már az izgalma is alábbhagyott valamelyest.

– Belejössz gyermekem, mint kiskutya az ugatásba – mondogatta Nagymama a szünetekben, amikor Bíborka, kipirult arccal, mellé telepedett a padra.

Éjfél felé járt az idő, amikor felcsendült a Kék Duna keringő. Bíborka izgatottan nézte a keringőző párokat, *na*

ezt már nem, erre képtelen lenne, aztán odasúgta Nagymamának:

– Most már menjünk haza! – el is hallgatott nyomban, mert abban a pillanatban nyílt a bálterem ajtaja, s egy magas, jóképű, fekete hajú fiatalember lépett be rajta. Széjjelnézett, gyorsan felmérte a terepet, majd elindult éppen Báborka felé.

– Szabad? – kérdezte. Ott állt előtte. A lány arra gondolt: *most szeretne a föld alá süllyedni, most azonnal, észrevétlenül láthatatlanná válni.* Egy szó nem jött ki a torkán.

A fiú feléje nyújtotta a kezét. A lány szinte önkéntelenül nyújtotta neki a magáét, majd felállt, s elindultak a táncparketre. Nagymama csak nézte, nézte az ő gyönyörű kis unokáját, ahogy keringőzik, szinte siklik a parketten azzal a jóképű fiatalemberrel, aki olyan könnyeden vezette, forgatta jobbra, balra, már szinte mindenki félreállt s őket nézte, mert ilyen szépen keringőző párt még nem láttak a faluban. Ők ketten meg olyan önfeledten siklottak a parketten, mintha egész életükben erre a bemutatóra készültek volna.

Kicsi bogaram, Báborkám, ébren vagy? – suttogott nagymama a még elsötétített szobában, óvatosan, hogy fel ne ébressze, ha még aludna. A lány mégis akkor riadt fel álmából, s ijedten kérdezte:

– Jaj, hány óra van, Nagymama?

– Ne rémüldözz bogaram, még csak kilenc múltott. Gondoltam benézek, hozhatom-e a kakaódat? Kávéztunk az imént Rozi nénéddel, közben a kakaó is elkészült...

– De drága vagy Nagymama, már kakaót is készítettél nekem? Hát jó, elfogyasztom az ágyban, de azután felkelek és én főzöm az ebédet, te meg pihenjél...

– Akkor még sokáig ágyban maradhatsz, kincsem, mert már tegnap megfőztem a mai ebédet is, azzal nem kell már sokat pepecselni.

Amikor visszaért a bögre kakaóval, kihúzta a függönyöket, kinyitotta az ablakot, s letelepedett Bíborka ágya mellé. A nap sugarai behatoltak a szobába, a virágillatú júniusi levegő is beosont, körbejárt, szétterpeszkedett, s Bíborkát nyomban mosolyra fakasztotta.

– Kinyílt a bazsarózsa! Érzem az illatát... Ó, ez isteni! – kiáltott fel boldogan.

Nagymama elégedetten nézte unokáját, de az esze folyton a tegnapi bálon járt, s alig várta, hogy végre szóba hozhassa.

– Jól átvertél, kislányom. Még hogy nem tudsz táncolni... Áru!d már el nagyanyádnak, hol tanultál meg ilyen szépen táncolni? – Bíborka kételkedve nézett nagyanyjára.

– De hiszen nem tudok táncolni, Nagymama. Honnan veszed, hogy tudok?

– Láttam, amit láttam, gyermekem. Így keringőzni nem láttam még senkit, ahogyan te azzal az ismeretlen fiúval siklottál a parketten az éjjel ... legfeljebb filmekben láthattam ... ne akard átverni öreg nagyanyádat,

bogaram. Na, és ki volt az a ifjú? – most már ijedten nézett rá a lány.

– Milyen fiú? – kérdezte zavarában. *Nem, őt nem láthatta Nagymama keringőzni, hát hiszen nem is tud. Hogyan is láthatta volna, hiszen az álom volt... Álmában keringőzött egy jóképű fiúval ... fogalma sincs, ki volt, és honnan csöppent oda ... csak ment feléje, felkérte táncolni, a kezét is nyújtotta, s forogtak, csak forogtak a parketten ... övék volt az egész bálterem ... de ez csak álom volt ... mégis, mit látott Nagymama? De hiszen, Nagymama sohasem hazudik ... azt mondja látott keringőzni? ... hát mégsem álom lett volna?... Jaj, úgy, de úgy összezavarodott...*

– Mit láttál, Nagymama? Mesélj!

És Nagymama mesélt. Elmesélte, hogyan tárult az ajtó, hogyan indult el az az ismeretlen éppen Báborka felé, hogyan kérte táncra, hogyan forgatta, pörgette, és Báborka milyen gyönyörű volt, még soha nem látta ennyire szépnek.

Báborka kezdte kissé kényelmetlenül érezni magát. Tényleg látta őt Nagymama? Ez valóban igaz volt, nem csupán álom?... Igen, szép volt, remekül érezte magát ... álmában, mert még mindig ragaszkodott az elméletéhez, hogy ez bizony csak álom lehetett.

Aztán hirtelen megfeledkezve magáról, egy gyors mozdulattal nagyanyja felé fordult, úgy kérdezte.

– Nagymama, milyen a szerelem? Honnan fogom tudni, hogy megtaláltam az igazit?

– Ó, kis bogaram, attól ne félj, tudni fogod ... érezni fogod ... csak mindig figyelj ... majd ha megdobbán a

szív!... – mondta az öregasszony fátyolos hangon, majd gyorsan felugrott a helyéről és kisietett a konyhába.

Aztán ott tett-vett, miközben gondolatai végig száguldottak az életén. Amikor ő férjhez ment, éppen tizenhat éves volt, mint most az unokája. Egy napon azt mondta neki az apja: *ideje férjhez menned leányom, nem tudok már ennyi éhes száját eltartani.* Ő volt a legidősebb, két húga és két öccse volt. Akkor bizony fordult vele egyet a világ. Férjhez menni, ugyan kihez menne férjhez? Gondolta akkor, de bizony az apja már mindent elrendezett. Azt mondta: *Találtam férjet a számodra. Becsületes, dolgos legény. Az apjával már megbeszéltem, majd hamarosan bemutatunk benneteket egymásnak.*

Ezzel eldőlt az ő sorsa. Amikor az esküvőjük volt, akkor látták másodszor egymást a férjével. Szerelem? Miféle szerelem? Mit is mondhatott volna az unokájának? Sohasem tudta meg mi az. Húsz éves korában itt maradt egyedül a két kisleánnyal. A férjét elvitték az orosz frontra. Ő meg cselédnek szegődött, mosott, takarított az urakra, hogy fel tudja nevelni a fiait. Kemény, bizony nagyon kemény életet mért rá a sors.

Aztán hat év után hazajött a férje a fogságból. Csak csont és bőr volt, és súlyos beteg. Ápolta őt is, meg a kisebbik fiát is, mert az meg epilepsziás rohamokkal küzdött, de akkor még nem volt rá gyógyír.

Mire valamennyire helyrejött a férje, kicsit feljavult, már azt hitték gyógyulóban van, akkor hirtelen egy szívroham végzett vele. Itt maradt egyedül, két kicsi

árvával és csak később tudta meg, hogy útban van a harmadik is.

Még abban az évben megszületett Bíborka édesanyja. Akkor már a nagyobbik fiú sokat segített neki, sőt eljárt már napszámba is dolgozni. Fel is cseperedett lassan, aztán felment a fővárosba és ott gyári munkás lett. Aztán meg, csak az Isten tudja kik közé keveredett, az 56-os forradalom első napjaiban, október végén találat érte. Eltemette a fiát. Két évre rá, a kisebbiknek olyan súlyos rohama volt, hogy nem élte túl. Eltemette a másik fiát is. Csak a lánya maradt. Aztán tizenhat évesen az is férjhez ment, a következő évben megszületett Bíborka, az anyja meg belehalt a szülésbe. Az apja úgy megijedt a felelősségtől, hogy összecsomagolt, és azóta sem látta, sőt, nem is hallott róla. Egyedül maradt az újszülött csecsemővel. Amikor erre ráébredt egy bíbor hajnalon, akkor döntötte el, hogy Bíborkának keresztelteti. Ő lett a gyámja, ő lett a nevelőanyja. Nincs is rajta kívül mása ennek a gyerekeknek, és neki magának sem Bíborkán kívül. Ő az élete, a mindene.

Nem hagyhatja egyedül, még nem. Meg kell találnia élete párját, mielőtt a szíve, ez az öreg motor, felmondja a szolgálatot. *Uram, csak addig engedd, hogy mellette lehessek! Csak addig! Ámen.*

– Mit motyogsz, Nagymama? Vagy imádkoztál? Ne haragudj, hogy megzavartalak – szólalt meg váratlanul a háta mögött Bíborka.

Másnap délután Bíborka a kertben foglalatostkodott. Az iskolából hazaérve, éppen csak bekapta az ebédjét és futott a kertbe zöldborsót szedni. Elő kellett készíteni az árut Nagymamának, másnap reggelre. Mindig elment a heti piacra, ott adta el a felesleget, ami megtermett a kertben.

Amikor hazaért, mindjárt látta, hogy valami nincsen rendben Nagymamával. Ágyban találta. Igaz, azonnal talpra ugrott, nincs semmi baj, csak ledőlt egy kicsit, mert nagyon elfáradt, mondta ő, de Bíborka látta, hogy levegő után kapkod, látta, mennyire levert, aztán járás közben észrevette, hogy imbolyog. Nagyon megijedt és ráparancsolt Nagymamára, hogy maradjon ágyban. Futott volna ő már orvosért is, de nem engedte, azt mondta pihen még kicsit és azután megy a kertbe leszedni a zöldségeket, csomagolni az árut... sok munka van még azzal.

Sikerült kiharcolnia, hogy ágyban maradjon, így hát most magának kell mindent elkészítenie. Három nagy kosár zöldborsót szedett, azt szépen felrakta a kis utánfutóra, amit még a szomszéd Jani bácsi eszkábált Nagymamának, a Rozi néni férje, amikor még élt. Ó, már sok éve él Rozi néni egyedül, nem is tudja mióta, még kicsi gyerek volt, amikor elment Jani bácsi. Itt hagyta emlékebe ezt a kis utánfutót. Erről mindig eszébe jut. Nagyon szerette őt, sokat lovagoltatta a térdén, sőt a hátára is felült olykor... olyan volt, mintha a nagypája lett volna.

Petrezselymet és répát is kellett szednie. Csokorba kötötte, három répát és egy petrezselymet, így mondta Nagymama. Aztán még zöldhagymát szedett, amit ugyanúgy csokorba kötött. Egészen szépen megtelt a kiskocsi.

Még a tojást is összeszedte, aztán megszámolta, és kosárba rakott ötven darabot, s azt is a kocsira tette. Közben szórt magot a tyúkoknak, vízzel töltötte meg az itatót, Morgó kutya is kapott vacsorát, azután megkérdezte Nagymamát, van-e még valami teendő.

A konyhában találta. Borsót fejtett. Azt mondta, kell a holnap ebédhez, főzeléket főz majd belőle és lesz hozzá rántott husi.

– Fejedelmi ebéd lesz, Nagymama! Ha nagyon elfáradsz, inkább pihenj, holnap úgyis korábban jövök haza, majd én megcsinálom.

– Eleget dolgoztál ma, kis bogaram, pedig biztosan van még tanulnivalód is.

– De idő is van még rengeteg... – s indult, hogy megnézzze, mivel is kell még készülnie másnapra.

Könyvekkel, füzetekkel megpakolva tért vissza. Első a matek házi. Csak úgy harsogott a toll a papíron, egymás után oldotta meg az egyenleteket, könnyedén. Meg-megállt kezében olykor a toll és Nagymamát figyelte. Olyan sápadt, olyan meggyötört. Még soha nem látta ilyennek a nagyanyját. Ezért is jött ide a konyhába tanulni, hogy közben megfigyelhesse őt. Elgondolkodva, aggodalmasan, hosszan nézte, egészen megfeledkezett magáról. Persze, hogy Nagymama is felfigyelt rá.

– Hol jár az eszed, gyermekem? – Bíborka összeresztette.

– Csupán az egyenleten töröm a fejem, valami nem stimmel... – vágta ki magát hirtelenjében. – Márpedig ebben ugyan nem tudok segíteni, már első osztályos korodban kifogott rajtam a matematika...

Szegény Nagymama, töprengett tovább Bíborka, neki csak a munka jutott osztályrészül egész életében. Megállása sem volt soha, még emlékszik rá, mi mindent csinált szegényke. Az ő kicsi korában már gyárban dolgozott. Itt a faluban, a téglagyárban. Ő maga mesélte, hogy mindig férfiakkal dolgozott együtt, mert a munka nehezét választotta, amit jobban megfizettek. Onnan ment nyugdíjba, de csak húsz éve volt, a korábbi cselédeskedést nem ismerték el neki, így igen kevés a nyugdíja. Kap még némi árvasági pótlékot öutána, meg családi pótlékot. Csakhogy az nem volt elég, most sem elég, mindig kellett még valamit vállalnia. Egy időben varrt, kötött. A fél falu nagymama kötött pulóvereiben, sapkáiban járt. Meg tortákat sütött, lakodalmakra. Gyönyörűen tudta díszíteni, az ő tortái voltak a legszebbek, s mellette a legfinomabbak is. Rengeteg tortát sütött, maga is segédkezett, sőt el is sajátította a tortasütés fortélyait, tud nagyon finom tortákat sütni, de a díszítéshez neki nincs türelme.

Mennyi mindenre megtanította őt Nagymama. Jártas a sütés-főzésben, befőzésben, tud kötni, varrni, horgolni, a kerti munkák mindegyikéhez ért, csirkét vág, megtisztítja, felboncolja... Szóval, mindent megtanított neki Nagymama. Jól is tette, ha leérettségizik azonnal

munkát keres, nem hagyja Nagymamát ennyit dolgozni, dolgozott már eleget, azután már ő fogja eltartani őt, nem hagyja dolgozni, igazán megérdemli a pihenést...

– Már megint nem vagy itt, gyermekem. Tudom ám én, hol jár a te eszed ... a bálon ... vagy tán az a fiatalember körül járnak a gondolataid, aki úgy megtáncoltatott? Eltaláltam, igaz bogaram?

– Dehogyan, csak elbambultam... Még történelmet kell tanulnom, meg, ó jaj ... verselemzés ... majdnem kiment a fejemből... Menj aludni, Nagymama! Pihend ki magad. Én meg a szobámban folytatom a tanulást. Jó éjszakát – súgta, s puszt nyomott nagyanja arcára.

Felkapcsolta szobájában a villanyt, behúzta a függönyöket, sőt, nagyanja és az ő szobája közötti ajtót is lefüggönyözte, hogy ne zavarja őt a fény, és most már elmélyülten folytatta a tanulást. Kevéssel éjfél előtt feküdt le.

Reggel frissen pattant ki az ágyból. Nagymama már nem volt otthon. Gyorsan rendet rakott, magot szórt a tyúkoknak, friss vízzel töltötte meg az itatókat, Morgó állandóan a nyomában volt.

– Kapsz te is reggelit, kiskutyám, és már megyek is. Vigyázz ám a házra! Délután találkozunk.

S már futott is, nehogy lekésse a buszt. Lassított kicsit, az órájára nézett. *Elérem-e a buszt, ha teszek egy kis kitérőt?* Gondolkodott félhangon. Aztán hirtelen befordult a piactér irányába. Pár pillanatra megállt Nagymamánál. Semmi nyomát nem látta az előző napi rosszullétnek. Vidám volt, kedélyesen kínálta portékáit.

Bíborka egy pusztit nyomott az arcára, s most már teljes gőzzel rohant a buszállomás irányába. Éppen az utolsó utas szállt fel, amikor lihegve beért az állomásra.

Szombaton ismét bálba készült nagymama és unoka, ezúttal zokszó nélkül. *Hm, megértette, hogy szüksége lesz valakire, ha én már nem leszek. Okos gyerek... hiszen én neveltem,* gondolta magában Nagymama. Bíborka viszont imigyen gondolkodott: *legyen meg az öröme Nagymamának. Ha ez boldoggá teszi, nem mondok ellent.*

Amíg Bíborka öltözködött, nagyanja a verandán üldögélt. Gondolatai össze-vissza cikáztak. Nagyon nyugtalannak, zaklatottnak érezte magát. Nem akart, soha nem kívánt senkinek ilyen sorsot, mint amilyen az övé volt, az unokájának pláne nem, most mégis úgy gondolta, hogy neki igenis boldog élete volt. Felnevelhette a két fiát, meg a lányát... Igaz, elveszítette őket, de az Úr gondoskodott róla, hogy ne maradjon egyedül. Az az egy megadatott neki, hogy sosem volt egyedül. Baj az volt elég, de volt kivel megosztania. Eltemette a gyerekeit, mind a hármat, de lám, felnevelte az unokáját. Nem szeretné egyedül hagyni, azt nem szeretné...

Békés nyári alkony volt, a levegő telítve virágillattal. A hatalmas tujákon, apró cinkék készültek nyugovóra térni. Még játszadoztak kicsit, csipogtak, kergetőztek, ahogyan

a gyerekek szoktak, csak hogy húzzák az időt, ne kelljen még aludni menniük.

Éppen ilyenek voltak a fiúk, Tomi meg Dani, éppen így incselkedtek, rohangáltak, visongtak, hogy minél tovább fennmaradhassanak. Aztán, amikor megszületett Flóra, akkor meg állandóan nyafogtak, hogy nem tudnak aludni, mert egész éjjel ordít a baba. Nagyon síró gyerek volt Flóra babakorában... Talán az volt a legnehezebb időszaka az életének. Három gyerek, és ő egymaga, nem volt segítsége, senki a világon. Igaz, Tomi már eljárt napszámba tíz évesen... Segített, keresett némi pénzecskét, de a baba körül nem tudtak a fiúk a segítségére lenni.

Aztán elmentek ők is... Előbb Tomi, aztán Dani is... Akkor azt hitte összeomlik a világ... Bizony, az is nagyon nehéz időszak volt... Maradt Flóra, hogy ne legyen egyedül. Azt nevelte, kényeztette, férjhez adta, hogy aztán őt is elveszítse... Mennyi mindent kell átélnie egy embernek élete során ... küzd, kínlódik, aztán kifut a lába alól a talaj... Miért büntette őt az Úr annyiszor ... hányszor, de hányszor rimáncodott az ég felé ... hányszor hitte, hogy ezt nem éli túl ... de mindig maradt valami, valaki, akiért küzdenie kellett, akiért maradnia kellett, nem adhatta fel ... pedig oly sokszor, annyira közel volt már hozzá ... mégis, élnie kellett.

Abba is nehéz volt beletörődnie, hogy az idő fátylat borít a múltra... Nem akarta, semmit sem akart elfelejteni, a fájdalmakat sem, de az idő balzsammal kenegeti a lélek repedéseit, észre sem veszi az ember, hogy már alig

gondol azokra, akik egykor a mindent jelentették számára.

Most Báborka az. Ő az, aki a mindent jelenti neki, az unokája, akit magának kellett felnevelnie, s most már közel az idő, hogy neki magának kell elhagynia azt, akit a legjobban szeret. Neki is meg kell ismernie azt a fájdalmat, amit szerettünk elvesztése okoz. *Szegénykém, szegény kis bogaram. Segíts Uram, hogy legyen mellette valaki, aki enyhítheti a fájdalmát. Csak ne legyen egyedül, mert egyedül nem bírná el, még nem... Ámen.*

Telihold volt. Majdnem nappali világosság, amikor éjfél tájban hazafelé mentek. Az éjszaka illatokkal, halk neszekkel, sustorgásokkal volt tele, no meg az égbolt csillagokkal.

Báborka még soha nem látott ilyen mérhetetlenül sok csillagot, még soha. Már a nyaka is belefájdult, amint felfelé nézett az égre, de nem bánta, nem tudott elszakadni tőle. Kereste a maga csillagát, amit kiválasztott, de ennyi közül nem tudta felismerni.

Csodálatosan szép volt az ég, a fülében még mindig a Virágkeringő dallama csengett, még most is érezte fejében azt a kis szédülést, azt a boldog szédülést. Nem is tudta mi történt vele, nem is tudta, hogyan történt, de amikor felcsendült a Virágkeringő, megint nyílt az ajtó, és megjelent Ő, táncra kérte és csak forogtak, forogtak... olyan könnyedén vezette az a fiú, hogy ő észre sem vette, hogy táncol ... talán nem is táncolt, hanem Ő felemelte, tartotta a karjaiban és forgott vele ... bizonyára így lehetett ... hogyan is tudna ő a két bal lábával olyan

könnyedén forogni ... csak vele, csakis vele lehet így táncolni ... maga sem érti miért.

Tele volt a lelke, szeretettel, hálával, azt sem tudta mivel. A legszívesebben Nagymama nyakába borulna, és megköszönné neki, hogy elvitte a bálba. Igen, csakis neki köszönheti, hogy ennyi csodálatos dolog történt vele. Olyan, de olyan boldog...

– Nagymama, én olyan, de olyan boldog vagyok! – kiáltotta el magát hirtelen, szinte önkéntelenül.

– Ennek örülök, gyermekem. No és, hogy hívják azt a fiút? – kérdezte, szinte összerезzenve erre a kitárulkozásra.

Bíborka el is szégyellte magát nyomban. Nem akarta ő ezt így hangosan... csak úgy kibukott belőle, pedig nem akarta.

– Nem tudom a nevét, Nagymama. Nem beszélgettünk, csak táncoltunk...

– Még soha nem láttam a faluban ezt a fiatalembert. Vajon honnan való, és ki lehet ő?

– Mindegy Nagymama, hogy kicsoda, és honnan való, nem számít... Csak az számít, hogy jó vele táncolni, mintha nem is táncolnék, hanem repülnék ... csak repülnék...

Nagymama elfojtott egy néma sóhajtaszt.

– Milyen volt az anyám? Mondd, Nagymama, szép volt? Azt mondtad tizenhat évesen ment férjhez.

– Igen, kicsim. Tizenhat évesen, de akkor más idők voltak...

– Mesélj róla, milyen volt? És milyen volt az apám?

– Szép volt az édesanyád, de nem volt ilyen szép, mint te. Te kaptál az apádtól is. Neki volt ilyen hosszúkás arca, ilyen szép sötét barna haja, de a szemed az édesanyádé, neki fekete haja és fekete szeme volt, meg az orra is ilyen pisze volt, mint a tiéd.

– Mondt Nagymama, akartak engem, vártak engem a szüleim?

– Ó, igen gyermekem! Édesanyád fodrásztanonc volt, az apád meg a szomszédos üzletben volt borbély, férfifodrász, ahogy ma mondják, de akkor még borbélynak nevezték őket, mert borotváltak is még. Ma már mindenkinek van borotvája, mindenki maga borotválkozik, de akkor még nem így volt, legalábbis itt a faluban.

– Apád az üzletből leste anyádat, mikor indul haza, s aztán együtt jöttek, meg együtt mentek a bálba, aztán apád, egyszer csak megkérte anyád kezét. Boldogok voltak, én meg áldásom adtam rájuk.

– Itt laktak nálam. Csak akkor még nem így nézett ki ez a ház. Csak egy szoba volt, meg a konyha. Övék lett a szoba, én meg a konyhában húztam meg magam. Egy évre rá születettél meg. Dolgoztak mindketten, takarékoskodtak, saját házat szerettek volna... Hát aztán, amikor megszülettél, tudod, hogy mi történt.

– Nem hibáztattam apádat, sohasem hibáztattam. Összezavarodott, megijedt a rászakadt felelősségtől, hiszen még olyan fiatal volt ő is. Az, hogy anyádat elveszítette, felfoghatatlan volt számára, nem tudta feldolgozni, veled sem tudott mit kezdeni ... érthető...

– ... sohasem keresett? Később sem volt rám kíváncsi?

– Sohasem hallottam felőle többé. Ő egy másik faluból való volt. Talán haza költözött... nem tudom... rám szakadt minden teher, gondodat kellett viselnem, és meg is kellett élnünk valamiből. Dolgoznom kellett, ha nem lett volna Rozi nénéd, a szomszédban, jaj, nem is tudom mit kezdtem volna nélküle. Neki, tudod, nem kellett dolgoznia. Jani bácsi kovács mester volt, jól keresett, Rozi csak háziasszony volt, meg a kis kertet művelte, a lányaik már mind férjhez mentek, szanaszét szóródtak az országban, nem volt már gondjuk rájuk, csak magukra, de nekem sokat segített, mindketten sokat segítettek.

– Nagymama, lehet, hogy az apám még él valahol?

– Talán él. A halálhíre sem jutott el hozzám. Olyan negyven év körüli lehet, ha él még...

Némán ballagtak a kertek tövében. Az illatos falusi éjszakát néha egy-egy kutyaugatás zavarta meg. Volt, hogy akadt rá válasz, de többnyire válasz nélkül maradt, és maradtak a fura éjjeli neszek és a néma csend. Nagymama és unokája most már szótlanul ballagtak a telihold fényében, otthonuk felé.

Jó reggelt, Nagymama! Hogyhogy egyedül? Hol van Rozi néni? – A verandán találta nagyanyját, előtte az asztalon egy csésze kávé gőzölgött.

– Neked is csillagom – válaszolt Nagymama. Szinte összerezett, látszott rajta, hogy nagyon távolról érkezett

vissza. – Rozi nénéd nincs itthon, elutazott az egyik lányához. Jaj, de nehezen szánta rá magát, pedig hát nincs a világvégén az a Gyöngyös.

– Akkor át kell menni, megetetni a baromfit, meg a kutyát, ugye Nagymama? Mindjárt felöltözöm – s már futott is vissza a szobába.

– Nem kell sietned, bogaram, már elintéztam...

– Olyan korán keltél? Jól van, akkor majd este én megyek, meglátogatom a kis Virgoncot, annyira örül mindig nekem. Most megfőzöm a kakaómat és ide ülök melléd...

Kisvártatva jött is a gőzölgő bögrével, s letelepedett a másik székre. Meglesték a madarakat, amelyek lakmározni jártak a nagy tujafákra, annak a kis tobozaiból csipkedték ki a magokat. A nagy kerti diófáról gerlek turbékoltak, fecskék csivitelése is gyakran felverte a falu hétvégi csendjét, egy nagy cirmos cica állt lesben az udvaron, láthatóan a csivitelő fecskékre fájt a foga, de szerencsére azok ügyesebbek és gyorsabbak voltak nála.

– Ha már nincs Rozi néni, és nem ebédel nálunk, akkor most hadd főzzem meg én a kettőnk ebédjét Nagymama – mondta Báborka válasza sem várva, már perdült is, csak vidám dudorászása hallatszott ki a konyhából.

Ilyen jó dolga sem volt, egész életében, gondolta Nagymama. Nem kell semmit sem csinálnia, nem is tud mit kezdeni magával tétlenségében. Átült az öreg hintaszékbe, amit már száműzött a szobából, kicsit meghintáztatta magát. Kicsit ropogott, recsegett alatta,

aztán amikor már megunta a nyikorgását, akkor megállította, hátradőlt és lehuntya a szemét.

Kényelmes ez még mindig, csak ne nyikorogna olyan idegesítően. Öreg bútordarab már, akárcsak ő, bár lehetséges, hogy még nála is öregebb.

Bíborka ott rohangált mellette, futott ki a kertbe zöldségekért a leveshez, olyankor csitította még a lépteit is, mert hitte, hogy nagyanyja alszik. Pedig nem aludt ő, dehogyis tudott aludni, amikor hatalmas terveket kellett neki szőnie. Jó oka volt rá, hogy átgondolja, nem lehet csak úgy vakon belevágni... át kell gondolnia alaposan, és most van rá ideje. Soha, egész életében nem volt ideje arra, hogy átgondolja előre a lépéseit. Neki mindig mindent azonnal meg kellett oldani, és tenni, azonnal, mert életek múltak rajta... hát most van ideje, életében talán először van rá ideje, hogy megfontolja mit kell tennie, mi lenne a legésszerűbb, amit tehetne.

Amikor újra nyikorogni kezdett a hintaszék, már döntött. Elhatározta, hogy másnap elindul egy olyan úton, amire eddig sohasem volt ideje, de most meg kell tennie, és remélte, hogy sikerrel jár.

Másnap reggel, amint Bíborka elment otthonról, azonnal készülődni kezdett. Ő is buszra szállt, csak éppen az ellenkező irányba, mint az unokája. Ugyanis a szomszédos községben volt a rendőrség székhelye. Elment és bejelentette, hogy tizenhat évvel ezelőtt eltűnt Bakta Márton, született 1942-ben Tekeresen, eltűnt 1964-ben.

Döbbenten néztek rá, miért csak most jelenti, tizenhat évvel később? Ám ezúttal, özvegy Keszthelyi

Mihálynénak volt ideje magyarázkodni. Hallgatósága tátott szájjal, döbbsen hallgatta a halni készülő nagymama és unokája történetét.

– Kincsem, Bóborkám! Ugye a jövő héten már nem kell iskolába menned? – érdeklődött Nagymama, amikor unokája hazaért az iskolából.

– Nem bizony. Kezdődik a vakációóó!...

– Arra gondoltam, kislányom, hogy elmehetnél Eta nénédhez, nyaralni Balatonalmádira egy-két hétre. Rád fér a pihenés.

– Rááám fér? De hiszen, mindig együtt szoktunk menni, most miért csak én? Szerintem, inkább éppen neked kellene elmenned. Végre kipihenhetnéd magad kedvedre. Én mindent elvégzek itthon, nem kell izgulnod...

– Nem, nem, nem, gyermekem... én nem megyek sehová, nem is hagynálak téged magadra napokig. Neked viszont, kell a pihenés. Túl sok a tanulás, meg itthon is sokat segítesz. Feltétlenül rehabilitálódnod kell a nyáron, nincs mese.

Ez már megint úgy hangzott, mintha parancs lenne. Bóborka gondba esett, hogyan mondja meg neki? Aztán, még mielőtt meggondolná magát, gyorsan belevágott.

– Nem mehetek! Beszélgettem ma, Jóska bácsival, a postással. Azt mondta, kell nekik a nyárra, legalább két hónapra levélhordó, a szabadságok miatt, ha elkezdeném még júniusban, akkor ő betaníthatna, mert tuti receptje van Jóska bácsinak, és azt mondja biztosan helyt tudnék állni. Úgy gondoltam vállalom. Képzeld el, két havi

fizetés... két egész hónapot dolgozhatnék. Az mellett még az itthoni tennivalókat is elvégzem, úgyhogy nyugodtan elmehetsz nyaralni, Nagymama.

– Nem állunk olyan rosszul, hogy átdolgozd a nyarat, bogaram. Te csak menjél a Balatonra. – *Nem hagyhatom, hogy keresztülhúzza a számításomat, nem hagyhatom... El kell mennie itthonról, mindenképpen el kell mennie!* – Megírtam már Eta nénédnek, hogy hétfőn utazol. Várni fog a pályaudvaron.

– Ha tényleg nem akarsz elmenni helyettem, Nagyikám, akkor majd beugrom a postára a héten és telefonálok Eta néninek, hogy ne várjon.

Szombaton megint ott voltak a bálon. Bíborka most már izgatott volt, állandóan az ajtót leste, mikor nyílik már. Nagymama miatt is folyton aggodalmaskodott, egyre fáradékonyabb lett, egyre nyúzottabb, sápadtabb. Meg is beszélte vele, hogy a következő héten elkíséri az orvoshoz. Kivizsgálják, kap valami gyógyszert, s aztán megerősödik újra. Eddig mindig talált valami magyarázatot, valami kitérőt, de ezúttal, csodák-csodájára, beleegyezett.

Bíborkának egészen kipirult az arca. Nem élvezte a táncot, csak várt. Várta a csodát, miközben nyugtalanul pislogott Nagymama elgyötört arcára.

Most is a kék csillagmintás ruha volt rajta. Nagymama ragaszkodott hozzá, hogy azt vegye fel, mert

szerinte, abban a legszebb. Hát legyen meg az öröme. Egyébként tényleg jól áll. Nyugtalansága nem hagyott alább, már éppen szólni akart, hogy menjenek haza, amikor meghallotta a Sosztákovics keringő előbb halk, majd egyre erősödő akkordjait. Az ajtóra szegezte a tekintetét, nem tudott máshová nézni, csak kitartóan az ajtót figyelte.

Nyílt azt ajtó és rögtön találkozott a tekintetük. A fiú megindult felé, szót sem szólt, csak nyújtotta a kezét, Báborka szótlanul követte, alig várta már, hogy a fiú karjaiban repüljön ennek a csodálatos zenének a ritmusára. Már tele volt a táncparkett, de előttük mintha megnyílt volna az út, s újra érezte azt a boldog szédülést, lebegést, szárnyalást...

A következő pillanatban, hirtelen sötét lett. A zene még szólt, de csakhamar egymásnak ütköztek a párok, így mindenki megállásra kényszerült.

– Áramszünet! Áramszünet! – hallatszott minden irányból – végül a zenekar is elhallgatott.

Bekiabálások hallatszottak: szabad a csók, meg ehhez hasonló. Báborkát mind a két karjával átfogta a partnere, hogy ne érje semmilyen inzultus. Amikor megszólalt, Báborka az arcán érezte forró leheletét.

– Bocssáson meg, még be sem mutatkoztam. Felleg Ármín vagyok.

– Bakta Báborka – suttogta a lány.

– Gyönyörű neve van... és maga is gyönyörű!... Milyen különös, az apám is Bakta...

– De hiszen ön Felleg...

– Ó igen, a nevelő apám Bakta, az édesapám meghalt, nem is ismertem...

– Én sem az enyémet...

Bíborka szédült. Érezte a fiú forró leheletét már nem is az arcán, hanem a száján. A szíve egyre hevesebben vert, úgy érezte ki akar ugrani. Ármin szívverését is hallotta... Azt mondta Nagymama: *ha megdobban a szív!...* A fiú már szorosan ölelte magához, Bíborka csak a szívverésüket hallotta, pedig állandóak voltak a bekiabálások... de neki egyfolytában a fülében csengett: *ha megdobban a szív!... Ha megdobban a szív!...*

Hirtelen világosság lett. A párok szétrebbentek, ahogyan Bíborka és Ármin is.

– Kísérjen vissza a nagyanyámhoz! – suttogta maga elé Bíborka. A fiú visszakísérte, majd meghajolt és megköszönte a táncot.

– Nem megyünk többé bálba, kislányom! – hangzott Nagymama kijelentő mondata, útközben hazafelé.

– Miért, Nagymama? – szeppent meg Bíborka – Azt mondtad, meg kell találnom a jövődőbelimet...

– Már megtaláltad! – motyogott egészen halkán az öregasszony.

Egész éjjel alig tudta lehunyni a szemét. Ezerszer végiggondolta azt a jelenetet a sötétben... aztán megint, újra és újra. Nem tudott betelni vele.

Milyen érdekes, Ármin sem ismerte az édesapját, ahogyan ő sem. Milyen elképesztő véletlenek vannak, a nevelő apját Baktának hívják, ahogyan őt... ahogyan az ő

apját hívták... még mindig hallja Ármin szívverését, ott dobol a fülében... nem is tud másra gondolni... Ez lehet a szerelem? Talán, tényleg ő az igazi?...

Végül elnyomta az álom. Nyolc óra tájban ébredt fel.

Azonnal kiugrott az ágyból, kihúzta a függönyöket, s csak akkor tűnt fel, hogy a szomszédos szoba még mindig el van sötétítve. Nagymama mindig korán kel, és első, hogy kihúzza a függönyöket. Nagyon elfáradhatott szegény, ha még nem ébredt fel.

Lábujjhegyen osont be a szobába.

– Nagymama... – suttogta. Csend volt, moccanást sem hallott. Lehet, hogy már kiment a kertbe, csak elfelejtette elhúzni a függönyt. Az ablakhoz osont, hogy lássa legalább, hogy már nincs ágyban.

Bizony ágyban volt, meg sem moccant.

– Nagymama, nem vagy jól? Nagymama! Nagymama, hallod!... – rázogatta már-már eszelősen. Aztán kirohant a házból, a könnyek patakokban folytak végig az arcán.

– Rozi néni! Rozi néni, jöjjön gyorsan! Nagymama... Nagymama...

Most már együtt futottak vissza. Rozi néni megfogta Nagymama kezét, majd megérintette az arcát, aztán lezárta a szemét... Bíborka hangosan felzokogott.

Ott állt a sírgödör előtt, talpig gyászban, haloványan, kisírt szemekkel. A rögök dörögtek a koporsó fedelén: örökre, örökre, örökre... Bíborka hangosan zokogott.

A fél falu ott volt a temetésen, sokan ismerték és szerették Nagymamát, de amikor már a koszorúk, csokrok beborították a sírhantot, akkor már szállingóztak el az emberek. Rozi néni megfogta Báborka karját.

– Gyere gyermekem, menjünk haza...

– Én még maradnék, Rozi néni, menjen csak haza, majd jövök én is...

Rozi néninek igen csak fájtak már a lábai, annyit szaladgált a napokban, meg ez a szegény kislány is... kissé távolabb ment, de nem bírta otthagyni, arrább egy fának támaszkodott, s akkor figyelt fel egy idegen fiatalemberre, a másik fa alatt. Illetve, akkor lépett ki a fa alól és megindult a sír felé. Rozi néni izgatottan figyelt. Nagy csokor rózsát vitt, s egyenesen Báborka felé tartott. Kezet fogtak, majd a fiú elhelyezte a csokrot a síron, aztán ott állt Báborka mellett, az ráborult a vállára, akkor átölte gyengéden, s úgy álltak ott hosszan.

Rozi néni megnyugodva hagyta el a temetőt, s akkor vette észre, hogy lenn a völgyben az út szélén áll egy hófehér Mercedes, ami éppen olyan idegen volt a faluban, mint az a fiatalember Báborka mellett.

Báborka minden áldott nap kiment a temetőbe egy nagy csokor virággal. A kert minden virágát Nagymamának vitte, és hosszú időt töltött a sírjánál. Már elterjedt a faluban a hófehér Mercedes titka, mert sokan látták ott a völgyben az útszélien nap mint nap, és senki sem tudta, hogyan került oda, és egyáltalán kié.

Rozi néni Báborka után ment egy délután, amikor az a temetőbe indult. Ott látta a völgyben a fehér Mercedest, aztán a sírnál meglátta Báborkát két férfi társaságában. Az

egyiket azonnal felismerte, aki most is átfogta a vállát, és a lány a fiú vállára hajtotta a fejét. A másik valamivel távolabb állt és idősebb volt.

Rozi néni ott lapult sokáig a bokrok mögött, hátha valami hang is eljut a fülébe, de némán állták körül a sírt a gyászolók. Az idősebb férfi válla meg-megrándult.

Aztán csak megszólalt Bíborka.

– Menjünk haza! – elindultak ők ketten kézen fogva. Aztán Bíborka hátranézett, majd visszament, az idősebb férfiből karolt.

– Jöjjön édesapám... olyan fura ezt kimondani... most mondom életemben először...

Rozi néninek az álla is leesett. Bíborka édesapja? Hogyan kerül ő most ide? Tátott szájjal bámult utánuk. Mire hazaért a temetőből, ott állt a fehér Mercedes Bíborka házának kapujában.

Azon is sokat tépelődött Rozi néni, vajon Bíborka nagynyja tudott-e erről a kapcsolatról. Neki soha nem szólt semmit, márpedig ők ketten mindent megbeszéltek egymással. Nem tudta mit tegyen. Nem tudta, kell-e tennie valamit? Bíborka édesapját sem említette sosem, mégis, hogy került ő most ide? Egész éjjel ezen tépelődött, nem tudott aludni. Felkelt, nézte az órát, alig múlt éjfél. Kinyitotta az ablakot, hogy engedjen be friss levegőt. Akkor suhant el az a hosszú, fehér autó az ablaka előtt, éppen akkor... Rozi néni nem látta tisztán, de mintha többen ültek volna benne, legalább hárman.

Rozi néni egyre nyugtalanabb lett, arról már szó sem lehetett, hogy el tud aludni. Csak várta a reggelt, hogy a

temetőben mindent megbeszélhessen öreg barátnőjével. Kegyetlenül hosszú volt az éjszaka.

A sír tele volt friss virággal. Volt ott rózsacsokor, szegfű, gerbera, kardvirág. Ez utóbbiból volt a legtöbb, minden színben pompázó: fehér, piros, sárga, lila, rózsaszín. Igen, ez volt az Ő virága. Ezeket szerette a legjobban. Mindig tele volt a kertje gyönyörű kardvirágok sokaságával. Hát most itt vannak ajándékul a sírhalmán.

A temető nyugodt lehelete átragadt Rozi nénire is. A madarak a reggel himnuszát énekelték a fákon, bokrokon. Minden olyan békés és nyugalmas volt.

– Te hogy vagy odalenn, drága barátnőm? Annyira háborítatlan itt minden, hogy nem merlek megzavarni. Félek, hogy felzaklatnak buta gondolataim.

Akkor észrevett egy kicsiny táblácskát a virágok között. Közelebb hajolt, hogy lássa. Írás volt rajta. Elő kellett kotornia a szemüvegét, hogy el tudja olvasni. Ez állt rajta: Köszönöm, Nagymama! Mindent köszönök.

– Tudtam én, tudtam, hogy nem hagyod egyedül. Tudtam, gondod lesz rá. Jó munkát végeztél. Nyugodj békében! – motyogta maga elé Rozi néni, s meghatottan, de megnyugodva tért haza otthonába.

V é g e!

A szivárvány alatt

kisregény

Nagyapával jöttünk fel a hegyre, hogy kicsit rendbe tegyük, kitakarítsuk a házikót, hátha valamelyik családtagnak kedve szottyan egy kis hegyvidéki nyaraláshoz. Gyerekkoromban magam is itt töltöttem a nyarakat, szüleimmal együtt, vagy a nagyszüleimmal, de általában itt töltöttem a vakációt évről-évre. Ismertem a hegyet, az erdőt, mint a tenyeremet.

Délutánra nagyapa elfáradt, lefeküdt pihenni, én meg gondoltam, szétnézek a hegyen, bejárom a régi, ismerős helyeket. Jólesett körülnézni hol voltam gyerek, emlékezni a csínytevésekre, a gyerekkor varázslatos világára.

Akkor találkoztam vele. Itt fenn a hegyen.

Már éppen vissza akartam menni a házba, amikor eszembe jutott a szikla. Az eső mosta, idő koptatta, sima szikla, ahol annyira szerettem ücsörögni még felnőttként is. Ide menekültem könyvvel a kezemben, amikor el akartam tűnni a kíváncsi szemek elől. Olvastam, órákon át.

A szikla előtt terebélyes áfonyabokor állt, s észrevettem érett gyümölcsét. Tele szedtem a

tenyeremet, éppen körbe értem a bokron, s gondoltam leülök a sziklára és elfogyasztom a finom gyümölcsöt.

Akkor hirtelen rám köszönt valaki. Összerezcentem, hiszen az egész hegyen nem volt sehol egy lélek. Honnan jön ez az angyali hang? S akkor megláttam! Ott ült törökülésben a szikla közepén. Könyv volt a kezében. Csak álltam, és néztem megbabonázva. Egy hang nem jött ki a torkomon.

– Nem akarsz megkínálni? – kérdezte.

– Óóó, dehogynem! – mondtam, még mindig zavartan, aztán közelebb léptem, de megbotlottam, s a gyümölcs mind szanaszét hullott ki a kezemből. Teljesen összezavarodtam.

– Nos, ki szedi előbb tele a tenyerét? – szólt vidáman. Felugrott s gyorsan kapkodni kezdte a bokorról a gyümölcsöt. Nevettem, én is nekiláttam, közben oldódott a zavarom, már teljesen elillant, amikor elkiáltotta magát:

– Az enyém már megtelt!

Leültünk a sziklára, egymás mellé, s kínáltam a tenyeremből a gyümölcsöt. Így ő evett az én tenyeremből, én viszont az övéből. Nevettünk.

– Ki vagy te, és honnan pottyantál ide? – kérdeztem – Látszik rajtad, hogy nem idevalósi vagy.

– Miért, te idevalósi vagy?

– Hát, itt nőttem fel, lenn a városban...

– Már nem itt élsz?

– Komáromban tanulok, és dolgozom...

– És mi leszel, ha nagy leszel?

– Erdésmérnöknek készülök, még egy évem van hátra.

– Te tényleg szereted az erdőt... nagyon szép itt.

– Ugye? De még mindig nem mondtad, honnan kerültél ide, ahol a madár sem jár?...

– Már hogyanne járna. Itt ismerkedtem össze a fenyőcinegével. Olyan édesek, picurkák, színesek, szépek... meg képzeld, van egy mókusom.

– Hogyhogy van mókusod, hol van?

– Itt lakom egy kis faházban. Egy mókus a kertből, minden reggel, amikor kinyitom az ajtót, bejön hozzám, szétnéz, s ha mindent rendben talál, megy tovább. Ő a Misi-mókus.

– És ha nem talál mindent rendben?

– De rendben talál...

– Csak azt ne mondd, hogy egyedül vagy a házban?...

– Pedig egyedül vagyok, de ha nem akarod, nem mondom...

– Még mindig nem mondtad, honnan jöttél...

– Budapestről!

– Te pesti lány vagy? – hirtelenjében talpra ugrottam a meglepetéstől – mégis, mióta vagy itt?

– Egy hónapja.

– Micsoda? Egy hónapja? – ha az imént nem ugrottam volna talpra, akkor most biztosan – egy pesti lány, egy hónapja... itt a hegyen, egyedül... – hitetlenkedtem – mégis, mit csinálsz itt?

– Üdülök! Mi ebben olyan hihetetlen?

Egészen elvarázszolt. Újra mellé ültem, és csak néztem. Néztem gyönyörű smaragd szemeit, néztem,

ahogy játszik hajával a szél, néztem bájos ajkait, ahogy mesélnek... nem tudtam betelni vele, a szépségével, bájjával, bátorságával, éleselméjűségével, üdeségével... azt hiszem akkor, ott nyomban beleszerettem.

Olyan volt, mintha az idők kezdete óta ismerném. Úgy éreztem, hogy csak mi vagyunk ketten ezen a világon, mi ketten itt fenn a hargitai fenyvesekben. Hihetetlen volt, hogy csupán néhány perce ismerkedtünk össze, hihetetlen volt, pedig még a nevét sem tudtam.

– Még a neved sem tudom – szoltam, amikor végre magamhoz tértem kicsit.

– Én sem a tiédet – mondta.

– Nem kérdezted.

– Te sem kérdeztél engem.

– Akkor most kérdezlek. Mi a neved?

– Angelina.

– A neved is gyönyörű, ahogyan te is gyönyörű vagy, tudod? – hosszan néztem, aztán észbe kaptam – én Magor vagyok. Zilahi Magor.

Észrevétlenül talált ránk az este. Amint lebukott a Nap, a hegyek mögé, egykettőre besötétedett. Hazakísértem a kis faházhoz, ahol lakott. Megbeszéltük, hogy másnap megmutatom neki a hegyet, túrázunk egyet, és nem mulasztjuk el megnézni a naplementét sem.

Nagyapa már elveszettnek hitt, vagy azt hitte, hogy medve támadt rám, idegesen járkált fel s alá a ház előtt.

– Hová tűntél, te kölyök? – támadt rám hirtelen – már a rendőrséget akartam hívni. Hát sosem bízhat meg az ember benned?

– Nagyapa, ne félts engem, hiszen már 25 éves vagyok, úgy bánsz velem, mint kisgyerek koromban. Egyébként, találkoztam egy lánnyal, egy pesti lánnyal, aki egyedül van itt a hegyen, már egy hónapja. Te meg néhány órát számon kérsz tőlem. Nincs ez így rendben Nagyapa, nem kell vigyáznod rám, felnőtt vagyok, tudok vigyázni magamra.

Zsörtölődött tovább a bajusza alatt, de nem foglalkoztam vele. Láttam, hogy szedett gombát, megkérdeztem, szeretné-e, ha főznék egy gombapörköltet.

– Te tudod, hogy mit akarsz, elvégre felnőtt vagy már – vágott vissza nagyapa. Igaza van, gondoltam. Gyorsan elkészültem a pörkölttel, hívtam vacsorázni. Azt válaszolta, ő már vacsorázott.

Tele szedtem egy kis lábast. Átfutott az agyamon, hogy elviszem Angelinának. Aztán meggondoltam magam, talán nem is illendő már ilyen későn zavarni, majd nagyapa megeszi holnap.

Vacsora után nekiálltam kitakarítani a házat. Nagyapa tévét nézett, aztán morgolódni kezdett.

– Mit zúgatsz azt a porszívót? Ráérsz holnap egész nap.

– Nem érek rá, nem leszek idehaza. Megmutatom a hegyet a pesti lánynak.

Éjfél elmúlt, mire mindent kitakarítottam, a konyhában is elmosogattam, rendet raktam, azután lezuhanyoztam.

Nem jött álom a szememre. Állandóan az a lány járt az eszemben. Az éjszaka koromsötét itt a hegyen, bámultam csak azt a rengeteg feketeséget, s ott láttam benne valahol az ő fénylő smaragd szemeit. A mélységes csenden áthatolt a hangja: „Nem akarsz megkínálni?...” Fülig szaladt a szám, mosolyogtam...

Milyen jó, hogy éppen most jöttünk fel a hegyre. Nem, ez nem lehet a véletlen műve... ez bizonyára így volt megírva az égben... ez nem lehetett véletlen... nekünk találkozni kellett. Nekem Ő kell, csakis Ő... Ő lesz majd a feleségem... éppen Őt kerestem, már féltem, hogy nem találom rá... pedig csak ide kellett jönnöm a hegyre... hihetetlen... ez tényleg hihetetlen.

Angelina!... Linának fogom becézni. Lina, drágám... Lina kincsem... Mit szólsz hozzá, drága, egyetlenem?...

Alig vártam a reggelt, alig vártam, hogy újra lássam. Együtt kószálunk egész nap a hegyen... majd megmutatom a helyet, ahol átvertem a húgomat. Anya sohasem vert meg korábban, de akkor nagyon... Mindent elmesélek majd, és róla is mindent tudni szeretnék... de most még csak annyit tudok... csak annyit, hogy szerelmes vagyok, mint a nagymama.

Még sohasem voltam ilyen szerelmes.

Amint pirkadni kezdett, talpra ugrottam. Kinéztem az ablakon, próbáltam koncentrálni, hol is láttam, idefelé jövet a kertekben, azokat a szép virágokat?... Igen... most még mindenki alszik... most kell megtennem...

Amikor összelopkodtam egy csokorra valót, még az erdő szélén szedtem leheletvirágot, amit magam neveztem el így, mert olyan apró és lehelet-kék fürtös virág volt, hogy szinte elszállt, mint a lehelet. Hazamentem, s otthon megkötöttem a csokrot, közben százszor áldottam nagyanyámat, aki megtanított a virágkötészetre. Gyerekkoromban virágboltban dolgozott, s én sokat ott lebzseltem nála, hál' istennek fogékony voltam mindenre, pedig akkor még nem hittem volna, hogy ilyen nagy szükségem lesz erre a tudományra.

Amikor elkészültem a csokorral, fogtam egy bevásárlószatyrot, bele rejtettem a csokromat és elmentem Angelina háza elé. A ház még aludt, ablakszemei lezárva, az ajtó is mély álomba merülve. A szatyrot egy deszkából kiálló szögre akasztottam, s átmásztam a kerítésen. A kertben, az ajtó előtt egy nagy asztal állt, paddal. A csokrot az asztalra tettem, s reméltem, hamarosan felébred a lány és vizet ad a virágoknak. Azután elmentem bevásárolni, kenyeret, meg valami reggelire valót vittem haza.

Miután megreggeliztünk nagyapával, megittuk a kávé, akkorra már háromnegyed tíz volt. Tízre beszéltük meg a találkát, a sziklánál. Mondtam nagyapának, hogy csak este jövök, ne aggódjon, aztán futottam, egy

másodpercet sem akartam késni, és különben is, alig vártam már, hogy újra lássam.

Tíz előtt öt perccel érkeztem, de Ő már ott várt. Ült a sziklán. Azonnal felpattant, és egészen váratlanul a nyakamba ugrott. Alig érinthettem a derekát, hogy megöleljem, máris kibontakozott a karjaimból.

– Szép időnk lesz ma! Köszönöm a virágot. Te kötötted a csokrot? Mestermunka. – Már éppen be akartam zsebelni a dicséretet, amikor folytatta: – Gondolom a kerítés nem okozott különösebb gondot, már virágszedés közben begyakoroltad, hogyan küzd le az akadályokat, nemde?

Csak hebegtem, habogtam, mentegetőztem, hogy itt a hegyen esélyem sem volt arra, hogy virágot vegyek... szégyelltem magam, amikor Ő, egy szavával kiszabadított e kínos béklyó szorításából.

– A szándék a fontos, és én értékelem! A csokor viszont, gyönyörű. Még soha nem kaptam ilyen szép csokrot.

Megkönnyebbültem. Megkérdeztem, hogy aludt?

– Mint a medve, és nehezen ébredtem, tudod, hétalvó vagyok!

Nevettünk. Rengeteget nevettünk aznap. Éppen ott mentünk a sűrű bozótos előtt, ahol, valamikor régen át akartam verni a húgomat, de nagy baj lett belőle. Elmeséltem neki.

– Itt játszottunk, alig tíz éves lehettem, ő viszont öt évvel fiatalabb nálam.

– Tényleg? Nekem bátyám van, öt évvel idősebb.

- Most csak ugratsz, ugye?
- Dehogyan ugratlak, komolyan mondom, de folytasd, hogy verted át?
- Mindig a nyakamon lógott, nekem meg vigyáznom kellett rá, de nem volt szabad messzire mennünk, csak itt a tisztáson játszhattunk. Persze, le akartam rázni...
- Mintha a bátyámat hallanám... Ő is mindig ezt csinálta...
- Bebújtam előle, oda a bozótosba, s amikor láttam, hogy keres, akkor elkezdtem kiabálni: Zsuzsi, fussál haza, hozz segítséget, elkapott egy medve, siess... fuss... fuss... üvöltöttem.
- Az a kis buta meg elhitte, s elnyargalt sírva, mondta anyának, hogy engem elragadott egy medve behúzott a bozótosba, segítsen. Apám nem volt otthon, anyám meg átküldte a húgomat a szomszédba, hívjon embereket, ő meg felkapott egy vasvillát, ami éppen a keze ügyébe került, és futott felfelé, kiabálta a nevemet, hogy szóljak, hol vagyok.
- Akkor megijedtem, azt sem tudtam mit tegyek, hallgattam ... de amikor már láttam, hogy szegény egyre kétségbeesettebben kiabál, előjöttem. Persze, azonnal látta, hogy semmi bajom, és medve sincs sehol, elhajította a vasvillát és nekem esett, püfölt, ahol ért és sírva-zokogva kiabált.
- Akkor ért oda a húgom, három emberrel, akik szintén fejszével, ásóval, kapával felszerelve futottak utána. Alig tudták anyámat leállítani. Úgy sírni, még soha nem láttam, és olyan dühösnek sem...
- Tudod, hogy szerencséd volt?

– Azért, hogy nem vert agyon?

– Még az is megtörténhetett volna. Képzeld el, ha nem dobja el a vasvillát, hanem azzal támad rád. Sokkot kapott, nem tudta mit csinál. Ilyesmiből lesznek a nagy tragédiák.

– Olyan nagy bajt okoztam? Vagy annyira hülye gyerek voltam?

– Szó sincs róla. Abban a korban még nem érthetted, legalábbis nem számolhattál tetteid súlyával és következményeivel, de képzeld el édesanyádat, amint rohan a vasvillával és lelki szemei előtt ott lebeg, hogy a fiát most tépi szét egy medve. Mit érezhetett? Persze, hogy magánkívül volt, s aztán amikor felfogta, hogy csak átverted, nem tudott parancsolni magának, nem volt a tette tudatos, csak meg kellett szabadulnia attól a borzalmas élménytől, le kellett vezetnie a feszültséget, hogy ne őriüljön meg. Azért mondtam, szerencséd, hogy elhajította a vasvillát. Ha azzal megy neked, akkor te lehet, hogy nyomorék lennél, ő meg valahol egy börtönben csücsülne.

– Honnan tudsz te ilyeneket?

– Van némi tapasztalatom. Tanítónő vagyok, volt már hasonló eset a környezetemben. No, meg pszichológiát is tanultam.

– Nem mondod? Hányad éves vagy?

– Három évnél megálltam, mert tanítani szerettem volna, és már nem akartam pszichológus lenni. Bizony, tönkre mennek családok akár egy gyerekcsíny miatt. A gyerek meghal, a szülő meg börtönbe kerül, és vége a dalnak. Ilyen kicsin múlik. A jogban nincs helye az

érmeknek. Neked szerencséd volt. Gondolom, tanultál az esetből, nem csináltál többé hasonló tréfát?

– Hát nem, de akkor sajnáltam magam. Kékre, zöldre vert az anyám és nagyon haragudtam rá... de most, hogy mondod, min ment ő át? Ezt így sosem gondoltam végig... azt hiszem, ha haza megyek, bocsánatot kérek tőle. Te nagyon okos lány vagy, tudod-e?

Már nem is arról szólt a nap, hogy megmutatom a hegyet, hanem csak sétálgattunk és beszélgettünk. Ő mesélt a tanítványairól, azokról a tündéri, értelmes, okos, aranyos srácokról, akikért érdemes mindennap felkelni, és gyönyörködni bennük, hogy okosodnak, hogy ragad rájuk minden, csüngnek a szavain és olyan szófogadóak, édesek, aranyosak...

Ámulva hallgattam, ittam minden szavát. Bizonyára így voltak vele a gyerekek is. Én gyerekkoromban csak azt hallottam a tanáraimtól, hogy minden gyerek hülye, szófogadatlan, nem tanul, sosem lesz belőlük ember, büdös kölykök, meg ehhez hasonlókat. Ez most mindennek az ellentéte volt. Rá is kérdeztem egyszer, hogy is van ez?

– A gyerekek tényleg tündérik. A szülőkkel már sajnós, vannak bajok, a kollégákról meg ne is beszéljünk. Magam is hallok eleget a sok hülye gyerekről, de én még eggyel sem találkoztam. Értelmesek, okosak, csak ne várjunk tőlük többet, mint amire képesek. Ennyi. Meggyőződés, hogy nevelni csak szeretettel és példamutatással lehet. Aki azt mondja egy gyerekről,

hogy hülye, akkor bizonyára éppen tükörbe néz. Tenni kell érte és nem lesz egyetlen hülye gyerek sem.

Éppen a magas, árnyas fenyők alatt haladtunk, amikor meghallottam a patak csobogását. Zene füleimnek, már nagyon szomjas voltam. Szóltam, hogy arra menjünk, ahonnan a csobogás hallatszik, mert igen megszomjaztam. Hamarosan észre is vettem a patakot és futottam, majd nekihasaltam, és szomjamat oltottam a vizével.

– Ezt csak így lehet inni? – kérdezte bátortalanul.

– Hát persze, jobb ez minden csapvíznél.

– Akkor én is megkóstolom – mondta, majd ivott a tenyerébe gyűjtött vízből. – Ez nagyon jó! És milyen lágy, selymes! – kiáltott fel, majd ő is nekihasalt és ivott – Hát ezt nagyon élveztem! – áradozott – kár, hogy csak az utolsó napon került erre sor, de magamtól nem mertem volna.

– Hogyhogy az utolsó napon?

– Úgy, hogy vége. Holnap vonatra szállok.

Kéértünk az erdőből egy tisztásra. Ott a hegyoldalon nem voltak fák, így végeláthatatlan volt a tisztás, gyönyörű zöld a fű és éppen egy birkanyáj közeledett felénk.

Leültünk a fűbe, és gyönyörködtünk a tájban. A távolban kisebb-nagyobb hegybuborékok következtek, amik színesek voltak virágok sokaságától. Egyik kék volt a

harangvirágok tömegétől, a másik sárga, a harmadik fehér, és olyan is volt, amelyik minden színben pompázott tarkán, mámorító szépségben. Aztán megint magasabb, majd még magasabb hegyek kékeltek mögöttük, amiknek a csúcsát fenyőerdő borította.

– Jártam ott egyszer, – mutattam a legmagasabb hegyre – gyerekkoromban, apámmal. Iszonyú magas volt a hegy. Nekem úgy tűnt eleinte, mintha valahol az égen végződött volna. Úttalan sűrű erdő borította, mely tele volt titokzatos sziklával és patakokkal, amelyeknek a vize olyan kristálytisza volt, akár a napsütötte levegő. A patak fölött egy kővön vízirigó ült, és furcsán billegett... sosem felejttem el. Apám arról mesélt, hogy ott fenn valahol még törpék és tündérek is élnek. Felejthetetlen élmény volt.

– Már értem, miért választottad te az erdőt hivatásul... olyan meggyőzően tudsz beszélni róla.

– Ó igen, a fákat nagyon szeretem, nagyon sokat lehet tanulni tőlük, és kell is még sokat tanulnom, mert az én hivatásom, nem az erdőirtásról fog szólni... egyáltalán nem...

Hálával telt volt a tekintete, ahogy akkor rám nézett, majd hirtelen felugrott, s megindult a közeledő nyáj felé. Bambán néztem csak utána, és azt az elkapott hálátelt tekintetet próbáltam magamban elraktározni mélyen, hogy előhívhassem tetszésem szerint, és őrizgessem a lelkem legmélyén az idők végezetéig...

Buta voltam, mindig a magam érzéseivel voltam elfoglalva, és nem vettem észre, hogy milyen veszély

fenyegeti. Akkor eszméltem fel, amikor a pásztorok kiabálni kezdtek.

Csak ment a nyáj elé, de a pásztorok kiabálására megtorpant. Azok meg üvöltöttek:

– Menjen onnan, ne közeledjen a nyájhoz! – Az egyik pásztor futva indult felé. Akkor már én is futottam, mert megláttam a kutyákat, egyenesen felé rohantak.

– Gyere vissza! – kiabáltam én is, és futottam utána. Akkor a másik pásztor hirtelen utamat állta. – Ne mozdulj! Bízd ránk. Ha közelebb mész, kettőtöket nem tudunk megvédeni.

Tudtam, hogy igaza van, mégsem volt maradásom, egy lépést oldalra léptem, s újra futásnak eredtem. Csakhogy a pásztor résen volt. Elgáncsolt, és megfenyegetett, ha még egyszer próbálkozom, leüt. Tehát csak álltam, tehetetlenül.

A kutyák, ahogy közeledtek, lassítottak és már nem ugattak olyan támadólag. A pásztor még nem érte el a lányt, az meg úgy tűnt, hogy teljesen leblokkolt, mozdulatlanul állt egy helyben. Már meg sem mertem mozdulni, és szólni sem mertem. A szívem a torkomban dobogott. Egy kutya lehasalt, a többi tisztos távolságban megállt, és csak néztek a lányra. Ekkor ért oda a pásztor. Megragadta a karját és ráncigálni kezdte. Mondott is valamit, de nem értettem. A lány is mondott valamit a pásztornak, de az sem hallatszott odáig, ahol álltam. Talán azt mondta, hogy eressze el, mert elengedte, és megindult felém, egyedül.

Az én pásztorom is otthagzott, és ment a nyája után. Fellélegeztem. Nyújtottam a kezem Angelinának, amikor már elértem, de ő nem viszonzta. Fel volt háborodva: mégis mit gondolnak ezek, talán megeszem a birkáikat?

– Nem a birkákat féltették, hanem téged – mondtam, amikor végre megértettem, mi a félreértés oka.

– Ezek a pásztorkutyák vérebek. Ezek úgy vannak idomítva, hogy senkit sem engedhetnek a nyáj közelébe, aki a közelükbe merészkedik, azt megtámadják, legyen az medve, farkas, vagy ember.

Hallgattunk. Szótlatlanul mentünk egymás mellett. Hamarosan egy patak állta utunkat. Igen széles és sebes patak volt. Megint szomjunkat oltottuk, meg talán az ijedelmünket is. Azután nekifutásból átugrottam a patakot. Onnan kiáltottam vissza.

– Menjünk be a faluba. Veszünk lángost. Bizonyára már te is megéheztél.

Ő, ott állt a patakparton. Nézte a vizet, aztán engem nézett, majd levetette a cipőjét, feltúrte a nadrágját és belegázolt a patakba.

Milyen önző, baromállat vagyok. Megint figyelmetlen voltam. Persze, én a hosszú lábaimmal átugorhattam, de azzal nem számoltam, hogy ő nem tudja átugrani. A patak közepén állt a cipővel a kezében és sikított, hogy mennyire hideg a víz. Akkor lerúgtam magam is a cipőmet és én is belegázoltam a patakba. Én is visítottam, mert tényleg nagyon hideg volt. Akkor már nevetett, majd együtt neveltünk... még fröcsköltük is egymást. Jó móka volt.

Azután leültünk a fűbe megszáritkozni.

Miután megvettük a lángost, még beugrottam a boltba, vettem egy üveg üdítőt és kértem két műanyag poharat. Azt javasoltam, hogy menjünk vissza a sziklánkhoz, és ott ülve elfogyasztjuk az ebédünket. Igaz, már nem ebédidő volt, inkább késő délutánba hajló, gyönyörű nyári nap. Sétáltunk fel a hegyre, hogy ott, a mi közös sziklánkon ülve, töltsük még a nap maradékát. Az ég azúr kékje mosolygott le ránk, a fákon madarak csicseregtek, minden békés és nyugalmas volt, és a lelkemet valami nagy-nagy boldogság hatotta át.

Sokáig ültünk ott a sziklán és beszélgettünk. Rengeteg mondanivalónk volt egymás számára, sok mindent tudtunk meg egymásról, és még sokkal többet szerettünk volna tudni, de az időnk vészesen fogyott. Azt is elmondta, hogy ide szokott járni a rajztáblával, mert rajzolni is szeret. Itt szokott gitározni is, bár, saját bevallása szerint, még csak nagyon kezdő szinten műveli a zenélést, de sokat gyakorolt itt, az egy hónap alatt.

Ó, de szívesen meghallgattam volna, és a rajzait is boldogan megnéztem volna, hát még, amikor azt mondta, hogy a zsonglőrködést is sokat gyakorolta, kinn az erdőn, egészen el voltam képedve, milyen sokoldalú ez a lány, mennyi mindent tud, amit mások talán egy életen át sem képesek magukévá tenni. Bár, saját bevallása szerint, a szakácművészethez nem nagyon ért, és nem is szereti, de itt kénytelen volt a maga főztjén élni.

– Tényleg holnap utazol haza? – hasított hirtelen a tudatomba a kérdés.

– Tényleg! Reggel a nyolcórás busszal.

– Micsoda? Reggel?

– Vonatra ugyan este szállok, de el kell hagynom a házat délelőtt, és más lehetőségem nincs, délelőtt, csak ez az egy busz van.

– Délután van kettő is! Átvisszük a cuccaidat hozzánk a házba, mi is délután megyünk nagyapával... mehetnénk együtt...

– Eldöntöttem már. Így lesz jó, úgyis szeretnék még a városban is körülnézni. Most meg mennem kell, mert még össze kell csomagolnom.

Kétségbeestem. Ez nem lehet, hogy csak ennyi volt. Nem lehet, hogy... nem, nem lehet... kapaszkodtam az utolsó szalmaszálba.

– Akkor én is reggel megyek. Bizonyára csomagjaid is vannak, segítek... aztán megmutatom a várost... jó? – kérdeztem reménykedve, bizakodva, hogy elfogadja az ajánlatom.

– Mi lesz a nagyapáddal?

– Ő is jöhet reggel, de ha nem akar, akkor hazautazik délután. Az nem gond... különben is, ismeri az utat – mondtam, és várakozón néztem rá.

– Miattam nem feltétlen szükséges, feltalálom magam, de te döntesz.

Megkönnyebbültem. Megbeszéltük, hogy fél nyolcra ott leszek a ház előtt, és segítek a csomagokat vinni. Kértem, hogy írjuk le egy papírra a címet, telefonszámot, hogy tudjuk tartani a kapcsolatot a továbbiakban.

Amikor hazakísértem, már feljött az első csillag. Még igen halvány volt, nem volt még teljesen sötét.

– Nézd, az a Pásztorcsillag! Legyen ez a mi csillagunk, a kettőnk csillaga.

– Pásztorcsillag! – ismételte néhányszor. – Jó, a mi csillagunk!

Azután még leültetett az asztalhoz, ahol reggel a virágcsokrot hagytam. Azt mondta, szeretne adni valamit emlékül. Bement a házba. Vártam. A csokor ott állt az asztalon, gondosan vázába téve.

– Lerajzoltam Misit, a mókusomat. Neked adom... csak még ráírok valamit – mondta, s a gyér lámpafénynél ráírta: *Emlékül Magornak, Angelina*. És ott állt rajta a dátum, méghozzá a megismerkedésünk dátuma.

A boldogságtól kótyagosan futottam hazáig. Nekem adta Misit, a kis mókust, amit annyira megkedvelt és lerajzolt. Mégis nekem adta! Azon törtem a fejem, hogy vajon én mivel tudnám megajándékozni, ami maradandó, és rám emlékezteti.

Ejfél után fél kettőig dolgoztam a műhelyben. Nagyapától tanultam fafaragást, még gyerekkoromban. Egy szál rózsát faragtam Angelinának. Sokáig tartott, de végül szépre sikeredett, elégedett voltam vele. Ezt adom neki emlékül.

Nagypa korán lefeküdt, duzzogott, amikor megkérdeztem tőle, melyik variációt választja, mikor akar

hazamenni. Azt mondta marad, majd a délutáni busszal megy, ahogy tervezve volt. Nem volt idő nagypapa lelkét ápolgatni, mert el kellett készülnöm a rózsával. Ha figyelembe veszem azt, hogy tegnap éjjel sem aludtam semmit, hát most is jól belenyúltam az éjszakába. Fáradt vagyok, alig állok a lábamon. Miután lezuhanyoztam, azon töprengtem, hogyan fogok felébredni reggel. Éjjel két óra van, s hatkor fel kell kelnem. Mi lesz, ha nem ébredek fel, ha elalszom és elmegy a busz... elmegy Angelina és sohasem látom többé... Ez a gondolat végképp kétségbe ejtett. Volt ott egy öreg vekker. Felhúztam hatra a csörgőt, oda tettem közel a fejemhez, csak egy pokrócot rántottam magamra, s ott a fotelben ülve aludtam. Gondoltam, minél kényelmetlenebb, annál előbb felébredek. Nem szabad elaludnom, semmiképpen.

Iszonyú csörömpölésre riadtam. Annyira meglepett, hogy hirtelen talpra ugrottam, pedig a szememet ki sem tudtam nyitni. Aztán azonnal a földre rogytam, mert kezem, lábam úgy el volt zsibbadva, hogy nem tudott megtartani. Nem értettem az egészet. Csak annyi erőm volt, hogy megragadjam a pokrócot és elvágódjak a kanapén. Szerencsére nagypapa kirohant a hálóból.

– Te tényleg megkerültél? Felvered a házat hajnalok hajnalán. Mi ütött beléd?

Akkor hirtelen kapcsoltam: Angelina! Azonnal talpra ugrottam és elhallgattattam a vekkert. Hálás voltam nagypapa szidalmazásaiért, mert egyébként tán az egész napot átaludtam volna.

Mondtam neki, hogy a cuccaimat beteszem a hátizsákomba, ő meg pakolja a magáét a táskába és vigye haza. Azt mondta, nem ért ő ahhoz, mindig a mama szokta. Össze kapkodtam az ő dolgait is, és belegyűrtem a táskába. Meglesz a véleménye nagymamának rólam, de nincs időm most ezzel foglalkozni, még ki kell égetnem a betűket, amit a rózsza talapzatába véstem, de már nem láttam a fáradságtól az éjjel. Felkaptam a rózsát, és a műhelybe rohantam. Bele volt vésve a talapzatba: Emlékl Angelinának! Magor.

Az éjjel sokat gondolkodtam azon, hogy a megismerkedésünk dátumát véssem-e bele, vagy a búcsúét. Az utóbbi mellett döntöttem. Most, miközben kiégettem a betűket, úgy véltem, hogy helyes döntés volt.

Becsomagoltam az ajándékom. Aztán egy papírlapra leírtam a címem, a komáromit, meg a szüleimét, itt a városban. Ugyanúgy a telefonszámokat is, hogy biztosan megtaláljon, elérjen az érkező posta, vagy a hívás. Még beszóltam nagyapának, hogy estére találkozunk, majd felkaptam a hátizsákot és az ajándékom s már futottam is Angelina háza felé.

A csomagok már kinn voltak a nagy kerti asztalon, mellette a járdán a guruló bőrönd. Ennyi pakk, hogyan bírta volna el, akár a buszállomásig, ez a gyenge csontú lány?

Oda adtam az ajándékot. Nem bontotta ki, csak felülről belenézett. Láta a dátumot, megkérdezte, ezt hogyan csináltam.

– Nincs benne semmi ördögösség, az éjjel faragtam, neked...

– Te?

– Igen, én. Még gyerekkoromban ragadt rám valami, nagypapa sokat faragott és megtanított.

– Nagymama meg virágot kötött, és még te mondd, hogy milyen sokoldalú vagyok, pedig, amit én tudok, az kismiska ehhez... mondd, mit tudsz még?

– Semmit... vagyis igen, tudok főzni...

– Ezt nevezem!... Hát beismerem, hogy lepipáltál... még csak azt mondd meg, mikor aludtál?

– Hát őszintén szólva, nem sokat aludtam...

– Mindenesetre, köszönöm. Gyönyörű a rózsák... és benne van egy átvirrasztott éjszaka. Igazi kincs.

Nagy nehezen még betuszkoltuk a bőrröndjébe. Nagyon óvta, vigyázta, nehogy eltörjön. Reméltem, épségben hazajutnak, Ő, és a rózsák.

A csokor még ott pompázott az asztalon. Elkészönt tőle, gyengéden, szeretettel. Misi is ott ugrált az ajtóban álló magas fenyőn. Majd, amikor elindultunk a csomagokkal megpakolva, az asztalról nézett utánunk, két lábon állva, aztán megnyalta a mancsát, és mintha intett volna felénk.

– Nézd, pusztit küldött nekem! – kiáltott fel Angelina.
– Mintha tudná, hogy nem lát többé.

– Tudja! Az állatok megérik az ilyesmit.

Már a buszon ültünk, egymás mellett, amikor előkotortam az ingzebből a papírt, amire a címem és a telefonszámom írtam.

– Kérlek, ezt tedd el! Én is kérem a te címedet.

– Ez már elég, majd megírom a magamét – mondta, miközben összehajtogatta, s mivel nem volt nála táska, a derekán lévő kis övtáskába tette.

Hirtelen magam felé fordítottam az arcát, belenéztem gyönyörű smaragdszínű szemébe, úgy kérdeztem.

– Megígéred?

– Hogyan ígérhetném meg? Azt sem tudhatom, éleke még, akár holnap...

– Ne... ne mondj ilyeneket, kérlek – rátettem az ujjam bájos ajkaira, s csak néztem varázslatos, hatalmas nagy szemeit, és úgy, de úgy szerettem volna megcsókolni.

Miután elhelyeztük a csomagokat a csomagmegőrzőben, megreggeliztünk, aztán nyakunkba vettük a várost.

Szétnéztünk a belvárosban, megmutattam hol jártam iskolába, általánosba, majd gimnáziumba, de nem olyan nagy város ez, nincs sok látnivaló, megkérdeztem, van-e valami konkrétum, amit látni szeretne.

– Igen. Nekem azt mondták, hogy a csíksomlyói búcsú helyszínét nézzem meg. Állítólag nagyon szép, milyen messze van ide?

– Az tényleg nagyon szép, tetszeni fog neked. Nincs túl messze, de taxival megyünk, s majd gyalog jövünk vissza. Jó lesz?

– Hát persze, csak ne késsem le a vonatot...

– Rengeteg időnk van még addig.

Taxit hívtam. Nem több három kilométernél, de elég lesz visszafelé gyalog jönni, gondoltam.

Megnéztük előbb a Kegytemplomot, majd azt az építményt, amit a mise celebrálására építettek a hegyen. Ám, Angelinát jobban érdekelte itt is a természet, hát körbejártuk a talán százezer embernél is többet befogadó hegyoldalt, megnéztük a csúcson azt a kerek fenyőerdőt, ami szinte a sziklából nőtt ki. El volt ragadtatva, mindent látni szeretett volna. Órákig mászkáltunk a hegyen, a makulátlanul tiszta levegővel nem tudtunk betelni. Amikor az égre néztem, még a szavam is elállt.

– Angelina, nézd!... Szivárvány a fejünk felett.

Mindig mindenre kerestem a tudományos magyarázatot, de akkor nem törődtem vele, nem érdekelt honnan a derült kék égen a szivárvány, csak álltunk egymás mellett, és gyönyörködtünk a fejünk felett átívelő szivárványban.

Akkor összeért a kezünk. Az égre néztem, – te akartad, Uram, vagy csak a véletlen? – Fel sem mértem a helyzetem, szinte önálló életre kelt a kezem. Bütykös, kemény férfiujjam átfogta az apró, gyenge kezét, ami engedelmesen a tenyerembe simult. Úgy kellett a tenyérnek a tenyér, mint éhes koldusnak a falat kenyér. Ujjaink egymásba fonódtak, majd újra nyíltak, és újra zártak...

A szivárványt már magunk mögött hagytuk. Sétáltunk vissza a város felé, két oldalt fasor szegélyezte a gyalogutat, susogtak a lombok, cirógatott bennünket a szél, köröttünk madarak csicseregtek, méhek, bogarak dongtak, pillangók röpködtek, virágok szegélyezték

utunkat, és mosolyogtak ránk. Ember nem volt a Földön nálam boldogabb.

Délután két óra volt, mire visszagyalogoltunk a városba. Elvittem a legjobb étterembe, s megebédeltünk.

Utána még megnéztük a Szent Kereszt templomot, majd a Mikó-várat, de múzeumba már nem volt kedvünk menni, inkább sétáltunk a parkban, vagy éppen üldögéltünk egy padon. Akkor már kezdett nagyon nyomasztani a közelgő búcsú ideje. Csak szorongattam a kis kezét, mintha soha nem akarnám elengedni... de sajnos az idő vészjóslóan közeledett és elindultunk a pályaudvar felé. Útközben még beugrottunk egy boltba, hogy vásároljunk valami vacsorára valót Angelinának, meg kekszet, csokoládét is vettem neki az útra. Bár ő tiltakozott, hogy nincs rá szüksége, éjjel nem lesz éhes, reggelre viszont már Pesten lesz.

Ott álltunk a csomagokkal a pályaudvaron, s én csak őt néztem. A szívem szakadt meg, hogy hamarosan elrepíti a vonat, úgy éreztem, akkor vége az életemnek.

Felvittük a csomagokat, elhelyeztünk mindent, megkerestük a helyét.

– Legalább a vezetékgévedet árujd még el – esdekeltem.

– Szabó. Szabó Angelina.

– Köszönöm.

Lent álltunk még egy darabig, szorongattam a kezét, aztán elhúzta, majd a nyakamba ugrott, megölelt. Még hosszabban öleltem volna, de kibontakozott a karjaimból és felugrott a vonatra. Én meg csak néztem utána, megsemmisülten. Még ott állt az ajtóban egy ideig. Nagyon kétségbeesetten nézhettem, bizonyára megszánt a kalauz és odaszólt:

– Még nem indulunk, ugorj fel egy búcsúcsókra.

Felugrottam. Átöleltem, s megkérdeztem.

– Megcsókolhatlak?

Nem szólt, csak bólintott. Megcsókoltam. Belevesztem abba a csókba. Édes hullám borított el. Úgy éreztem, sodródom, eltávolodom önmagamtól, a legtisztább, legerősebb érzelmek hatása alá kerültem, és ez az érzés annyira elszakított a testemtől, hogy csak a lélek mámore maradt.

Arra eszméltem fel, hogy a kalauz rám szólt: Most már indulunk! Ugorj le! Még utoljára belekapaszkodtam a szeme pillantásába, mintha valamit mondott volna, de nem jutott el a tudatomig. Aztán leugrottam a vonatról. Az ajtó már zárult. Ő még ott állt mozdulatlanul. Integettem, és nem tudtam a szemem levenni róla. Füttyült a vonat, és indult, előbb szaggatottan, aztán egyre gyorsulva, távolodott. És én ott maradtam, egy helyben állva, mint aki gyökeret eresztett.

Fel sem fogtam, mi történik velem. Csak álltam és bámultam a vonat után... Akkor hirtelen valami iszonyatos fájdalom nyilallt belém. A kétségbeesés, a reménytelenség fájdalma, hogy nem látom többé. Egy hatalmasat üvöltöttem, és futni kezdtem a vonat után.

Futottam teljes gőzzel, és ordítottam, ahogy a torkomon kifért. Úgy éreztem megőrülök. Egészen addig futottam, amíg teljesen elfogyott a levegőm, s összerogytam a vasút mentén a fűben. Még akkor is ordítottam, addig, amíg zokogásba nem fúlt az ordításom.

Nem tudom meddig tartott ez az állapot. Enyhült a zokogásom, lassan feltápáskodtam. Nem éreztem erőt a lábamban, alig tudtam járni. Botladozva, bukdácsolva, elindultam vissza a pályaudvar felé. Már sötét volt, a kivilágított pályaudvar elég távolinak tűnt.

Nem érdekelt, sem a távolság, sem az idő. Fújt a szél, az eső is szemerkélni kezdett. A jobb kezemet a keblemre szorítottam. Ez a kezem fogta az Ő kezét... ebben a kezemben éreztem még a tenyerét... az ujjai szorítását. Fogalmam sincs, hol kóborogtam, éjfél tájban értem haza, összetörten, iszonyúan fáradtan.

Otthon állt a bál. Mindenki értem aggódott, már-már kerestetni akartak. Iszonyú fáradtságot éreztem. Elnyúltam a kanapén, csak úgy ruhástól, beszélni sem volt már erőm.

Akkor anyám oda guggolt hozzám, azt mondta, nagypa telefonált, hogy otthagytam őt a hegyen reggel, ők is aggódnak miattam, mit mondjon nekik? Akkor kapcsoltam, hogy nekem nagypapáékhoz kellett volna mennem, náluk voltam a héten, és én most haza jöttem... mondtam anyámnak, szóljon nekik, hogy megkerültem, minden rendben van, de most aludnom kell...

Nyomban elaludtam. Úgy aludtam mozdulatlanul másnap délig. Amikor felkeltem, egészen jól éreztem

magam. Anyám és a húgom ott sündörgött körülöttem, semmit sem értettek, aggódtak értem.

– Anya, Húgi, ne aggódjatok, jól vagyok. Bocsássatok meg, hogy rátok ijesztettem. És bocsássatok meg, amiatt az átverés miatt a medvével, ott fenn a hegyen. Anya, most értettem meg, min mentél akkor keresztül. Velem is megtörtént ugyanaz, tegnap.

– Mi történt veled, kisfiam? Nagyapa mesélt valami lányról, annak van köze ehhez az egészhez?

– Igen, de most nem akarok róla beszélni. – Akkor hirtelen eszembe jutott Misi.

– Anya, hol van a hátizsákom?

– Milyen hátizsákod? Én nem láttam semmiféle hátizsákot...

– Kellett, hogy legyen nálam egy hátizsák, amikor hazajöttem az éjjel. Hová tettem, nem láttátok?

– Nem volt nálad semmi, nem volt nálad hátizsák – mondták, szinte mindketten egyszerre.

– Az nem lehet! Neee... neee... – kiáltottam – Misi... Misi... Hol van Misi?

Mint az őrült rohantam végig az utcákon a pályaudvarig. Ott még megvolt, amikor elővettük a csomagmegőrzőből. Hol hagyhattam el. Misi az egyetlen emlékem tőle. Misi... Misi... Misi... zakatolt a fejemben.

A pályaudvaron megkérdeztem, nem találtak-e egy hátizsákot? Mindenki a fejét rázta. Elindultam, azon az úton, ahol a vonat után futottam. Reméltem, hogy megylem, ott ejthetem el, amikor a földre rogytam. Ott kell lennie, bizakodtam.

Sokáig mentem, csak a fűvet figyeltem, gondoltam, ott ahol összeestem, bizonyára még fekszik a fű, meg kell találnom. Nem is hittem volna, hogy több kilométert futottam az éjjel, nagyon messze volt már a pályaudvar, amikor ráleltem arra a helyre. Nagy darabon, szinte le volt hengerelve a fű, de a hátizsákom nem volt sehol. Nagy területet átkutattam, de semmit sem találtam.

Rettenetesen el voltam keseredve. Arra viszont nem emlékeztem, hogy merre jártam azután, amikor innen vissza indultam. Visszafordultam, de most már figyeltem az utat végig, hátha már előbb elejtettem, hátha legurult az árokparton. Tüzetesen átvizsgáltam mindent, egészen a pályaudvarig, de nem volt sehol.

Jelentettem a rendőrségen. Felírták az adataimat, és azt mondták, ha találnak valamit, vagy valaki behozza, akkor feltétlenül értesítenek.

– Nagyon értékes dolog volt benne, kérem tegyenek meg mindent...

– Ha esetleg pénz volt benne, vagy valami érték, nem biztos, hogy idehozza a becsületes megtaláló – vigyorgott rám a rendőr.

– Nem, nem pénz... csak egy rajz...

– Rajz? – kerekedett el a rendőr szeme.

– Igen, mérnöknek készülök, – mentegetőztem – másnak nem érték, de nekem igen...

– Aha, így már értem!

Még visszamentem a pályaudvarra, és szóltam, hogy ha megtalálná valaki a dolgozóik közül, esetleg egy vonalbejáró, vagy pályamunkás, feltétlenül adják le a rendőrségen, mert nagyon fontos.

Vettem valami harapnivalót útközben, majd kimentem Csíksomlyóra. Végig jártam azokat a helyeket, ahol tegnap együtt jártunk, kéz a kézben. Visszaidéztem minden szavát, minden mosolyát, de a szivárványt már sehol sem leltem.

Aztán a búcsút próbáltam felidézni. Fájt nagyon, mégis, nagyon kellett a lelkemnek. Szinte láttam a bólintását, amikor megkérdeztem, megcsókolhatom-e? Próbáltam újra élni a csókot, de nem ment. Viszont hallottam, amint a kalauz utasít: Most már indulunk. Ugorj le! Néztem, csak néztem Őt, és nem tudtam elszakadni tőle. Láttam, amint suttog valamit... nem értettem... de most hallani vélem: felejts el!... felejts el... felejts el... visszhangzik most bennem. Ezt mondta volna?... Miért mondta ezt?... Nem, nem, neeem... sohasem foglak elfelejteni!

Amikor haza értem, ott találtam nagyapáékat is. Tudtam, hogy én vagyok a téma. Mindjárt a szobámba indultam, de anya megállított. Megkérdezte, előkerült-e a hátizsákom. Elmondtam neki, hogy jelentettem a rendőrségen, majd ha valami értesítést kapnak, akkor azonnal telefonáljon nekem, mert hajnalban vissza utazom Komáromba.

– Maradhatnál még néhány napot – érvelt anya.

– Nem tudok, dolgoznom kell! – jelentettem ki.

– Elment egy lány, majd jön másik a helyébe – okoskodott nagyapa – nagyon elcsavarta a fejedet az a pesti lány, te kölyök. – Aztán volt mindenkinek valami hozzáfűznivalója, nem bírtam hallgatni. Mentem a fürdőszobába, lezuhanyoztam, majd összecsomagoltam és lefeküdtem.

Amikor hajnalban felkeltem, anya osont utánam.

– Vigyázz magadra, kisfiam. Bár nyugodtabb lennék, ha itthon maradnál pár napot.

– Megleszek, Anya. Itthon csak cikiznek és azt most nehezen viselem.

– Én megértelek, kisfiam, és különben is, szerelempárti vagyok! Bárcsak ismerném azt a lányt.

– Remélem, hogy egy napon megismerheted, Anya. Mindig ilyen lányról álmodtam, és tudom, hogy tetszene neked. Ő lesz a feleségem, vagy sohasem nőülök meg! – mondtam határozottan. Édesanyám megölelt, valahogy hosszabban, mint szokott, és a fülembe súgta:

– Én szurkolok neked!

Visszamentem Komáromba, és belevetettem magam a munkába. Dolgoztam kora reggeltől, késő estig. Rakodó munkás voltam. Ha szemet kellett lapátolni, akkor azt lapátoltam, ha cementes zsákokat kellett cipelni, attól sem riadtam vissza. Túlóráztam, csak hogy jól elfáradjak, hogy utána tudjak aludni. Nem féltem a nehéz fizikai munkától, most meg végképp nem számított. Kellott a pénz, mert eldöntöttem, hogy ha Angelina nem jelentkezik a nyár folyamán, akkor szeptemberben

elutazom Pestre, ott maradok egy hétig, ha kell kettőig, de meg kell találnom Őt.

Sokszor visszhangzott a fülemben: felejts el... felejts el... Ez nagyon fáj, de nem hittem magamnak. Bizonyára a kétségbeesésem váltotta ki belőlem, a beteg elmém, amin keresztülmentem, azon a napon, nem hallottam, nem értettem tisztán mit mondott. Mondhatta azt is: Isten áldjon!

Amikor akadt egy-egy szabad órá, és aludni sem tudtam, megpróbáltam lerajzolni Angelinát, emlékezetből. Legalább egy fotóm lenne róla, legalább az, de nincs semmim, semmim a világon.

Néhány nap múlva, hívott anya egy este. Be kell mennem a rendőrségre, mert előkerült a hátizsákom. A vasutasok találtak rá, és adták le a rendőrségen.

Másnap már vonaton ültem. Reménykedtem, hogy előkerül Misi-mókus. Legalább azt, amit ő rajzolt kicsiny kezével, legalább azt magamhoz ölelhetem.

Szép képkeretet faragtam Misinek. Ott állt mindig az íróasztalomon. Százszor, ezerszer olvastam újra és újra: Emlékező Magornak! Angelina. Ez volt a bizonyítékom, hogy nem őrltem meg, igaz volt minden, nem álom. Ilyenkor újra a tenyeremben éreztem az Ő tenyerét, éreztem ujjai szorítását, úgy éreztem, mintha ott lenne velem, mintha ott lenne mellettem, s nekem akkor ez is sokat jelentett.

Elmúlt az augusztus, és hír sem érkezett felőle.

Tudtam, éreztem, hogy valami titok lappang körülötte, amit szerettem volna megfeyteni. Ha családja

van, férjnél van... azt is tudnom kellett, ez a bizonytalanság volt a legborzasztóbb... meg az, hogy Ő ugyanúgy szenved mint én... ezt nagyon nehéz volt elviselni.

Szeptember 20-án utaztam Pestre. Még sohasem jártam Pesten. Mindjárt az elején szembesültem vele, hogy tűt keresek, a szalmakazalban. Mégsem adtam fel. Csak a nevét tudtam, és azt, hogy tanítónő. Először a telefonkönyvben kerestem a nevét. Ott szembesültem vele, hogy Szabóból annyi van, mint égen a csillag, és az sem biztos, hogy az ő nevén van a telefon. Más módszert kellett kitalálnom. Az általános iskolákat kerestem ki, hát abból sem kevés volt. Felhívtam sorra, és Szabó Angelinát kerestem. A legtöbb helyen szóba sem álltak velem, jobb helyeken megmondták, hogy nincs náluk ilyen dolgozó. Azt az iskolát kihúztam, a többit felkerestem személyesen.

Egy olcsó kis motelben szálltam meg, de akárhogy számolgattam is a pénzem, egy hétnél tovább nem maradhattam, mert csak ennyire futotta. Pedig igazán nem sokat költöttem, csak éppen élelemre, ami kellett a szálláson kívül. Villamoson, metrón blicceltem... nem volt könnyű, sosem szoktam, de a kényszer mindenre ráviszi az embert. Délelőttönként az iskolákat jártam, délután viszont a népes helyeket, és figyeltem a járókelőket, mikor bukkan fel közöttük Angelina.

Egy iskolában, azt mondta egy kedves női hang, hogy náluk ugyan van egy Angelina, de nem Szabó. Egy

másikban viszont azt, hogy van egy Szabó nevezetű tanítónő, de Diánának hívják.

Már ettől is boldog voltam. Kora reggel már ott voltam az iskola előtt, ahol Angelina nevű tanítónőt jeleztek. Ott vártam szív-dobogva, és figyeltem az érkezőket. Egyszer csak feltűnt Ő. Elment mellettem, csak ahogy ment, a járása, az alkata, minden olyan volt mint Ő. A sötét haja is lófarokban összekötve. Akaratlanul elkiáltottam magam:

– Angelina! – nem fordult meg, ment tovább. Utána futottam, elkaptam a karját:

– Angelina!... Elnézést, bocsánatot kérek, összetévesztettem valakivel... – nem Ő volt, még csak nem is hasonlított rá.

Azután ezt minden reggel eljátszottam. Vártam egy iskola előtt, minden érkezőnek elmondtam, hogy Szabó Angelina tanítónővel szeretnék beszélni.

– Talán egy apuka? – kérdezte egyszer csak egy idősebb nő – Biztos, hogy jól emlékszik a nevére? Nekünk, Szabó Diánánk van. Jöjjön, elvezetem hozzá. Elsős a kisfia? Diána éppen elsősöket tanít... – fecsegett egész úton, amíg mentünk a folyosón a tanári felé.

– Nézze, ott jön Diána! Őt keresi, ugye?

– Nem! – ragadtam meg a karját hirtelen – Én Szabó Angelinát keresek, de nem tudom, hol tanít, segítsen kérem. – Elmondtam neki, hogy életbevágóan fontos, hogy megtaláljam, de már nem tudom hol keressem. Nagyon kétségbeesetten nézhettem, mert megszánt a hölgy, s azt mondta mindjárt utánanéz, vannak neki vagy tíz-tizenöt iskolában nagyon jó ismerősei, őket

megkérdezi telefonom. Még széket is kerített nekem, leültetett ott a folyosón, csak annyit mondott, hogy itt várjam, igyekezni fog.

Hálásan megköszöntem. Vártam. Amikor becsöngettek, kiürült a tanári, figyeltem az arcokat, egyik sem Ő volt. Akkor megjelent az előbbi idősebb nő.

– Fiatalember, jöjjön be! Nekem most nincs órám, senki sem zavar itt bennünket. Szeretnék önnek segíteni. Már tíz iskolával beszéltem, kettőben van Szabó Angelina, nézze, azokat megjelöltem magának. De ha tud várni még egy kicsit, még van néhány, akit felhívhatok...

Bólintottam. Ő meg telefonált. Az ötödiknél felkiáltott:

– Csillaghegyen is van Szabó Angelina! Ez már három. Járjon szerencsével, fiatalember!

– Ha megtalálom, szeretném tudni, kinek köszönhetem?

Felírta a nevét és a telefonszámát egy cetlire. Hálásan köszöntem, és folytattam a kutatást.

A három közül, egyik sem Ő volt. Addig még élt bennem a remény, de ezúttal erősen megfogyatkozott.

A HÉV-en is blicceltem, amikor jöttem visszafelé Csillaghegyről, leszálltam a Margit hídnál, és kimentem a szigetre. Még figyeltem a járókelőket, de már nem volt reményem. Lehetetlen egy ekkora városban megtalálni valakit, akiről valójában nem is tudom, hogy kicsoda.

Végig jártam a szigetet, aztán leültem a fűben, néztem a fákat, meg a cumulusokat az égen... Igen, ezt is tőle tanultam, meg a stratocumulust, a nimbostratust...

Együtt gyönyörködtünk a szépséges gomolyfelhőkben ott fenn a hegyen. Rá gondoltam. Olyan erősen, hogy szinte magam mellett éreztem. Arra gondoltam, hogy fogom a kezét, s szinte éreztem ujjai szorítását... Örültem, hogy kijöttem a szigetre. Annyira éreztem őt, hogy szinte minden kétségbeesésem elmúlt. Elmúlt a bánatom, és beletörődtem, hogy másnap haza kell utaznom. Nélküle. Anélkül, hogy viszontláthattam volna. Mintha ott lett volna mellettem, hogy vigasztaljon.

– Köszönöm Angelina – motyogtam magam elé és éreztem a keze szorítását, majd a bús-édes fájdalmat a lelkemben.

Amikor haza értem, belevetettem magam a tanulásba, munkába. Nem, nem akartam elfelejteni, csak túlélni a hiányát, amíg újra kitalálok valamit.

A következő nyáron, már kezemben volt a diploma, meg némi spórolt pénz. A munkahely is biztosítva volt számomra a megyei erdőgazdaságban, de még előttem volt a nyár, és nem is tudtam mit kezdjek vele.

Amikor a pénzt kezdtem gyűjtögetni, még az volt a tervem, hogy újra Budapestre megyek, és addig haza sem jövök, míg meg nem találom Őt.

Magam sem értem mi is történt velem, meggondoltam magam, s úgy döntöttem, hogy a nyárra hazautazom, és időm legnagyobb részét fenn töltöm a hegyen, ott, ahol megismertem Őt. Még magamnak sem

mertem bevallani, de titokban abban reménykedtem, hogy Angelina eljön ezen a nyáron is. Ott kell lennem a hegyen, ott kell várnom rá.

Néhány napot otthon töltöttem, aztán felköltöztem a hegyi házikóba, egyedül. Még aznap meglátogattam a kis faházat, ahol a lány lakott. Lezárt szemekkel, elhagyatottan állt ott. Misi kezdtem szólongatni.

– Hahó, Misi! Hahó, hol vagy? – Mindenütt néma csend honolt.

Elindultam a sziklához, hátha ott ül most is törökülésben, és rám vár. Futottam, hogy mielőbb érezzem a viszontlátás örömét... de hiába, hiába volt minden vágyakozásom, egyedül voltam, mint az ujjam. Már megbántam, hogy feljöttem a hegyre. Itt jobban fájt minden, mint ennek előtte. Miért száműztem magamat ide? Miért? Csak ágaskodtak bennem a kérdőjelek, de válasz nem volt semmire.

Kitakarítottam a házat, felhúztam az ágyneműt, bekapcsoltam a bojler, a hűtőt, és bepakoltam mindent, amit anya készített, nehogy éhezsek. Mindent felporszívóztam, lemostam, felmostam, aztán nyitva hagytam ajtót, ablakot, hadd járja át a friss levegő a házat, és kimentem nagyapa műhelyébe. Kézbe vettem sorra az eszközöket, amit fafaragáshoz szokott használni, s ami közel egy éve az én kezemben volt, amikor a rózsát faragtam Angelinának.

Szemet szűrt egy szép formás fadarab. Kézbe vettem, s úgy döntöttem faragok valamit Angelinának, hátha mégis feljön a hegyre. Mivel Misi-mókust magammal

hoztam, úgy döntöttem, őt fogom kifaragni, a rajz alapján. Azonnal neki is kezdtem a munkának, és azt éreztem, hogy közel a nap, hogy újra láthatom Őt.

Jól haladtam, de nem akartam elkapkodni, semmiképpen. Letettem, majd holnap folytatom. Becsuktam a ház ajtaját, és felkaptattam a hegyre, naplementét nézni.

Útközben rábukkantam a patakra, ahol levetett cipővel, mezítláb gázoltunk át a jéghideg vízben. Annyira beleéltem magam, hogy kedvet kaptam hozzá újra. Nagyon hideg volt a víz, s mintha hallottam volna a lány sikoltozását. Mosolyra görbült a szám, aztán magam is visítani kezdtem. Olyan közel éreztem magamhoz akkor, olyan közel, hogy meg akartam érinteni... úgy éreztem, hogy ott van velem. Különös érzés volt, nagyon különös... Sokáig mászkáltam ott a patak vizében, olyan erősen éreztem a jelenlétét. Már a lábam is majd lefagyott a hideg vízben, meg persze, a naplementét is lekéstem. Különös lelki béke szállt meg azon az estén, és már nem éreztem azt, hogy egyedül vagyok.

Másnap, kora reggel csepergett az eső. A műhelybe mentem, faragtam Misit. Nagyon jól megmunkálható volt a faanyag, láttam van még annyi, hogy egy fenyőcinegét is faragjak belőle, hiszen, Angelina itt ismerkedett meg az apró madarakkal.

Felváltva dolgoztam, mindkét figurán. Azután eszembe jutott, hogy búcsúzáskor Misi pusztit küldött a lánynak. Visszaidéztem magamban, ahogy az asztalon áll

két lábon, majd pusztit küld felé. Mosolyogtam, és eldöntöttem, azt is ki fogom faragni.

Láttam már, hogy unatkozásra nem lesz idő, akad munkám bőséggel. Aztán, hoztam magammal mikroszkópot, meg szakkönyveket a fákról, az erdőről, majd feljárok a sziklára, és ott tanulmányozom őket, meg kutatásokat végzek.

Reggeli után azonban, már zuhogott az eső. Mivel, elhatároztam, hogy amíg itt leszek a hegyen, minden reggel futok, legalább fél órát, így hát esőkabátot vettem magamra, és futni mentem. Első utam, mindig Angelina házához vezetett, csalódottan bár, – mert nem volt a házon semmi változás – de futottam tovább a szikláig. Ezt rendszeresítettem minden nap. Ha esett, ennyivel be is értem, jó időben viszont még folytattam a futást egy órán keresztül.

Az idő nem nagyon kedvezett, napokig zuhogott az eső és hideg volt, olyannyira, hogy még fűtenem is kellett. Nem maradt más lehetőségem, mint a figurák faragása, és a könyvek.

Egy hétig esett és a hőmérséklet is 10 fok alá zuhant. Hideg volt, viszont a faragással jól haladtam. Elkészültem mindhárom figurával, amik most már csak Angelinára vártak, velem együtt.

Végre derűs napra ébredtem. A futást későbbre hagytam, elmentem gombát szedni, gondoltam készítek rántott gombát ebédre. Rizzsel fejedelmi.

Még nagyon ázott volt a talaj, no meg a lombok is, de tudtam, a hegyen a talaj gyorsan nyeli el a vizet, meg

ahogy melegszik fel az idő, beindul a vízszivattyú is. A fák gyorsan párologtatják el a vizet a lombokról. Ebből a vízgőzből új felhők képződnek, amelyek a szárazföld belseje felé tartanak, s ott ismét kiesik magukat. A játék megszakítás nélkül folytatódik, s így a legtávolabbi vidékekre is eljut a nedvesség. Csupán egyetlen feltétele van ennek a körforgásnak, a tengertől legtávolabb eső szegletig kell lennie erdőnek. Ha ellenben, az első építőkocka, a tengerparti erdő hiányzik, a rendszer összeomlik. Akármilyen hihetetlenül is hangzik, a fák adják tovább a létfontosságú nedvességet a szárazföld belseje felé. Ha kiirtanák az erdőket a tengerpartokon, akkor megszakadna ez a folyamat.

Már hazafelé baktattam a zacskó gombával, amikor szemet szúrt egy beteges lucfenyő. Megálltam az út közepén és kerestem az okát, mi baja lehet. Magas volt a fa, nem értem el, de gyanítottam, hogy levéltetű támadta meg. Van kimondottan erre a fafajra szakosodott lucfenyő-levéltetű, mert minden fafajnak megvannak a maga paraziták. Bámultam csak magam elé, és azon töprengtem, vajon van-e nagyapának létrája, majd viszek belőle haza mintát, és mikroszkóp alatt megnézem. Ahogy így bámészkodtam, hirtelen, valami reccsenést hallottam mögöttem, s abban a pillanatban megláttam Őt. Jött szembe velem az úton.

– Angelina! Angelina! – kiáltottam el magam a hirtelen rám szakadt örömtől és elindultam felé. Tudtam, tudtam, hogy eljön, tudtam, hogy itt újra látom... siettem felé, amikor valami zuhanásféle hallatszott mögöttem,

majd iszonyú recsegés-ropogás közepette, földet ért a zuhanó tárgy. Önkéntelenül hátra fordultam, csak egy pillanatra, s láttam, hogy egy hatalmas fenyő dőlt az útra. Nem törődtem vele, ismét csak a lány felé fordultam, lódultam volna felé, de már nem volt ott.

– Angelina... Angelina... – szólongattam újra. Futottam az úton, kerestem az erdőben, de sehol sem találtam. Eldobtam a gombát, futottam fel a szikláinkhoz... Ott sem volt. Futottam a kis faházhoz... de ugyanúgy állt, mint előző nap, elhagyatottan. Vissza futottam az útra, láttam a hatalmas kidőlt fát, kiabáltam a nevét... hasztalan volt minden, nem volt sehol.

Már-már elhittem, hogy csak képzelődtem, mégsem tűnhetett el, mint a kámfor. Most már magam miatt is aggódhattam, attól tartottam, hogy begolyózom. Pedig láttam, igenis láttam, vagy valami nagyon nincs rendben velem.

Csatangoltam az erdőben, azt sem tudtam már hol vagyok, összevissza vágtáztak a gondolataim, de nem jutottam egyről a kettőre. Nem értettem, semmit sem értettem.

Azután kijutottam a tisztásra. Arra a tisztásra, ahol a nyájjal találkoztunk. Megkerestem a helyet, ahol akkor ültünk a fűben. Ott ültem, merengtem azon, hogy egy éve, itt ült mellettem. Tekintetem a távolba révedt... Igen, itt mutattam neki, hogy jártam azon a magas hegyen, régen, gyerekkoromban. Itt ült mellettem közel, néha összeért a vállunk... Azon kaptam magam, hogy mosolygok. Olyan közel éreztem magamhoz, mint akkor,

csak nem mertem arra nézni, mert féltem, hogy nem látom... hogy nincs ott... hadd érezzem csak, még, még egy kicsit...

Aztán feltűnt a nyáj. Közeledett, egyre közeledett. A lány felállt, majd elindult a nyáj elé.

Ment, csak ment, hátra sem nézett. Hirtelen felpattantam.

– Állj meg, ne menj kérlek... tudod, a kutyák!... Hallod, hallod, Angelina? Angelina... Angel... Angel... – motyogtam már csak magam elé, hiszen Ő nem volt sehol... Angel... angyal... Angel, azt jelenti angyal... Óóó, Uram, Istenem... angyal volt... angyal volt... angyal volt...

Iszonyú fájdalom nyilallt belém. Felüvöltöttem, aztán a földre rogytam és kitört belőlem a zokogás.

Amikor a pásztorok észrevettek, még mindig a földön fetrengtem és zokogtam. Kérdezték tőlem, mi van velem, hol fáj, de én csak váltig azt hajtogattam: angyal volt... angyal volt... angyal volt...

– Sokk érte! – hallottam az idős pásztor szavát. Kulacsából megitatott, sőt biztatott, igyak minél többet. Lassan múlt a sokkhatás. Azt mondta az öreg a fiatal pásztornak, hogy hazakísér engem, mert le kell feküdnöm, sokáig fogok aludni. Aztán megkérdezte:

– Ugye, nem te voltál itt a hegyen tavaly, azzal a lánnyal?...

– ... angyal volt... angyal volt... – hajtogattam egyre, mást nem tudtam mondani.

– Nem tudtad? Nem láttad a kutyákat?... Ők tudták!

Hazavezetett. Útközben mutattam neki a kidőlt fát. Akkor már megeredt a szavam, mondtam neki, hogy ott álltam az út közepén, amikor megláttam Őt az úton szembejönni. A pásztor megnézte a cipőm talpát, aztán rámutatott az út közepére.

– Nézd, itt álltál! Itt a cipőd nyoma. Futottál elé, igaz?

– csak bólogattam – Megmentette az életedet. Ha nem futsz elé, éppen rád zuhant volna a fa. Érted?... Ott a talpad nyoma a kidőlt törzs alatt.

Abban a pillanatban azt éreztem: bárcsak zuhant volna rám az a fa. Nem lennék itt tele fájdalommal, nem zokogna, sikoltana a lelkem, hogy nem látom többé, nem érezném magam ilyen rettenetesen elveszettnek, szerencsétlennek, nyomorultnak... meg kellett volna halnom... igen, inkább a halál, talán akkor most mellette lehetnék.

– No és, ha halott lennék, akkor vele lehetnék? – kérdeztem bárgyún bámulva a semmibe.

– Nem úgy működik a dolog, öcskös. Ő az őrangyalod, az a küldetése, hogy megvédjen... Honnan szalajtottak téged, még sosem hallottál ilyenről?

– ...?

– Nem hittél benne, igaz? Hát így jártál... Most figyelj, feküdj le azonnal, amíg el nem alszol, igyál sokat, aztán meg aludj, ameddig bírsz... Rendben leszel... Különben, felejtse el, ne foglalkozz vele.

Otthagyleft. Én meg csak feküdtem és összevissza száguldottak a gondolataim.

A kutyák ... milyen veszedelmesen vágtaztak felé. Amikor a közelébe értek... emlékszem, egy lehasalt, mind megállt tisztos távolságra tőle, a farkukat csóválták ... ki gondolta volna? A kutyák tudták, és tudta Misi is.

Próbáltam visszaidézni, mit mondott, amikor Misi pusztit küldött neki: Nézd, pusztit küldött nekem! Mintha tudná, hogy nem lát többé.

És én erre azt válaszoltam: Tudja! Az állatok megérzik az ilyesmit.

Igen, Misi is tudta, csak én nem tudtam...

Most már értettem azt is, miért nem adta meg a címét. Értettem azt, miért mondta, hogy felejtsem el. Már azt is értettem, miért nem találta Őt Pesten, az iskolákban. Értettem már a szívárványt is a fejünk felett. Senki más nem látta azt, csak mi láttuk. Ő, talán értette, csak én nem értettem. Én, semmit sem értettem, semmit a világon...

Csak szerettem Őt. Amit nem viszonzozhat, mert az a dolga, hogy őrködjön felettem... Ez nem lehet, ez tényleg nem lehet... Lehetetlen, hogy nem szeretett, hogy Ő nem érzett semmit irántam. Az nem lehet, hogy önző módon csak magammal voltam elfoglalva, és semmit nem vettem észre. Ebbe bele fogok örülni...

Hirtelen eszembe jutott, mit mondott a pásztor. Igyak sokat, azután aludjak. Oda készített egy nagy üveg vizet az ágy mellé, a felét nyomban megittam. Nem akartam gondolkodni, már semmit sem akartam. A fal felé fordultam, és azt hiszem nyomban el is aludtam.

Amikor felébredtem, sötét volt. Nem láttam semmit. Lassan felültem, az ablak irányába fordultam, és akkor derengeni kezdett valami világosság.

– Hogy vagy, öcskös? – hallottam a pásztor hangját.

– Te még itt vagy? Mennyit aludtam?

– Tegnap délután kettőkor hagytalak itt. Most délután négy óra van. Most jöttem nemrég. Hogy vagy?

– Azt hittem éjszaka van. Nem látok, nem látlak téged sem...

– Igyál! Azután feküdj vissza, hunyd le a szemed...

Amikor újra kinyitottam a szemem, már láttam. Előbb még haloványan, aztán normalizálódott a látásom. Újra vizet itatott velem, azután eléem tett egy tányért.

– Egyél! Hoztam neked kenyeret, meg juhsajtot. Egyél, jól fog tenni.

Engedelmeskedtem. Mindent megettem, amit eléem rakott. Akkor jutott eszembe, hogy tegnap sem ettem semmit, most délután négy van...

– Te végig mellettem ültél? – kérdeztem csodálkozva.

– Nem, mondom, hogy csak az imént jöttem. Tudtam, hogy sokáig fogsz aludni, és aggódtam, hogy nem lesz mit enned. Hát hoztam...

– Köszönöm. Hogyan hálálhatom meg?

– Úgy, hogy meggyógyulsz, öcskös! No, lássalak, végig tudsz-e sétálni a szobán.

Még gyenge voltam, kicsit ingadoztam, de csakhamar visszanyertem az erőmet. A pásztor indult. Azt mondta fejni kell mennie, mert a fia nem tud megfejni annyi birkát egyedül. Megkérdeztem hol tanyáznak a

birkákkal, majd elmegyek segíteni fejni, ha összeszedem magam.

– Fejtél már birkát? – kérdezte. A nemleges válaszra elnevette magát – akkor jöhetsz, öcskös, ideje megtanulnod.

Még két hétig maradtam a hegyen. Sokat jártam a pásztorokhoz, megtanultam birkát fejni, meg esténként, a pásztortúznél rengeteget beszélgettünk, sokat tanultam tőlük. Néhány napon át, mentem velük a nyáj után is. Az öreg közben furulyát készített. A fiánál is mindig kéznél volt a furulya, sokat fújta, s a hegyen messzire szállt a furulya bánatos dala.

A legegyszerűbb emberek tudnak a legtöbbet a lélek bajairól és a gyógyításáról is. Nagyon megszerettem őket, s búcsúzáskor megígértem nekik, hogy minden nyáron feljövök a hegyre és meglátogatom őket.

Jó volt elheverni esténként a tűz mellett, s nézni a csillagos éjszakát, ahogy fölénk borult, mint egy óriási sátor, és hallgatni az erdőt, ahogy a sötétség mögött megszűrték titokzatosan a csendet, és a patakok zúgása úgy hallatszott fel messziről, mint egy borzongató simogatás.

Néztem a rengeteg csillagos eget, néztem a Pásztorcsillagot, amikor oda jött az öreg, ősz haján és szakállán megcsillant a tűz fénye, s megkérdezte.

– Mire gondolsz, te gyerek?

– Azt a csillagot nézem, a Pásztorcsillagot... Azt választottuk Angelinával, az a közös csillagunk.

– Minden embernek van egy csillaga, csak hogy azt a csillagot nem az égen kell keresni, fiam, hanem a szívedben.

Egy darabig még ott állt mellettem, botjára támaszkodva, aztán kivett valamit a ködmönéből és nyújtotta felém.

– Fogjad. S ha egyedül vagy, mondd el ennek, amit mondani akarnál. Ez majd megvigasztal.

Azzal megfordult és otthagyt. Én meg ott maradtam egyedül a csillagos nagy éjszaka alatt, kezemben a frissen faragott furulyával.

Később gyakran vissza kellett emlékezniem az öreg pástori szavaira. Mert úgy volt az éppen, ahogyan mondta akkor. Valahányszor egymagamban maradtam és számhoz vettem a furulyát, olyan volt mintha elbeszélgettem volna valakivel. Hangok jöttek ki belőle, dallamok, amiket nem lehetett megfogni, mert szempillantás alatt elröppentek, akár a pillangók. Valahogy olyan volt ez, mintha az érzéseim hangokká változtak volna, s ahogy ezeket a hangokat elnyelték körülöttem az erdők, úgy békéltek meg bennem lassan az érzések is, s olyan volt, mintha békét kötöttem volna a világgal.

Hazautaztam. Nem volt már miért a hegyen maradnom. Tudtam, hogy Angelina nem jön el többé. Nem jöhet. Megbékéltem vele. Összecsomagoltam.

Néhány napot még a szüleimnél töltöttem, lenn a városban, azután vissza mentem Komáromba, s elfoglaltam az új munkahelyemet.

Örültek nekem. Azt mondták, sok gond van már az öreggel, meg beteges is nagyon, kezdjek minél előbb.

Volt egy erdészház az erdő szélén, ott volt berendezve az irodám. Kaptam egy dzsipet, amivel járhattam az erdőt is, és furikázhattam a város és az erdészház között. Összeismerkedtem Samu bácsival, akinek az utóda lettem. Samu bácsi ott is lakott az erdészházban. Volt egy szoba, konyha, fürdőszoba kialakítva az ő számára, meg volt a jól berendezett nagy irodahelyiség. Samu bácsinak az erdő volt az élete. Nem volt neki a világon semmi és senki mása.

Sokat beszélgettem Samu bácsival a terveimről, az elképzeléseimről. Meglepő volt számomra, hogy mindennel egyetértett. Nem is értettem, miért mondták azt: sok a baj az öreggel.

Az egyetemen úgy tanultam, hogy a fiatal fák életerősebbek, gyorsabban növekednek, tehát meg kell fiatalítani az erdőket. Fafajtól függően 60 – 120 év, között állítólag alábbhagy a növekedés, s ideje, hogy megjelenjenek a fakitermelő gépek.

Én ezzel nem értek egyet, mint ahogyan sok kutató sem, akiknek a szakkönyvein átrágtam magam. Hiszen egy 120 éves fa, éppen csak kinőtt az iskolapadból, emberi mértékkel mérve.

Egy nemzetközi kutatócsoport kimutatta, az öreg fa nem azt jelenti, hogy gyenge, hajlott és fogékony a

betegségekre, hanem éppen az ellenkezője: lendületes és erős. Azok a fák, melyek törzse egy méter átmérőjű, háromszor annyi biomasszát termeltek, mint azok, amelyek csak fele olyan vastagok voltak. Az agg fák érzékelhetően produktívabbak és a klímaváltozás összefüggésében fontos szövetségesei az embernek.

Ha az erdőket fegyverként akarjuk bevetni a klímaváltozás elleni harcban, hagynunk kell, hogy megöregedjenek, pontosan úgy, ahogy azt a nagy természetvédelmi szervezetek követelik, az erdőgazdaságok képviselőivel ellentétben.

Különösnek találtam, de Samu bácsi velem értett egyet. Sőt, azt mondta, sokat ment az árral szemben, de mindig mindenben leszavazták, nem jutott előrébb.

Ez kicsit megdöbbentett, mert rájöttem, miért nem bírták az öreget, láttam, hogy kemény harcok következnek, nem fogom egykönnyen elérni azt, amit szeretnék.

Samu bácsi azt mondta, mellettem áll, amíg él. Segít, mindenben, de kemény ellenállásokra számíthatok.

Nagyon jó volt az öreggel együtt dolgozni, szinte mindenben egyetértettünk, s együtt sok mindent el is értünk, ami növelte az önbizalmamat. Sajnos Samu bácsi nem maradt sokáig mellettem.

Kimentünk az erdőre öten a dzsippel, méréseket végeztünk, mert ketten együtt elértük azt, hogy néhány tisztáson bükköst telepíthetünk a fenyvesek közé, mert a tűlevelek nem kötik meg a vizet, és a talaj annyira

kiszárad, hogy a fenyők feladják, elpusztulnak, viszont a bükkösök megmenthetik az életüket. A dzsipet a tisztáson hagytuk, bementünk az erdőbe is, megnéztük hol, és milyen mennyiségben haltak el fák. Azok helyére tölgyfákat telepítünk. A srácok végezték a méréseket, én viszont jegyzeteltem. Mindenki tette a dolgát, én bele voltam merülve a papírjaimba, s amikor felnéztem, ott jött a fák között felém Angelina. Megráztam a fejem, mert azt hittem hallucinálok. Aztán megindultam felé: Angelina – suttogtam magam elé, nem akartam elriasztani, nem mertem kiabálni. Közeledtünk egymáshoz... ugyanolyan szép volt, mint fenn a hegyen, nagy smaragdszemekkel, sötét hajjal közeledett felém. Akkor egy nagy durranás hallatszott. Nem törődtem vele, nem érdekelt más csak Ő... csakhogya durranást követően, csak egy villanást láttam, és eltűnt... megint eltűnt...

Akkor néztem szét, s megláttam Samu bácsi kezében a puskát. Majdnem neki mentem az öregnek, hogy mi a fenéért kellett neki lövöldöznie?... Alig tudtak lefogni a többiek, alig tudták megértetni velem, hogy egy nagy medve állt a hátam mögött, alig néhány méterre. Mindenki lefagyott, amikor látta, csak Samu bácsinak maradt annyi lélekjelenléte, hogy elfusson a dzsiphez, és a levegőbe lőjön, hogy elriassza a medvét. Szerencsére, akkorra én elindultam, senki sem értette, miért, befelé az erdőbe...

Akkor értettem meg, hogy megint eljött megmenteni engem. Merthogy elindultam felé, így nem ért el a

medve, azután meg megijedt a puskaropogástól, és elfutott.

Nagyon bántott a dolog, mert még aznap este Samu bácsit kórházba kellett vinnem. Szívinfarktusa volt. Visszahozták ugyan, még bocsánatot is tudtam kérni tőle. Elmeséltem neki a látomásomat.

– Fiam, látom én benned a nagy bánatodat. Költözz oda, az erdei házba, én már úgysem bírom sokáig, legyen a tiéd az a lakás. Talán meglátogat az angyalod.

– Én azt szeretném, ha még sokáig te lalnál ott, Samu bácsi. No, gyógyulj meg, majd holnap ismét eljövök.

– Köszönöm, fiam. Majd holnap elárulom neked az én nagy titkomat...

Ezek voltak, az utolsó szavai hozzám. Másnap este, amikor oda értem, üres volt az ágya. Már halott volt. Sohasem tudtam meg, mit akart nekem mondani, mi volt az ő nagy titka.

Néhány hónap telt el csupán, Samu bácsi halála után, amikor munkások jelentek meg, kipakolták a lakását, majd felújították és egészen váratlanul, felkínálták nekem.

Nem tudtam, mit is válaszoljak, egyrészt megtiszteltetés volt, mert ez arra utalt, hogy hosszútávon számítanak rám. Másrészt viszont, jobban szerettem volna, ha legalább még néhány évig Samu bácsival együtt dolgozhattam volna. Néha elbizonytalanodtam, olyankor hiányoztak bölcs tanácsai, a hosszú évek tapasztalásai, egyszerűen, nem volt már kire

támaszkodnom és talán nem bíztam még eléggé önmagamban.

Kaptam gondolkodási időt, közben folyt a munka, a javaslataimat sorra elfogadták, szinte szabad kezet adtak mindenben, s az, hogy megbíztak bennem, szárnyakat adott.

Berendeztem a kis lakást az erdészházban, a magam ízlése szerint és beköltöztem. Így ott volt egy helyen az irodám, az erdő és a lakásom is. Bele is vettem magam a munkába. Az erdő lett az életem. A furulya is mindig nálam volt, tehát, ha magányosnak éreztem magam, neki mondtam el, és tudtam, hogy az őrangyalom mindig ott őrködik felettem.

Most itt vagyok ismét a hegyen. Itt ülök a sziklán, ahol először megláttam Angelinát. Itt ülök, immár ősz hajjal, ősz szakállal, túl a hetvenen.

Egyetlen kívánságom volt, hogy nagyapáék kis hegyi házáat én örököljem. Rendbe tettem, építettem is hozzá, s itt töltöttem a nyarakat. Itt nyaraltak velem a húgom gyerekei, majd az unokái is minden nyáron. Mind nagyon szerettek velem lenni, itt a hegyen. Itt kívánom leélni még hátralevő életemet. Itt, ahol találkozhattam vele.

Azóta sem tudtam elfelejteni, pedig nem láttam többé, csak éreztem azt, hogy velem van. Sosem voltam egyedül. Most, itt a sziklán ülve is érzem, itt van velem.

Egyetlen dolgot nem értettem csupán, vele kapcsolatosan. Miért jött el akkor, emberi alakban? Miért

volt itt velem a hegyen három napon át úgy, hogy azt sem tudhattam, ki Ő? Erre sohasem kaptam választ, magamtól meg nem jöttem rá.

Talán azért, hogy jobb ember legyek általa? Mert való igaz, hogy rengeteget tanultam tőle, azon a három napon. És azt is elmondhatom, hogy volt az életemben három nap, amikor felhőtlenül boldog voltam.

Hát igen, nekem ennyi jutott. Három nap a fellegekben, három nap boldogság, ami egy életet jelentett. Az a három nap, ma is itt él a szívemben, olyan elevenen, mintha csak tegnap történt volna.

Most már itt leszek mindig... itt a hegyen. Talán értem jön egyszer, és a szivárvány íve alatt, együtt megyünk az égbe fel.

Vége!

* * *

Bajadéra

kisregény

Amint kilépett a hotel bejáratán, egyenesen a tenger felé vette az irányt. Vállán strandtáska volt, lábán strandpapucs, fején széles karimájú szalmakalap, napszemüveg, közönséges fehér pamut-pólóruhát viselt. Úgy egészében, egyszerű mai lány, nem hivalkodó, szerény úgy öltözkében, mint magatartásában, mégis jelenség volt. Ahogy megjelent, akár a hotel éttermében, akár a strandon, vagy csak úgy az utcán, megakadtak rajta a tekintetek. A kamasz fiúktól az idősebb urakig, mind utánafordultak, de gyakran előfordult a női nemmel is, ki sóhajok kíséretében, ki sóvárogva, hogy ó jaj, miért is nem vagyok, (voltam) ilyen szép, elragadó, vonzó küllemű.

A lány mindebből soha semmit nem vett észre, vagy csupán, nem akarta észrevenni. Csak ment, és helyet keresgélt magának a már jól megtelt strandon. Nagy volt a nyüzsgés, no meg a lárma is. Gyerekek sikoltoztak, kiabáltak, játszottak a homokban, a szülők meg ordibáltak velük, hogy igazán maradhatnának végre csendben, legalább egy kis időre, hadd pihenhessenek ők

is. Azt talán észre sem vették, hogy ettől a lárma csak nagyobb lett, nem kisebb.

Már csaknem a végére ért a hotel vendégeinek elkülönített strandnak, amikor észrevette, hogy a két utolsó napernyő még nem foglalt. Bár itt már kicsit kavicsos volt a part, de hát ő úgysem fog a homokban játszadozni, sőt a napozást sem igen kedveli, inkább a székre ült a napernyő alá, majd egy e-könyvet húzott elő a táskájából. Nem olvasott még, csak nézelődött, s akkor vette észre, hogy a másik napernyő igenis foglalt, sőt, bizonyára oda vándorolt az ő egyik széke és ágya is. Nem törődött vele, mert neki magának, bőven elég volt az az egy is.

Nézte a vizet. Belefeledkezett a végtelen kékségbe, imitt-amott fehér vitorlások úsztak, amikor hangoskodva, kiabálva, kacagva három fiú jött ki a vízből. Éppen felé tartottak. Két nyurga, magas, meg egy alacsonyabb, kissé köpcös srác. Az alacsony és a legmagasabb, kissé sovány, hajlott hátú, fekete göndör hajú srác azonnal lerogyott egy-egy ágyra, a sportos, izmos fiú pedig az ernyő alá ült egy székre, éppen a lány felé fordulva, s szinte rátapadt a tekintete.

Hmm, sötét rövid haj, szinte fiús, az arcot szabadon hagyja. Kár is lenne eltakarni ezt a szabályos, szép arcot. A homloka íve, majd a hatalmas szempár, a keskeny felfelé ívelő szemöldök, a szabályos orr, a bájos ajkak, és az álla íve is tökéletes. Ilyen szép arcot még soha nem látott. Az alkata is ideális, magas, karcsú, tökéletes. Semmi apró hibát nem vélt felfedezni rajta. Ilyen szépet

még nem is látott, s mindez természetes, nincs semmi smink rajta, semmi hivalkodó. Olvas. Vajon mit olvashat, vajon honnan való, milyen nyelven beszél?... Ó, de jó lenne összeismerkedni vele!

– Hahó, Dani! Kiesik a szemed ... hahó, hallasz?... Te aztán jól elkalandoztál, haver... – csak sokára riadt fel ábrándozásából, s haragudott két lóköető haverjára, hogy visszaráncigálták a valóságba.

– Mi van?... Miért csaptok ekkora lármát?... – erre a mély, öblös hangra a lány is felfigyelt. Egy pillanatra a hang irányába fordult.

– Még, hogy lármát, amikor már hosszú percek óta szölongatunk, de te, ki tudja hol jársz? Látom észrevetted csinos szomszédunkat. Hmm, neked is tetszik? – kérdezte a nyurga hahotázva.

– Nem lehetne csendesebben? – szólt Dani, s fejével a lány felé intett.

– Ugyan már, ne gőzölj be! Itt úgysem ért bennünket senki...

– Honnan veszed? Ne üvöltözz már, megőrültél? – korholta Dénest, mire Karesz is megszólalt.

– Itt csak németek vannak, meg horvátok ... más nem is lehet hallani, mit vagy úgy oda?

Dani csak legyintett egyet, majd a lányt kereste a szemeivel, mert az időközben eltűnt az asztaltól. Már ott volt a parton, a vízbe indult. Dániel utánament. A lány már úszott, mire elérte a vizet, így maga is belevetette magát, közben le sem vette róla a szemét.

Hosszan úszkáltak, a fiú nem tévesztette szem elől a lányt. Nem akarta követni, nem akart tolaakodó lenni, de igyekezett olykor felbukkanni a közelében. Aztán egy alkalommal éppen egymás mellett buktak fel a víz alól.

– Hello! – szolt bátortalanul mosolyogva Dani.

– Hello! – mosolyodott el a lány is.

– Sprechen sie deutsch? – az volt minden reménye, hogy a lány igent mond, mert németül ő maga is jól beszél és lesz egy közös nyelv, hogy meg tudják érteni egymást.

– O, no! I'm British!

– I'm Hungarian! És vagyok akkora ökör, hogy nem akartam angolt tanulni... – csattant fel benne az önvád, és szerette volna fejét a falba verni, vagy egy sziklába itt a parton. Itt ez a gyönyörű lány, és nem képes szót érteni vele. Ezzel ki is merült az összes angol-nyelvtudása. Ennyi volt. Koncentrált még erősen, összeszedte a maradék nyelvismeretét, s annyit tudott még összerakni:

– Where do you live?

– I live in Cambridge. My name is Isabelle – mondta a lány, miközben a kezét nyújtotta – What's your name?

– Daniel – szorította meg a lány kicsiny, vizes kezét, s amikor a szemébe nézett, fordult vele egyet a világ.

A lány megtörölte a haját, majd a törölközőt az ágyra terítette és elnyúlt rajta. Dániel hasonlóképpen járt el, de mielőtt lefeküdt volna a lányhoz legközelebbi ágyra, bemutatta neki két barátját.

– Isabelle, they are my friends: Karesz, Dénes. – Karesz hirtelen talpra ugrott.

– Hi! Karesz. –

– Ok, hello Karesz! – a nyurga fiú csak a könyökére támaszkodva szólt oda a lánynak.

– Hello Isabelle! My name is Dénes.

– Ok, hello Dénes.

Akkor Dénes váratlanul támadólag fordult Dániel felé.

– Milyen barát vagy te, hogy így a hátam mögött összeismerkedsz vele? Egyáltalán mikor történt?

– Hát, együtt voltak benn a vízben, nem láttad? – szólt Karesz.

– Ha te láttad, miért nem szóltál?

– Mert neked is van szemed!

– Dániel, az is pofátlanság volt tőled, hogy előbb Kareszt mutattad be, csak utána engem, amikor én vagyok itt melletted, előbb engem kellett volna bemutatnod. Persze, értem én, ráhajtottál a csajra, de hamarosan észre fogod venni, hogy esélyed sincs, alig tudsz néhány szót kinyögni angolul, leütöm a kezedről az fix! Már csak azért is, mert megmutattad milyen barát vagy.

– Bemutattalak benneteket egymásnak – szólt Dani csendesen, majd felült és hosszan, elmerülten bámulta a vizet. A háta mögött Dénes megpróbálta szóra bírni a lányt. Beszélgettek.

Persze, könnyű Dénesnek, perfekt beszél angolul, ő meg csak dadog, s ha a lány mond valamit, akkor csak bámul bambán, nem érti ... ez nem igazság ... de nem, nem adja fel ... felugrott, a telefonja után kutatott a táskájában, hmm, mire való a net, máris elkezdí az angol

nyelvtanulást. Megtanul angolul, ha addig él is. Érezte, ezért a lányért érdemes küzdenie, nem mindennapi lány, még nem tudja miben különleges, de rendkívüli belső kisugárzása van ... nem mond le róla, nem és nem...

Dániel szavak után kutatott, s próbált mondatokat formálni belőlük. Hívni fogja majd a vízbe, ússzanak együtt, tehát kell a: gyere, víz, úszni, esetleg versenyezhetnének is. Mosolygott magában. Próbálta összerakni a mondatot, de nem ment, így hát eltökélte, hogy elgügyögi neki az angol szavakat, azután elismétel mindent magyarul. Nehogy azt higgye róla, hogy dadogós, hadd lássa, hogy tud ő értelmesen, és folyamatosan beszélni, csak nem angolul. Igen, így lesz jó! Ha nem tud mit mondani angolul, akkor magyarul beszél neki, kiönti a szívét... ha nem is érti, de a hang is sok mindenre képes, és tud közvetíteni.

Ismételgette a szavakat félhangon, amikor ugyanazokra a szavakra figyelt fel, csak éppen Dénes szájából hangzottak el. A haverja éppen vízbe invitálja a lányt. Megállt benne az ütő egy pillanatra, de a nemleges válaszra megkönnyebbült. Isabelle az asztalhoz ült, az ernyő alá, és olvasott.

Dániel tanult tovább, gyakorolta a szavakat. Egyszer csak arra figyelt fel, hogy Isabelle a tengert fürkészi, hosszan bámul a messzeségbe. Akkor összeszedte a bátorságát, s felállva közeledett felé.

– Isabelle, come, water, swim! Van kedved úszni? Gyere, menjünk úszni, ha akarod, versenyezhetünk is, compete, compete, van kedved? Gyere! Come!

- Gye...re? Come! – szótagolta a lány.
- Yes, yes! – ismételte örömmel Dániel – Gyere!
- Yes, let's go! – mondta a lány és nevetett.

Nagyokat úsztak együtt. Néha még beszélgettek is, mindenki a maga nyelvén. Nevettek. Aztán találtak a parton egy sima sziklát, s ott leültek pihenni. A lány mondott valamit, amit a fiú nem értett.

– I don't understand you. Nem értelek. Pedig nagyon szeretnék megérteni, és megértetni magam. Szeretném, ha sétálnánk nagyokat, elmehetnénk a közeli városba, esetleg ott moziba, meg vacsorázhatnánk együtt, de mindezt nem tudom neked elmondani, csak a magam nyelvén, érted?

– Yes! Daniel...

– Ugye, nem hiszed rólam, hogy hülye vagyok, mert nem vagyok az, csak éppen angolul nem tudok. Németül beszélek ám, azt viszont te nem érted, de ne félj, megtanulok, gyorsan megtanulok angolul, ne félj semmit. Úgy szeretném tudni, mit csinálsz. Bizonyára tanulsz még, vajon milyen szakra jársz? Én úgy tippelem, hogy bölcsészhallgató vagy, vagy filozófiát hallgatsz... Én most végeztem, informatika szakon, 24 éves vagyok. Azt még meg tudnám kérdezni angolul, hogy hány éves vagy, de a nőktől nem illik ilyesmit kérdezni, pedig szeretném tudni. Remélem elmúltál már tizenhét. Olyan szép vagy, csinos, üde, és csodáltnivaló, mint egy szál mezei virág... – ebben a pillanatban az volt az érzése, mintha a lány összerezzen volna. Csak nem bántotta meg valamivel, aggódott Dániel, de hogyan is bánthatta volna, amikor

nem ért az egészből semmit, nyugodott meg a fiú, s folytatta a gondolatmenetet.

– Nem tudok betelni a szépségeddel. Ha rád nézek, mintha a mező ártatlan, hajlongó kis virágait látnám, a szemedben is látom őket. Nagyon szép a szemed... Úristen, mennyit fecsegek, amiből te nem értesz semmit. Talán jobb is így ... nem is tudom, mit mondanál, ha értenéd ... majd egyszer, ha már beszélek angolul, elmondok mindent újra. Jó lesz?

– Joo lesz... Yes, very good! It's so good to hear your voice*.

Üldögéltek ott a sziklán, nézték a vizet, a végtelen kékséget, ami körülölelte őket, a röpködő sirályokat, a hófehér vitorlásokat, amik siklottak a vízen a távolban.

Dániel a lány utolsó mondatát próbálta rögzíteni a fejében, mert nem értette, és meg akarta érteni. Majd megnézi a telefonján, nem szabad addig elfelejtenie.

Olykor összeért a válluk. Elég közel ültek egymáshoz, mert nem volt túl széles az a sima szikla, éppen csak akkora, hogy elférjenek ketten egymás mellett.

Jó volt ott ülni. Néha egymásra néztek, találkozott a tekintetük, mosolyogtak. Dániel valójában többnyire a lányt nézte, csak néha-néha követte a szemével a lány tekintetét, s talán, ott a messze-ringó távoli kékségben találkozott a tekintetük újra, meg újra.

---

*Jó hallgatni a hangodat

Dániel úgy érezte, mintha már időtlen idők óta ismernék egymást, összetartoznak. Jó volt érezni, hogy a lány ott ül mellette, betöltötte a lelkét ez a tudat, és szerette volna világgá kürtölni, azt amit érez, mert ilyent még sohasem érzett. Nem tudta mi az, amitől így szárnyal a lelke, nem tudta, mitől érzi magát ilyen végtelenül elégedettnek, boldognak, nem tudta, csak azt tudta, hogy még ilyet nem érzett soha, és nagyon-nagyon jó érzés volt.

Amikor estefelé, elindultak a szállásukra, Dániel még ott állt a parton és követte a lányt a tekintetével, addig, amíg el nem nyelte előle a hotel hatalmas kapuja. Akkor indult el két barátja után, s akkor jutott eszébe, hogy megkeresse a telefonján azt, amit a lány mondott neki ott a sziklán, a nagy monológja után. Kétségbeesve kutatott az emlékezetében, de már nem emlékezett a szavakra, nem jutott eszébe semmi.

A három fiú egy apartmant bérelt, így konyhájuk is volt. Dániel kora reggel megvásárolta az alapanyagokat, s most lecsót főzött, Karesz kuktáskodott mellette. Virslit aprítottak bele, és jól bevacsoráztak ketten. Dénes nem kért a lecsóból, szóba sem állt Dániellel, amióta Isabellettől kosarat kapott.

Vacsora után Karesz mosogatott, Dániel zuhanyozni ment, majd ágyba bújt a telefonjával és angol szavakat magolt. Később Karesz szólt, hogy Dénes diszkóba menne, nem tartana-e velük? Azonban Dánielnek ezúttal,

annál sokkal, de sokkal fontosabb dolga volt. Kutatott az emlékezetében a szavak után, amit Isabelle mondott ott a sziklán, szeretete volna megfejteni, de sehogyan sem jutottak eszébe.

Már aludt, amikor két barátja hazaért. A telefonja is ott hevert mellette. Azonban éjjel váratlanul felriadt, lámpát gyújtott, a telefonját kereste és közben angol szavakat mormolt. Egyszer csak, egészen váratlanul felkiáltott:

– Megvan!... Óriási! ... megvan! Jó hallgatni a hangodat! Ezt mondta ... ezt mondta!... It's so good to hear your voice! Ezt mondta, hallottátok?... Jó hallgatni a hangodat!

Másnap is ott voltak a strandon. Dániel Isabellel az egyik asztalnál ült a napernyő alatt, vagy az ágyon heverték miután nagyokat úsztak, míg barátai a másik alatt. Dániel szárnyalt, már egyre gyorsabban jöttek a szavak a telefonról, majd magyarul is elmondta, amit mondani szeretett volna, és egészen jól megértette magát a lánnyal.

Megbeszélték, hogy délután sétára mennek, be a városba. Mintegy két kilométerre volt Opatija a kis üdülőteleptől, ahol ők tartózkodtak. Szétnéznek a városban, együtt vacsoráznak, meglátják majd, mi egyebet kínál még a város számukra.

Isabelle két óra tájban ebédelni ment a szálloda éttermébe. Ezt az időt használta ki Dani, hogy hazafusson, bekapjon valamit, hogy kibírja vacsoráig, azután átöltözött. Világos, hosszú nadrágot húzott, s

hozzá sötét szürke pólót, s már rohant is vissza, nehogy a lánynak kelljen várnia rá.

Minden szabad idejét a nyelvtanulásnak szentelte. Mivel Isabelle még nem volt ott, így az asztalkához ült a napernyő alá, és gyakorolt. Kimondhatatlanul boldog volt, hogy kettesben töltheti a nap hátralévő részét a lánnyal.

Amikor Isabelle megérkezett, csodálkozva látta, hogy Dani már útra készen vár rá. Ő arra gondolt, hogy úsznak még egyet, s azután átöltöznek ... nem szólt semmit, csupán annyit: hát akkor, menjünk! A hotel felé vették az irányt, s útközben elmondta Isabelle, hogy neki még át kell öltöznie, de gyorsan el fog készülni.

Dani le akart ülni a recepción, s már keresgélte a szavakat, hogy megmondja, itt fog rá várni.

Azonban a lány biztatta, hogy tartson vele, ő majd a fürdőszobában átöltözik.

Gyorsan össze is szedte a holmiját, amire szüksége volt, Danit leültette az egyetlen székre, ami a kis asztalkánál állt, eléje tett egy doboz csokoládét, s biztatta, hogy addig egyen, majd eltűnt.

Dani nem kérette magát, vett a csokiból. Aztán rácsodálkozott, hogy milyen finom, még soha nem evett ilyen finom csokoládét. Vett belőle újra, majd megnézte, hol gyártják, vajon honnan származik ez a zseniális édesség. A doboz tetején az állt nagy betűkkel: **Bajadéra!** Aztán azt is látta, hogy horvát termék, tehát itt vásárolhatta Isabelle. Hmm, ez Kraš-termék. Hallomásból

tudta, hogy nagyon finom csokijaik vannak. Vett belőle újra.

Isabell zuhanyozott, kihallatszott a víz zubogása a fürdőszobából. Felállt, majd nézelődni kezdett. Az ágyon egy könyvet vett észre, és fűtötte a kíváncsiság, vajon mit olvas a lány. Felemelte, s elkerekedett szemekkel, döbbenten nézett rá. Majd tétován megfordult, egyik tenyerén a könyvet egyensúlyozva, várta, hogy kilépjen a lány a fürdőszobából.

Amikor nyílt az ajtó, Daninak a szája is tátva maradt. Fehér térdnadrág volt a lányon, zöld, spagetti-pántos felső, és a nyakán gyöngysort viselt, zöld-sárga-fehér apró gyöngyökből fűzött, csavart gyöngysort. A lélegzete is elállt. Gyönyörű volt, légiesen karcsú, eszményien szép, teljesen elfeledkezett arról, amit mondani akart.

A lány mondott valamit, de nem értette, el is volt bambulva, azonban akkor hirtelen meglátta a könyvet a tenyerén, és minden eszébe jutott.

– Izabella, mióta olvasnak a kémbridzsi angol lányok Szabó Magdát, magyarul?

– Óóóóó, már éppen törtem a fejem rajta, hogyan buktassam le magam, hogy ne kínozzalak tovább, de semmi sem jutott eszembe. Azt azonban sosem hittem volna, hogy Szabó Magda siet a segítségemre. Köszönöm, Szabó Magda! – mondta, és kacagott.

– Miért tetted?

– Nem neked szántam, hanem annak a nagyképű, lökött Dénes barátodnak. Jó mókának gondoltam. Akkor még nem tudtam, hogy ő az egyetlen, aki beszél angolul

közületek. Ne haragudj, ma délután mindenképpen lelepleztem volna magam.

– Izabella...

– Nem vagyok Izabella, Virág vagyok!

– Virág? Miért nem mondtad meg az igazi neved?

– Mit gondolsz miért? Mennyire lett volna hiteles, hogy egy kémbridzsi angol lányt Virágnak hívnak? Akkor találtam ki az Isabellet.

– Jó fej vagy! Mi a vezetéckneved?

– Még én sem tudom a tiédet...

– Én Dani vagyok.

– Jó, azt tudom, de mi a vezetéckneved?

– Dani. Dani Dániel!

– Te jóóó ég! Hogy lehet ilyen hülye neve valakinek? Akkor a barátaid a vezetéckneveden szólítanak, vagy a beceneveden?

– Az egyiket örököltem, a másikat kaptam... Az meg valószínűleg sohasem fog kiderülni, hogy melyik nevemen szólítanak.

– No jó, majd én Dánielnek foglak szólítani, jó lesz?

– Igen, tökéletes. Neked mi a vezetéckneved?

– Talán jobb, ha meg sem mondom, az enyém még a tiédnél is hülyébb?

– Igenis, mondd meg! Ne csak én érezzem hülyének magam...

– Mezei...

– Mi mezei? Ó, csak nem Mezei Virág?...

– De bizony!

– Óriási! Tudod, mennyire jellemző rád?... Hiszen olyan vagy, mint egy szál üde mezei virág...

– Igen, ezt mondtad ott a sziklán is...

– ... amikor te összerezteél ... most már értem miért, azt hitted lelepleztelek, pedig dehogy, csak azért, mert így gondoltam akkor, meg most is így gondolom... Úristen! Te akkor, mindent értettél, amit mondtam?

Dani most jött csak zavarba. Végtelenül boldog volt, hogy magyarul társaloghat a lánnyal, hogy Isabelle, nem Isabelle, hanem Virág, és magyar lány. Annyira megtelt a szíve lelke, szeretettel, szerelemmel, hogy a legszívesebben, a legszívesebben azonnal megcsókolta volna. De nem teheti, még azt hinné, hogy visszaél a bizalmával, hogy felhozta ide a szobájába ... nem most nem teheti, pedig valamit tennie kell...

Letette kezéből a könyvet az asztalra, majd felnyitotta a csokis doboz tetejét, kikapott belőle egy kockát, gyorsan kibontotta és bekapta, majd a papírt galacsinná gyúrte, és hozzávágta a lánnyhoz.

– Na, megállj csak! – kiáltotta el magát a lány. Ő is felütötte a doboz tetejét, majd elszörnyedve szólt.

– Nahát, te felzabáltad az összes csokit? – majd maga is vett belőle, ő is galacsinná gyúrte a papírt, és célzott. Ezt addig folytatták, amíg ki nem ürült a doboz, az utolsót Dániel vette el, megcélozta vele a lányt. A lány is csokiért nyúlt, de csak ámulva nézte az üres dobozt.

– Te tényleg felzabáltad az összes csokit. Pedig nagyon drága volt, tudod?

– Nem tudom, de majd veszek neked a városban. Még összeszedem a galacsinokat, s indulhatunk!

– Ne fáradj, majd este összeszedem, s legalább nevetek rajta, hogy milyen jól játszottunk. Induljunk!

Erősen tűzött még a délutáni nap. A gyalogút a tengerparton volt kiépítve, egészen a városig.

Balra a kavicsos részen még mindig nyaralók tömege fürdőzött, ki a napon, ki a vízben. Csak ők ketten indultak el a város felé. Az út jobb oldalát fák szegélyezték, és kellemes árnyékot biztosítottak az ott haladóknak. Bár ez, csak addig volt ilyen szabályosan beültetve, amíg a terület a hotelhez tartozott, azután már gyéresebb volt a növényzet, szétszórtan bokrok sokasága, s csak imitt-amott árválkodott egy-egy kivénhedt olajfa.

Dánielt kérdések tömkelege feszítette. Szeretett volna minél többet megtudni a lányról, hiszen két napig, nyelvtudás hiánya miatt, szinte némaságra volt ítélve.

– Te hol élsz, és mit csinálsz?

– Gyulán, és te?

– Szombathelyen!... Úgy látom, a szüleink nem sokat tettek annak érdekében, hogy találkozassunk – mondta Dániel és kacagtak mindketten.

– Még mielőtt rátérnék, hogy mit csinálok, tudom, feszít a kíváncsiság, de valami buta illendőség miatt nem mered megkérdezni a koromat. Pedig a nőknek éppen úgy van koruk, akár a férfiaknak, amit úgysem lehet eltitkolni. Én egyszerűen baromságnak tartom, hogy egy fiú nem kérdezheti meg a lányt, hogy milyen idős. Bár lehet, hogy okosabb lenne ha hallgatnák, mert kiderül, hogy már vénlány vagyok.

– No, ne viccelj már.

– Mindenesetre, nálad idősebb. Huszonhat éves vagyok.

– Ki van zárva...

– Pedig, igen. Amúgy azt hiszem, nagyon jó emberismerő vagy. Amikor ott a sziklán ültünk, emlékszel mit mondtál? Azt, hogy bölcsészhallgató vagyok, vagy talán filozófiát hallgatok, igaz?

– Igen, és telitalálat?

– Nagyjából igen. Bölcsész voltam, de felvettem a filozófiát is, meg még módszertant, úgyhogy akár tanár is lehetnék. De nem vagyok semmi ... azaz, hivatalnok vagyok az önkormányzatnál, egy közönséges hivatalnokocska, minimálbéren, már két éve dolgozom ott.

– Nem szereted?

– Nézd, nincs választási lehetőségem egy olyan kisvárosban, mint Gyula. Tanárnak nem mennék most, amilyen állapotok az oktatásban uralkodnak, inkább nem, bár a béren az mit sem változtatna. Van egy barátnőm, tanítónő, ő is minimálbérért dolgozik, csak sokkal többet, mint én. Én letudom a nyolc órát, és kész, de egy pedagógusnak ott vannak még a szülők. Fogadóórák, szülői értekezletek, azonkívül is mindig van a szülőknek jaja-baja, meg aztán ott vannak a kirándulások, azok megszervezése, továbbá, a több napi távollét otthonról, az már napi 24 óra munka, és még nem beszéltem a dolgozatokról, az adminisztrációról, értekezletekről és megannyi ostobaság...

– Hááát, mit szeretnél csinálni?...

– Hogy mit szeretnék, az nem is kérdés, egy olyan kisvárosban nincs lehetőségem semmire, ahhoz, hogy nagyvárosba menjek, ahhoz viszont pénz kell. Most még

otthon lakom a szüleimnél, máskülönben nem tudnék kijönni a fizetésemből, egy kezdőnek meg ennyi a bére nagyvárosban is, és tessék lakást fizetni belőle, meg közlekedést, és aztán fel lehet fordulni, mert másra más nem marad. Te mihez kezdesz, ha már kezdedben van a diploma, lesz munkád?

– Ott a városomban, hívnak egy helyi gimibe tanárnak. Tudom, hogy szerény a bér, majd még próbálkozom másutt is, de Pestet nem szeretem, legalábbis ott élni nem szeretnék.

– Magam is így vagyok vele, viszont Szegeden sincs nagyon lehetőség ... fogalmam sincs, mit kellene tennem. Hacsak nem megyek Cambridge-be? – nevetett – Nincs kedvem külföldre menni, itthon meg?... Hagyjuk...

Jó volt sétálni a kihalt úton, körülölelve a végtelen kékség által. Beszélgettek, ismerkedtek, és kellemesen érezték magukat egymás társaságában. Ahogy közeledtek a városhoz, úgy kezdett a gyalogút enyhe kaptatóvá válni, hiszen a város többnyire a hegyoldalon terül el. Valójában, be van építve egészen a partig, sőt kisebb strandokat is kialakítottak, viszont oda is lépcsőkön kell lemenni a strandolni vágyóknak.

Őket ezúttal, nem a strand érdekelte, a várost akarták látni. Amint felértek az emelkedőn, eléjük tárult a városkép. Volt ott egy kilátó is a tenger felé, korláttal, egy paddal, a fa alatt. Ott meg is pihentek kicsit, az árnyas fa hűsében, majd a tengert nézték hosszan. Érdekes volt fentről nézni a vizet. A vitorlások, csónakok egészen parányinak látszottak, sőt még a nagy utasszállító hajó is,

ami a rijékai kikötő felé tartott, játékhajónak tűnt, parányi bábokkal a fedélzetén. A távolban egy sziget látszott körvonalaazódni. Cres szigete lehetett, minden bizonynyal.

A városba érve, Dániel megjegyezte.

– Itt fagyizóknak kell lennie valahol a közelben!

– Honnan tudod, jártál már itt?... Aha, értem már...

Hamar meg is találták a kellemes hűsben a fagyizót, s helyet foglaltak a kényelmes kis teraszon, ahonnan éppen a parkra láttak. Virág hosszan bámulta a pálmafákat, amik körülölelték a parkot, de voltak ott banánfák is, fenyők, meg virág és zöld minden mennyiségben. Elbáméskodott, amíg Dániel rendelt, s amíg várták, hogy megérkezzen a fagyijuk.

– Aztán megnézzük ezt közelebből is, jó?

– De meg ám! Gyönyörű... – áradozott Dániel is – csak előbb lehűtjük magunkat csöppet.

Dániel mohón kezdte kanalizni a fagyit, Virág lassan evett, és nézte a fiút. Eddig nem is volt arra módja, hogy megnézzé magának, már csak azért sem, mert a fiú mindig őt nézte, de most belemerült a fagyizásba, s volt alkalma jobban megnézni őt.

Hosszúkás arc, sötét, rövid haj, az orrában van egy piciny görbület, az álla kissé előreszegett, markáns férfiáll, a szemét, a szeme színét nem tudja megnézni, mert ha a fiú ránéz, ő gyorsan elkapja a tekintetét. El kell ismerni, nagyon jóképű fiú.

Amikor a fiú pohara kiürült, akkor szólalt meg a lány.

– Segítesz? Nem tudok ennyi fagyit megenni...

Miután alaposan megnézték a kerteket, parkokat, az Angiolina parkot, majd a Saint James Parkot, ezek voltak a legkülönlegesebbek, szemügyre vették a növényzet fajait, különlegességeit, akkor Virág azt javasolta, hogy nézzék meg a palotákat.

– Vegyük csak elő az egykori történelem-tudományunkat. Én csupán annyira emlékszem, hogy valamikor Opatija, az akkori Abbázia, az Osztrák-Magyar Monarchiához tartozott, Rijekával együtt, azaz, az akkori Fiumével, és hogy Ferenc József sok időt töltött itt, a mai Kvarner Hotelben, ami akkor az ő palotája volt. Hát mondjuk, ennyi maradt meg, no meg az, hogy az akkori urak is tudtak élni, akár a maiak, és kicsit sem zavarta őket, hogy emberek éhen halnak körülöttük, ahogyan a mai urakat sem zavarja. Szóval, mi változott? Te tudod rá a választ?

– Hahaha – nevetett Dániel – azt hiszem a történelem tudományokban magam sem vagyok jártasabb nálad. Képzeld, Dénest még meg is buktatták magyarból és történelemből...

– Szóval, ti már általánosban is együtt jártatok?

– Dénessel unokafivérek is vagyunk. Ők kinn voltak Angliában, onnan ered Dénes angol nyelvtudása. Két évig dolgoztak a szülei Londonban, csak Dénes nem bírta az angol kosztot. Gyakorlatilag semmit sem bírt megenni, éppen abban az időben volt növésben, nagyot nőtt, de meggömbült a gerince, mert szinte alig evett, és nem bírta el, emiatt jöttek haza. Itt kezdte a nyolcadikat, de megbuktatták, mert nem tudta eléggé a magyar irodalmat és a magyar történelemtudása hiányosságai

miatt. Akkor kerültünk egy osztályba, amikor ő újra nyolcadikos lett. Egy évvel idősebb nálam, de nyolcadiktól együtt jártunk, aztán gimibe is, és egyetemre is.

– Hát bunkó volt az a tanár, aki megbuktatta emiatt...

– Szerintem is, tudva azt, hogy gimiben újra a kőkorszaktól kezdtük a történelmet, és akkor sem jutottunk el a második világháborúig, ahogyan általánosban sem, tehát, ő sem tudott kevesebbet, mint amennyit mi tudtunk.

– Ilyenkor, miért nem értékelik a tanárok az előnyöket? Miért csak a hátrányok miatt büntetik a gyereket? Az, hogy megtanult angolul, az olyan előnyt jelentett, hogy simán be tudta volna hozni, akár a történelem, akár az irodalomban elszenvedett hiányosságait, anélkül, hogy megbuktatják. Sohasem fogom megérteni, hogy egy pedagógusnak nincs annyi sütnivalója, hogy mérlegre tegye az értékeket, csak mindenki hajtja a magáét, mintha csak az ő tantárgya lenne fontos... Na mindegy, kinőttem már abból a korból, hogy ilyen hülyeségeken felizgassam magam. És Karesz? Ő is gyerekkori barát? –

– Nem, vele az egyetemen találkoztam, és összebarátkoztunk. Karesz lángész. Ő volt a legjobb mindenből, okos srác, és jó barát, csak éppen valami kisebbségi komplexusban szenved, nyilván a termete miatt, ugye éppen mi ketten is jó magasak vagyunk, Dénes 192 centi magas, én 184, Karesz meg szenved ettől, de remélem most már kinövi, színjelesre diplomázott.

– Attól nem lesz magasabb... de szerintem is butaság nem elfogadni magunkat olyannak, amilyenek vagyunk. Nyilván ezt ő is tudja, és hiszem, hogy túl is teszi magát rajta. Nekem úgy tűnik, hogy annak a Ferenc Jóskának nem voltak ilyen komplexusai, nézd, ez is az ő palotája volt – mutatott rá a téren álló palotára, – nagy volt a rokonság, nyilván azért volt szüksége ennyi palotára, s ide jártak üdülni. Tudod, hogy a sétány a parton, az is róla van elnevezve? Habár ez a sugárút itt fenn, ez már Tito marsall nevét viseli.

Már alkonyodott, amikor Dániel hirtelen a homlokára ütött.

– A csoki!... Mondd, hol találtad azt a Kraš-boltot?

Azonban, mire megtalálták, a bolt már zárva volt. Nem bánták, mert útközben rábukkantak egy szabadtéri mozira. Ami fenn volt egy szirt tetején, közel a tengerparthoz. Meglátták a kifeszített vásznat, s aztán megkeresték, hogyan lehet oda eljutni.

Szűk sikátorokon jutottak el egy hatalmas kőfalig, ahol nyitva állt egy nagy kapu, s a kapun belül árulták a jegyeket. Vettek is másnap estére, egy könnyed romantikus filmet vetítettek.

Aztán rábukkantak egy újabb parkra. Azt is körbejárták. Nem volt annyira rendezett, mint az eddig látottak, többnyire magas pálmafákkal, babérfa-ligetekkel és fenyőkkel volt tele, egy-egy eldugott paddal a fák alatt.

Virág, a pálmák alatti tőzegben, magról kelt, apró palántákat fedezett fel.

– Nézz ide, mit találtam! Pici pálmák... ebből én viszek haza... legyezőpálmák lehetnek, mert itt ilyenek vannak, de ezek a picik két, három levélből állnak még csak... mit gondolsz, megmaradnak, ha haza viszem, és otthon cserépbe ültetem őket?

– Miért ne maradnának? Meg kell próbálni. Veszünk egy kis műanyag vödört, meg lapátot, és itt mindjárt beleültetjük őket, aztán amelyik megmarad, azt átülteted cserépbe. Mit szólsz?... Addig viszont játszhatunk vele a strandon a homokban... – nevetett.

– Te örültebb vagy, mint én, pedig én is eléggé örült vagyok...

Akkor vették észre a kilátót. Oda mentek hát a kőkorláthoz, hogy szétnézzenek. Úgy tűnt, ebben a parkban más nem is járt rajtuk kívül.

Remek kilátás volt a tengerre. Éppen alkonyodott.

– Nézd – kiáltott fel Virág – Ott van a szobor: Lány sirállyal. Azt hiszem ezt a nevet kapta, de valami anekdota is társul hozzá, szerelmi történet, a szobrász és a lány között. Milyen jól látszik, és nézd, a lány fejére rászállt egy sirály...

– Az nem a szobor része?

– Nem, az élő, látod fehér, maga a szobor meg szürke, ott a lány kezén áll a sirály. Azt olvastam, hogy 60 évvel ezelőtt készült a szobor és a város szimbóluma lett. A tenger adta szabadságot próbálja szimbolizálni a nőalak, a ruhája erősen redőzött, mintha a szél

lobogtatná, főleg innen a távolból, mestermunka, nem gondolod?

– De, nagyon érdekes... Nézd, hamarosan lebukik a nap...

– Tényleg, milyen gyönyörű!

Csak álltak egymás mellett, ott a kőkorlátnál, és nézték a napot. Már majdnem elérte a víz szintjét. Dániel átfogta a lány vállát, s álltak ott némán. A nap utolsó sugara még betolakodott picinykét a lombos fák között a parkba, majd átölelte őket, s még utoljára beragyogta az arcukat, aztán mintha rájuk kacshintott volna, s lebukott. Szinte azonnal sűrű homály terjengett mögöttük, eltűnt a fény, és a víz fölött is szürkesség honolt.

Csak Dániel szeme ragyogott ebben a félhomályban, ahogy Virág, felé fordult. Meg is akadt rajta a tekintete, s nézte ámulva.

A fiú az álla alá nyúlt, majd végig simított az arcán. Egyre szaporábban lélegzett. Virág nem tudta levenni a szemét róla ... aztán már nem bírta tovább, lehunyta... előbb a jobb szemén érezte a fiú csókját, aztán a balon, majd a száján ... hirtelen úgy érezte, hogy megfullad, kibontakozott a fiú karjaiból és futásnak eredt. Közben folyton arra gondolt: *kék a szeme ... sötétkék ... sötétkék ... még soha nem látott ilyen sötétkék szemet.*

Időbe telt, amíg Dániel magához tért. Már a szűk kis sikátorban futott, amin keresztül ide jöttek a parkba, ott érte be a lányt. Erősen lihegett, amikor a fiú elkapta a karját, aztán megfogta a kezét, mire Virág szaporán beszélni kezdett.

– Annyira szeretem a tengerparti városokban, ezeket a kis szűk sikátorokat ... annyira ... de annyira ... elhiszed?

Már fél tíz körül járt az idő, amikor hazafelé indultak. Közben egy étteremben megvacsoráztak, majd gyönyörködtek még ebben a szépséges fényvárosban, aztán kéz a kézben elindultak az üdülőttelep felé vezető gyalogúton.

A kilátónál megálltak egy rövid időre. Holdfényes este volt, az égen csillagok miriádja, a tenger vize csendes, semmi sem verte fel a hullámokat, csak gyengéden mosta a víz a partot, s alig hallható locsogása is kedvesen mesélt. A hold a tenger vizéből is visszamosolygott rájuk, és fentről is szórta ezüstös fényeit. Azt sem tudták, hogy az eget csodálják-e, vagy a tengert, bár az ég csodái most jobban elvarázsolták őket.

Még mindig sok mondanivalójuk volt egymásnak, még mindig sok mindent szerettek volna megtudni a másiktól, mégis, a leginkább csendben ballagtak. Hallgattak, és nem tudtak betelni a sok csodával, ami körülvette őket, és ami talán bennük is utat keresett és nem tudták hirtelen feldolgozni ezt a részegséget, ami hatalmába kerítette őket.

Virág a fiú sötétkék szemét látta még most is maga előtt, amint ragyogott, ahogy ránézett, mintha keresztül hatolt volna az ő szemén is az a ragyogás, s már nem bírta nyitva tartani, le kellett hunynia, hogy ne égesse meg... és a lehelete is forró volt, és a szája, amint az ajkához ért ... most is összerezszent, amikor erre gondolt...

Dániel megszorította a kis kezét, amikor összerezzenni érezte... Ne félj, megvédelek, mindenáron, nem kell félned, amíg melletted vagyok. Aztán a csókra gondolt, amikor összeért az ajkuk, forró volt, égette, egészen beleszédült... Mennyire kétségbeesett, amikor elrohant ... gyorsan kijózanodott, és amikor utolérte ott a sikátorban, és kezében érezte a kezét, akkor olyan nyugalom szállta meg. Most is itt érzi a kis kezét a tenyerében, és ez jó, nem kell most semmi más, így nagyon jó, és olyan megnyugtató.

A szálloda előtt kezét fogtak, miközben jó éjszakát kívántak egymásnak. Dániel megvárta míg a lány eltűnik a szálloda bejárata mögött ... aztán várt még, és nézte az első emeleti sötét ablakot. Amikor villanyfény gyúlt, akkor elindult hazafelé, majd futni kezdett, nagyokat kurjongatva, aztán tánclépésben folytatta az utat hazáig. Végtelenül boldog volt.

A lány szobájában még hosszan égett a lámpa. Az ágyon feküdt és a Szabó Magda-kötetet tartotta a kezében, de nem olvasott, az esze másutt járt. Néha mosolyra húzta a száját, máskor lehunyta szemmel feküdt, ki tudja, a gondolatai hol jártak. Éjfél tájban aludt ki a lámpa.

Másnap újra együtt strandoltak, csak ezúttal Dániel mindjárt Virág napernyője alatt foglalt helyet, s ott várt rá. Dénes most még ferdébb szemmel nézett rá, sőt Virágra is, nem tudta elfogadni, hogy nem ő az, aki kell a lánynak.

Még előző nap megbeszélték ők ketten, hogy a fiúk társaságában Virág tovább játssza az angolt. Így most gyakorolták az angol nyelvet. Virág segített Dánielnek, tanította, az a telefonja segítségével próbálkozott egyedül is mondatokat formálni, azonban Virág kijavította, így könnyebb is volt a nyelvtanulás. Néha-néha, összesúgtak, nevettek. Nagyokat úsztak, sokat üdögéltek azon a sima kövön a parton, s ott suttogva magyarul beszélgettek.

Aztán odaszólt Dániel a fiúknak.

– Hé srácok, ti nem akartok moziba menni este?

– Milyen moziba? – érdeklődött Karesz.

– Benn a városban találtunk egy szabadtérít, fantasztikus miliőben. Ilyen moziba, ritkán mehet az ember.

– Mit vetítenek?

– Valami kellemes romantikus film, a címére nem emlékszem...

– Ti mentek?

– Igen, az este vettünk jegyet, de biztosan lesz még ma is...

Karesz Déneshez fordult, azt mondta, neki lenne kedve. Dénes azonban letorkolta, inkább diszkóba megy, mondta. Dániel nem firtatta tovább, ő megtette a magáét, a többi már nem az ő dolga.

Két óra tájban, Virág ebédelni ment a szállodába. Azt mondta, hogy utána szeretne kicsit lepihenni. Ötkor Dániel érte jön ide a hotel elé és rácsörög, ha megérkezett. Ebben maradtak.

Dániel még reggel vett egy doboz tojást, most süttöt belőle rántottát. Egy darabka szalonnát kockákra vágott, megpirította, majd felvert hat tojást és zöldpaprikát vagdosott bele, apró kockákra, s ráöntötte a szalonnára. Fejedelmi ebéd lett belőle.

Még elmosogatott, majd lepihent ő is kicsit. Nyújtózkodott, majd a plafont bámulta, és Virágra gondolt.

Ha ötkor elindulnak, akkor még elérik a boltot, vesz Bajadérát Virágnak. Aztán gyorsan felugrott, megszámolta a pénzét. Sokat költött, de van még tartalék pénze, nem fogja most a fogához verni a garast. Virág, szombaton utazik haza, ők csütörtökön mennének, addig vették bérbe az apartmant. A fiúkat kiviszi az állomásra, menjenek haza vonattal, ő marad szombatig, mindenképpen marad, s majd Virággal együtt mennek haza.

Felhívta az édesanyját, tudja-e még két napig nélkülözni a kocsit? Ha igen, akkor mindenképpen marad szombatig, legfeljebb keres másik lakást, egy kis szobácskát magának, vagy alszik kinn a strandon, de marad, mindenáron.

Anya örült, hogy jól érzi magát, persze, csak maradjon, kibírja még azt a két napot kocs nélkül, mondta.

Hát ezt letudta, majd még szoba után érdeklődik.

Délután ötkor, a szálloda előtt csak rácsörgött Virágra, az kikukkantott az ablakon, intett, máris jön.

Elindultak ismét, ugyanazon az úton, amelyen a tegnapi napon, a város felé.

Ezúttal útjuk, egyenesen a Kraš-boltba vezetett. Virág nézelődött, amíg Dániel vásárolt. Aztán nyújtotta a lánynak a kis szatyorban a két doboz csokit.

– Miért vettél két dobozzal? Ki eszi meg ezt a sok csokit? – évődött a lány.

– Ne aggódj, segítek! – kacagtak.

– Hát akkor tessék, hurcold te, csak nem én fogom cipelni egész este...

Vacsorára pizzát ettek, azután még vizet vásároltak maguknak, és Virág vett egy zacskó griszkít.

– Legyen mit rágcsálnunk a moziban – mondta.

– Mi a csoda ez?

– Griszki! – s mivel a fiú értetlenül nézett rá, folytatta – olyan, mint a sós pálcika, csak ez mogyoróval van töltve, nagyon finom, ízleni fog neked, mint a Bajadéra. Fantasztikus termékeik vannak a horvátoknak.

– Akkor miért csak egy zacssal vettél?

– Nézd milyen sok van benne, nagy ez a zacsi, különben is, mennyit zabálsz?

– Nem is eszem sokat...

– Á nem, a pizzám nagyobbik felét is te etted meg. Még, hogy nem sokat?... – közben Virág, kibontotta a zacskót, majd kivett belőle egy pálcikát, aztán a zacskót a szatyorba tette, a pálcikát viszont Dániel szájába tölte.

– Hmm, ez tényleg finom ... miért raktad el a zacskót?

– Mert, csak kóstolót kaptál, a többit, majd a moziban.

– Vegyünk még egyet, jó?

A mozi varázslatos volt. Meredek lépcsőkön kaptattak fel. Fenn a szikla tetején, szinte a város felett voltak. Ott simára volt betonozva maga a nézőtér, ott voltak a széksorok, körben kőkorlát, elöl viszont a vászon. Felettük meg a csillagos ég.

Amikor kialudtak a lámpák, csönd lett, akkor hallatszott még a madarak pittyegése, melyek csipogó fiókáikat próbálták elaltatni, de ahogy indult a film, a zene elnyomott minden háttérzajt, hangot, csak a csillagos ég ragyogott felettük némán, és a jó öreg Hold mosolygott huncutul le a Földre. Nem tudtak betelni vele, ahogy szétterítette mosolyát a nézőtéren, majd tova osont, mint aki senkit sem akar zavarni.

Amerikai film volt, horvát nyelven feliratozva. Dániel nem sokat értett belőle, de nem bánta, mert ami körülvette őket, a filmnél is érdekesebb volt, és legeltethette a szemét Virág arcán, szemén, amikor az a vászonra tapadt.

Virág néha felé fordult, és súgott neki, hogy miről van szó a filmben, olyankor magához húzta, és egy-egy picit csókot lopott az ajkára, míg nem egyszer csak Virág ott felejtette ajkát Dániel ajkai között hosszan, aztán a vállára hajtotta a fejét, és együtt merültek el ebben a csodálatos harmóniában.

Amikor a film véget ért, még a korláthoz siettek, hogy megnézzék, milyen a tenger innen fentről, éjszaka. Csodálatos volt. A holdfény táncolt ott a végtelen víz tetején, sőt, mintha a sirályt tartó lányt is táncba vitte volna egy árnyalak, úgy tűnt innen fentről, vagy csak

Dániel csókja volt olyan mámorosan szédítő, hogy Virág szemei előtt az egész világ táncot járt.

Szótlanul ballagtak kézen fogva, már kiérték a városból, éppen ott jártak a kilátónál, amikor eszükbe jutott, hogy a griszkiről teljesen megfeledkeztek. Elővették a zacskót, Virág tartotta az egyik kezében, Dániel viszont átkarolta a vállát, s így eszegettek, ropogtatták a mogyorós pálcikákat. Néha, egymásra néztek, mosolyogtak, s úgy belopta magát lelkükbe ez a holdvilágos éjszaka, azt érezték, hogy kitörölhetetlen emlék marad.

A szálloda előtt szembe fordultak egymással. Összeölelkeztek és csókkal búcsúztak.

– Mogyoróízű a szád... – suttozta a lány.

– Én meg azt hittem a tiéd... de tévedtem, mert a tiéd mézédés...

A lány sarkon fordult és elfutott, csak a kapuból kiáltott vissza.

– Jó éjt! Aludj jól...

Dániel ott állt még, amíg eltűnt a bejárati ajtó mögött, majd az ablakát leste ismét, s amikor kigyulladt ott fenn a fény, akkor útnak eredt.

Kisvártatva ráköszönt Karesz.

– Hát te? Az égből pottyantál? – kérdezte Dániel, leplezetlen meglepetéssel.

– Á dehogy, én is ott voltam a moziban, csak nem akartalak zavarni titeket.

– Karesz, igazán szólhattál volna, és Dénes?

– Ő nem akart jönni, így egyedül mentem, de megérte, nincs az embernek része minden nap ilyen fantasztikus élményben.

– Jól titted, hogy jöttél, de igazán örültünk volna neked, máskor ne kerülj bennünket, elvégre a barátom vagy.

– Igen az vagyok, de kellemetlen, ha Isabelle előtt magyarul beszélünk, angolul meg sajnos nem tudok, inkább nem hozlak kellemetlen helyzetbe, sem benneteket, sem magamat.

– Figyelj haver, neked elárulom, hogy holnap Virággal Pulára megyünk. Szóval nem strandolunk veletek.

– Virággal?...

– Igen, az én virágommal... – Karesz előbb nagy szemeket meresztett rá, aztán bólogatott, hogy persze, érti ő ... hogyan is ne értené, hiszen a világ legszebb virágszála az a lány.

– Figyelj Karesz, neked elárulom, Isabelle nem Isabelle, hanem Virág, és magyar lány.

– Tényleg? Te ezt mióta tudod?

– Már másnap kiderült, ő nem akarta leleplezni magát Dénes miatt, mert olyan nagyképű volt, és ráhajtott Virágra. Érted, ugye?

– Alig tudok szóhoz jutni... Hát Dani, te megfogtad az Isten lábát ... látom oda vagy érte.

– Az túlontúl enyhe kifejezés...

Dániel koránkeléshez volt szokva, így másnap reggel is korán ébredt. Elment a piacra bevásárolni, meg a boltban is vett egyet s mást. Barátai még mélyen aludtak, amikor visszatért, így a konyhába vonult, s elkészítette a reggelijét. Tojást főzött, megfőzte mind a tízet, az úgy is jó, ha hideg, de a virsliből csak magának főzött.

Megreggelizett, aztán feltette a vizet a kávénak. Majd, miután elkészült, kiment az erkélyre és ott fogyasztotta el. Madarak csipogtak panaszosan a közeli fák lombjai között. Bizonyára fiókák voltak, és a szülők talán éppen reggeli után kutattak, a fiókák meg világga kürtölték, hogy igenis éhesek, nem értették, miért várakoztatják őket oly sokáig.

Mosolygott, Virágra gondolt. Azt mondta tíz előtt nem indulhatnak, mert jó, ha addigra felébred, legfeljebb megreggelizik, mert tíz után már azt sem kaphat. Tehát várt, várt türelmesen, és a tegnap estére gondolt szüntelen.

Aztán a nap beszökött az erkélyre, majd teljes fényözönnel furakodott be minden repedésbe. Még csak kilenc óra volt, de már erősen tűzött. Mozgolódást érzelt bentől is.

- Kávé illatot érzek – dünnyögött Dénes.

- Rendben, kaptok kávé, de a reggelit magatoknak kell elkészítenetek, mert én már túl vagyok rajta... Ja, a tojást megfőztem, már csak virslit kell főznötök.

- Jóóóóó, csak hozd a kávé, addig nem látok ki a fejemből ... a virsli meg jó lesz főzés nélkül is.

– Milyen hétalvók vagytok ... na, egy-kettő, ki az ágyból, mert kávé sem kaptok. Meg különben is, meg kell beszélünk valamit, csak józan fejeket akarok itt látni.

Karesz talpra szökkent, próbálta Dénest is jobb belátásra bírni, de mivel nem sikerült, hozott egy pohár vizet és nyakon öntötte.

– Melyiktek volt a tettes – ugrott talpra hirtelen, de rögtön meglátta Karesz kezében a poharat. Neki akart menni, de Dániel, mély, öblös hangja megállította.

– A hideg zuhany még csak most jön! Figyeljetek, holnap kiviszlek benneteket a pályaudvarra, vonattal kell hazamennetek, én szombatig maradok.

Hirtelen csend lett, aztán Dénes Dániel felé fordult, és rátámadt.

– Milyen barát vagy te, ha fontosabb egy jött-ment csaj, mint a barátaid?

– Az a jött-ment csaj, nekem a legdrágább a világon, te meg olyan barát vagy, aki egy szót nem szólt hozzám egész héten, csak azért, mert sérti a hiúságod, hogy nem téged választott, hanem engem, csak akkor fitogtatod a barátságod, amikor neked van szükséged rá. Nézzél már tükörbe, jó? Egyébként elárulom, hogy Isabelle, nem Isabelle, hanem Virág, és magyar lány, úgyhogy, remélem tisztában vagy vele, hogy mindent értett, amit akkor mondtál...

– Rendben van Dani – szólalt meg Karesz – még ma este megvesszük a jegyet és nem is szükséges, hogy kivigyél bennünket, nincs ám a világ végén.

– Jól van, Karesz! Intézzétek a jegyet, aztán ha szükségetek van rám szóljatok, jó?

– Oké, Dani! – veregette hátba Karesz – Éreztétek jól magatokat!

Virágot reggel a telefon csörgése ébresztette. Dániel volt.

– Jó reggelt Virágszálam! Felébredtél, mikor jöhetek érted?

– Hány óra van? Jaj, elaludtam – nyöszörögte a lány – rohanok le reggelizni, aztán jöhetsz ... olyan negyedóra múlva.

– Jól van, ott leszek a szálloda előtt ... nem kell ám annyira rohannod, nem fogunk lekésni semmiről. Miénk az egész nap.

Dániel ott téblábolt már a szálloda előtt egy ideje, amikor negyed 11-kor megjelent Virág, strandtáskával, rövidnadrágban, könnyű kis lenge blúzban.

– Szólok, még mielőtt elfelejteném, hogy vacsorára a vendégem vagy, itt a szállodában.

– Hogy csináltad?

– Elintéztem a konyhafőnökkel ... mivel nem ebédelek ma itt, átváltottam vacsorára, és két személyre kapok vacsorát ... ugye, úgyi vagyok?

– Ezt eddig sem vontam kétségbe, egy percre sem...

– ... és még valami, – majd kinyitotta a táskáját, és Dániel elé tartotta, hogy nézzen bele – az egyik doboz csokit beleöntöttem, úgy hogy, elkezdhetjük, mielőtt megolvad.

Dániel nem kérte magát, máris belenyúlt a táskába és kivett egyet a csokiból, kinyitotta a lány előtt az autót ajtaját.

- Parancsoljon kisasszony, indulhatunk?
- Kisasszony a nénikéd, mi viszont indulhatunk!

Útközben a lány bontogatta a csokit, egyet a fiú szájába tömött, egyet a magáéba, amíg el nem fogyott.

– Milyen kár, hogy most nem dobálhatlak meg a galacsinokkal ... – aztán megkérdezte – mondd, te hol tanultál meg ilyen jól németül? Csak azt ne mondd, hogy az iskolában.

– Hát azt nem is mondhatom, mert az igen kevés volt, amit az iskolában megtanítottak. Tudod, már gimis koromban, minden nyáron Bécsben dolgoztam, előbb mosogattam, aztán pincérkedtem, és a nyelvet is aránylag jól megtanultam. Van ott egy nagybácsim, hozzájuk mentem minden nyáron, aztán amikor már nagyobb voltam, besegítettem nekik az étteremben.

– Így már értem. De mi volt az, hogy nem akartál angolt tanulni? Emlékszel, ott mondtad a sziklán, amikor még engem angolnak hittél...

– Persze, hogy emlékszem ... gimiben kellett második idegen nyelvet választani, és mindenki az angolra próbált rábeszélni, de nem volt kedvem, mert tudtam, hogy semmire sem megyek azzal, amit négy év alatt megtanulhatnék, hát inkább az olaszt választottam, mert abban reménykedtem, hogy csak ragad rám valami, és ha oda eljutok, talán fejleszthetem a nyelvtudásom. Azóta meg már azt a keveset is elfelejtettem, amit megtanultam. És te, hol tanultál meg angolul?

– Bármennyire különösen hangzik is, de itthon. No, nem az iskolában, bár gimis koromban le

nyelvvizsgáztam, te, az is mekkora ökörség, a nyelvvizsga, mintha az azt jelentené, hogy tudom a nyelvet. Be is gőzöltem tőle, akkor vettem a kezembe a tanulást, egyedül. Leveleztem hasonló korú fiatalokkal a világ minden tájáról, meg olvastam, meg volt egy barátnőm, aki volt kinn Londonban, dolgozott egy évet, s akkor elé álltam, hogy beszéljünk angolul, és javítson ki mindig, ha valamit rosszul mondok. Nem engedtem, hogy magyarul szóljon hozzám ... egy nyáron, két hónap alatt megtanultam ... nem mondom, hogy tökéletes, de most már ki merem mondani, hogy beszélek angolul.

– Te nagyon okos lány vagy! Meg persze, nagyon szép is.

– Nem bámészkodni, tessék az utat figyelni. Jaj, nem szeretem ezeket a szerpentineket, mondd, te nem szédülsz.

– Nem. Miért, te szédülsz?

– Aha! Ha lehet, állj meg valahol, mert visszafordul a csoki.

Pulára érve, azt sem tudták, hol kezdjék a nézelődést.

– Javaslom, hogy menjünk vissza időben, kezdjük az amfiteátrummal, azt még a Római Birodalom hagyta ránk – javasolta Virág.

– Magam is arra gondoltam. Te, hogy is nevezik azt most, Pulai Aréna, ugye?

– Aha, nincs kedved egy kis történelem órát tartani, én ugyanis, nem vagyok túl jó történelemből.

– Úgyszintén. Azt hiszem okíthatjuk egymást, – csak úgy harsogott Dániel kacagása – menjünk, veszünk jegyet és fejest ugrunk a történelembe.

Jó nagy fejest ugrottak, bár már kinn jártak a városban, még mindig azon ámultak, hogy ez az amfiteátrum a Római Birodalom öt legnagyobb arénája közé tartozik, sőt a Római Colosseumnál is nagyobb. Virágnak még mindig borzongás futkározott a hátán, hogy milyen kisded játékokat űztek itt az egykori nagyurak.

– Te jóóó ég! Mi mindenben ment keresztül ez a város, az évszázadok, évezredek alatt, elképesztő. A középkorban is állandó harcok dúltak, elfoglalták a keleti gótok, aztán a szlovákok, velenceiek, pisaiak, aztán Genova próbálta elfoglalni, végül az 1700 évek végén mégis Velenceiek Köztársasága lett.

– Viszont, 1810-es években, már az Osztrák Császárság bitorolta. Aztán az első világháború után Olasz Királyság lett, és túlnyomórészt olaszok lakták.

– Azután 1943-ban németek szállták meg, 45-ben foglalta el Tito a partizánjaival, akkor menekültek el innen az olaszok, Olaszországba. Elképesztő népvándorlás folyt itt. Ugye 46-ban 90 ezer lakosa volt a városnak, ebből olyan 65 százalék olasz, 30 százalék horvát, meg még voltak szlovének, bosnyákok, néhány százaléknyi. 48-ban viszont, a lakosság száma nem érte el a 20 ezret. Tízezrek menekültek akkor is. Hihetetlen, nem is értem, miért csodálkozunk ma, ha menekültek jönnek, akárhonnan, hiszen ez régen sem volt másként, ez egy örök körforgás.

– Látod, ma is tanultunk valamit. Nem is akármit. Történelem órákon soha nem jutottunk tovább a 40-es éveknél, ott is tulajdonképpen csak a második világháború kitöréséig. Csoda, hogy csapnivaló a történelemtudásunk. Én most hallottam életemben először azt, hogy 54-ben véglegesítették a határokat és Jugoszlávia kapta meg Pulát, meg az egész isztriai félszigetet. Ez történt 54-ben, aztán 91-ben meg Horvátország része lett, egy újabb háború, egy újabb népvándorlás kellett hozzá. Ez nagyon szomorú, mindig jön valaki, aki valamit visszakövetel, vagy éppen csak megkíván egy területet és elfoglalja... Ennek tényleg sosem lesz vége? Jól mondod, örök körforgás.

– Örülök, hogy megnéztük ezt a filmet, igaz, hogy végtelenül elkeserített ... de talán így könnyebb megismerni a történelmet, ha nem világi dolgokról van szó, hanem csak egy város történelme tárul elénk, mennyivel könnyebb felfogni, így aztán már ki lehet vetíteni az egész világra, könnyebben értjük azt is, ami napjainkban történik nálunk, meg a világban is. Mindjárt világosabban látjuk, hogy nem szabad hátat fordítani a menekülőeknek, az üldözötteknek, hiszen csak helyet keresnek maguknak a világban... Te olvastad-e Remarque: Szeresd felebarátodat című könyvét? Az író, néhány ember életén keresztül mutatja meg, hogy milyen az, amikor az ember kirekesztett, üldözött, nem kell sehol és senkinek... Én azt végig böngttem ... de most is szorongatja a torkomat valami...

Dániel magához húzta a lányt, átölelte, s így álltak percekig némán.

Azután még megnézték a Tito-szoborparkot. Az igazán üdítő volt, mert csupa zöld vette őket körül és színes virágágyások között találták Josip Broz Tito és partizánjai szobrait.

– Ma már, egyedül itt őrzik Tito emlékét, Horvátországban. Hiszen horvát volt, így a délszláv háború óta, a szerbek száműzték őt az emlékeiből is. Furák vagyunk mi emberek... – jegyezte meg a végén csendben, Virág – most meg mehetünk ebédelni, mielőtt kilyukad a gyomrod.

– Remek ötlet – nyugtázta Dániel, miközben arra gondolt, hogy ilyen csodálatos lánnyal még sosem találkozott, és bizonyára ez sem a véletlen műve, hanem a Mindenható intézte úgy, hogy útjaik keresztezzék egymást.

Ebéd után, azon tanakodtak, hogy fürödni menjenek-e, vagy nézzék meg Brijuni szigetét. Virágnak még rémlett, hogy gyerekkorában volt ott a szüleivel, de nem nagyon emlékszik semmire, mert még nagyon kicsi lehetett. Tudja, hogy van ott szafari park, ahol szabadon járhatnak azok az állatok, amiket Tito, más országok vezetőitől ajándékba kapott. Így voltak ott elefántok, tevék, pumák, zebrák, meg ki tudja még mi minden. Arra emlékszik halványan, hogy kis-vonat vitte őket végig a szigeten. Ott volt a Habsburgok nyári rezidenciája is, majd később Titoé lett, a szigeten rendeztek be egy Tito-

emlékmúzeumot is, a halála után, meg csupa zöld a sziget, gyönyörű mediterrán fafajokkal, növényzettel. Volt ott egy mandarin ültetvény is, aminek a gyümölcsét, szüret után, az árvaházak gyermekei kapták.

– Nem volt az a Tito olyan rossz ember, bár diktátornak számított a maga korában, de anya szokta mondani, hogy Jugoszlávia, kis Amerika volt itt a környezetben, Tito idejében. Tito volt az egyetlen, aki nemet mondott Sztálinnak, és az a kis ország nem került orosz fennhatóság alá. Meg az ő ötlete volt az a bizonyos Elnemkötelezettség, amihez nagyon sok ország csatlakozott később. Az tény, hogy akkor virágzott Jugoszlávia, aztán a halála után meg darabokra tépték, és soha nem látott nyomorba döntötték azt az egykoron virágzó kis országot.

– Ebből is látszik, hogy mennyire kiszolgáltatottak vagyunk, nagyon is fontos, hogy kik vannak hatalmon, hogy milyen emberek, emberek-e egyáltalán. Igen sok múlik rajtuk, a hatalmon levőkön. Befolyásolhatják milliók életét ... nem mindegy hogyan. Tudod mit, nézzük meg a szigetet, s ha lesz még időnk strandolunk is, ha meg nem, holnap megtehetjük. Jó lesz? – kérdezte Dániel, mert most már maga is nagyon kíváncsi volt a szigetre.

Tehát, Fažana felé vették az irányt, ugyanis, onnan indult hajó a szigetre. Ám azon a napon már nem indult több járat. Előző nap fel kell iratkozniuk az utasoknak, mert csak annyi hajót indítanak, amennyi utas összejön, jelentkezhetnek másnapra.

Nem iratkoztak fel, mert Dániel nem tudta, kell-e a haverjait kivinni a vasútra, és mikor, meg nem is volt

kedvük másnap újra jönni. Tehát, maradt a strandolás. Virág emlékezett rá, hogy itt a kisvárosban nagyon jó strand volt, úgy hogy ott kerestek megfelelő helyet, s lubickoltak a hús tengervízben.

Estefelé indultak vissza az üdülőbe. Ezúttal nem a part menti szerpentinek utat választották, hanem autóúton mentek Rijekáig, onnan csupán néhány kilométer volt hátra az üdülőtelepig.

Együtt vacsoráztak aznap este a szálloda éttermében. Különös, de az ő asztalukon egy szál gyertya is égett, pedig Virág nem kérte. Így kellemes, gyertyafényes vacsorájuk volt. Dániel egy üveg pezsgőt is hozatott, s még egy ideig iszogattak és halkán beszélgettek.

Dániel azt is elmondta, hogy másnap reggel kiviszi a haverjait a vonatra, s utána még szoba után néz, majd Virág szóljon, ha felébred, s mehetnek együtt a strandra.

A fiú egészen a szobája ajtajáig kísért a lányt. Ott forró csókkal kívántak egymásnak jó éjszakát.

Dániel ismét korán kelt. Amikor este hazaért, két haverja már be volt csomagolva. Reggel fél nyolckor indult a vonatuk. Kivitte őket a pályaudvarra. Dénes csak annyit szólt, amikor lépett fel a vonatra: na szevasz! Karesszel kezét ráztak, majd megölelték egymást.

– Szombaton már én is otthon leszek... – kiáltott utánuk.

Amikor hazament, megkérdezte a ház tulajdonosát, hogy nem tudna-e ajánlani valahol egy kis szobát. Az értetlenül nézett rá.

– Miért, ez nem jó?

Elmondta, hogy egyedül maradt, és még két napot maradna, de egy ilyen apartmant nem tud maga megfizetni.

– Ha ez a gondod, akkor gond egy szál se. Szombaton mennél haza?

– Igen.

– Akkor maradj nyugodtan, mert szombattól már ki van adva, de így addig sem fog üresen állni. Persze, csak az egyharmadát kell fizetned, az eddigienek.

Annyira megörült, hogy ki is fizette azonnal. Azután még reggelit készített magának, megitta a kávéját és várt, mikor szól Virág, hogy felébredt.

Aztán mégis meggondolta magát. Összepakolt és elfoglalta a strandon azt a helyet, ahol együtt strandoltak, s ahol először meglátta a lányt.

Hason feküdt az ágyon, s kitartóan fürkészte, a szálloda bejárati ajtaja és a strand közötti utat, hogy mikor tűnik fel a lány. Összerezcent, amikor megcsörrent a telefonja.

– Szia! Elintézted már a haverokat?

– Már régen, fél nyolckor szálltak vonatra. Én itt vagyok már a strandon, tudod, ahol először megláttalak. Jössz?

– Mindjárt ott leszek!

Abban a pillanatban már látta is kilépni a hotel kapuján. Szalmakalap, napszemüveg, fehér pólóruha, strandtáska... Ugyanolyan, mint amikor először meglátta. Gyönyörű, de most már ennél sokkal többet tud róla. Azt, hogy okos is, intelligens, empatikus, higgadt, őszinte, megbízható és még sorolhatná, és biztosan akadnak rossz tulajdonságai is, de nem számít, semmi sem számít, mert szereti és érzi, hogy a lány is viszonyozza az érzelmeit, s ez éppen elég.

Tűzött a nap, gyenge szél lengedezett, kék volt az ég, s ott a kék ég alatt látta közeledni az imádott lányt, s lelkét végtelen boldogság hatotta át, olyan, amilyenről eddig nem is tudott, hogy létezik egyáltalán. Talpra ugrott, s futott eléje.

A lány mindjárt a napernyő alá bújt, ott lepakolt.

– Nézd mit hoztam! – kitett az asztalkára két nagy pohár limonádét, szívószállal – jeget is kértem bele, gyere, hűtsük le magunkat.

Dánielnek nagyon jólesett a limonádé, már nagyon felforrt a napon.

– Angyal vagy! Te mindenre gondolsz. Köszönöm, nagyon jólesett.

A nap nagy részét strandolással töltötték, közben tervezgettek is. Virágnak eszébe jutottak a kis pálmák, amit vödörbe ültetve szeretne hazavinni.

– Reggel, ígérem korábban kelek, és bemegyünk a városba, veszünk lapátot meg vödröt, és aztán belekertészkedünk néhány pálmácskát. Van kedved hozzá, vagy menjek egyedül?

– Persze, hogy én is megyek, semmi jóból nem akarok kimaradni – nevettek – hanem, ma estére mit tervezel.

– A világon semmit, legfeljebb olvasok.

– Lenne kedved valami jó filmet nézni?

– Hol is? Moziba szeretnél menni?

– Arra gondoltam, nekem itt van a laptopom, keresnék valami jó filmet és megnézhetnék nálad, vagy nálam.

– Ja igen, mi is van most, találtál szobát, vagy ide költözöl a strandra?

– Nagyon rendes volt a tulaj, azt mondta szombattól már ki van adva, de addig maradhatok.

– Remélem, nem fizetteti meg veled a három ágyat?

– Nem, csak egyharmadát kell fizetnem, azt mondta, legalább addig sem lesz üres.

– Azt akarod, én menjek oda, hogy filmet nézzünk? Mert az én szobácskámból nem igen lehet mozit csinálni.

– Jöhetnél, az elég nagy szoba. Persze érted mennék, meg vissza is kísérlek...

– Jaj, nem vagyok ám én olyan anyámasszony katonája, mit gondolsz, eddig ki kísérgetett?

– Biztosan akadt mindig kísérő!

– Nem, eddig sem kellett kísérő, ezután sem kell.

Amikor a strandról haza mentek, a fiúnak még sok dolga volt. Rendet kellett raknia, kitakarítani a lakást, meg a boltba is el kellett futnia, hozott grizskit, meg gyümölcslevet, hogy meg tudja kínálni a lányt. Vacsorát készíteni már nem volt ideje, így hát hideget evett.

Dániel mégis a lányért ment vacsora után, mert azt mondta, hogy úgyis nagyon bonyolult lenne megtalálnia a házat. Így hát, együtt mentek, kéz a kézben.

A lépcső is kívül vezetett fel az apartmanhoz, teljesen különálló lakrész volt. Virág azonnal szét is nézett a lakásban. A szoba tágas volt, konyha, fürdőszoba méretre is elég két fő számára. Egy fiatal pár számára tökéletes otthon lehetne, gondolta.

Aztán vette észre az erkélyt.

– Nahát, még erkély is van? – s már kinn is volt. Ott susogtak a lombok közvetlenül az orra előtt, amikor kihajolt, még cirógatták is. Tele volt fával a környék.

– Fenyőillatot érzek... – örvendezett.

– Igen, kissé odébb vannak, hátul, most már nem is nagyon látod őket, de az illatuk igen erőteljes, én is nagyon szeretem.

– Itt telepedjünk le, jó? – s már bele is vetette magát az egyik fonott karosszékbe. Vastag, puha párna volt a székeken, s még egy kis asztalka állt ott, rajta hamutál.

– Te dohányzol? – kérdezett rá gyorsan a lány, habár eddig nem látta még egyszer sem dohányozni a fiút.

– Nem, közülünk csak Dénes dohányzott. Itt az erkélyen volt neki engedélyezve, benn nem cigizhetett.

Egy újabb jó pont Dánielnek, gondolta a lány, Dénes viszont, igen csak sok rossz pontot gyűjtött össze, pedig alig látta.

A szellő egy kis erőt gyűjtött, s végig zongorázott a fák levelein. A fenyőillat is erőteljesebb lett. Lassan lopakodott be a sötét is, előbb a fák lombjai közé, ahol a suttogás, sóhajtássá lett, majd teljesen elcsendesedett.

Virág mélyen beszívta az est illatát, s szinte összerezgett, amikor Dániel megkérdezte:

- Ide hozzam a laptopot, itt mozizzunk?
- Igen, legalább egy ideig, olyan kellemes itt.

Az éjjel, miután Dániel haza kísérte, még sokáig nem jött álom a szemére. Egy ideig a filmen töprengett. Ő választotta, a felkínált három lehetőség közül. Mert szereti Meryl Streepet, rendkívüliek az alakításai, beleéli magát a szerepeibe, s hitelesen adja a közönséges parasztasszonyt, az előkelő úrinőt, vagy akár magát az ördögöt is, vagy mint a filmben éppen, az édesanyát.

Sohasem ártok volt a film címe. Jó néhányszor összenéztek Dániellel közben, hogy ennyire bonyolult lehet gyerekeket nevelni, főleg, ha súlyos beteg is van közöttük, mint Merylnek a filmben. Bizony nagy szükség van az együttműködésre, hogy egyetértésben, küzdelmek, lemondások árán is kitartsanak egymás mellett és együtt neveljék közös gyermekeiket. Nehéz szülőnek lenni, ez a film tökéletes példa volt arra vonatkozóan, hogy mennyi megértésre, elfogadásra és kitartásra van szükség a gyermekneveléshez. Nagyon elgondolkodtató.

Pedig ezt megelőzően, amíg körbe nézett a lakásban, éppen arra gondolt, hogy egy fiatal párnak pont megtenné. Persze, az otthoni körülmények között, még ez is exkluzívnak számít, ugyan miből is telne fiataloknak otthonra, nem ilyenre, semmilyenre sem telik.

Pedig Dániel egyre jobban tetszik neki. Különös, mert nála, hamar ki szoktak hullani a rostán a fiúk. Dániel nem csak jóképű és okos, hanem jómodorú, becsületes, előzékeny, figyelmes, őszinte, önzetlen, jóindulatú, tapintatos... ó igen, egész este meg sem csókolta, amíg ott volt a lakásán, bizonyára nem akarta, hogy azt higgye, hátsó szándékai vannak, azért hívta oda... Pedig később már bementek a szobába, mert bogarak, lepkék gyülekezete lett az erkély úgy tobzódtak a fényre.

Csak itt a kapuban csókolóztak, amikor hazakísérte őt. Akkor is ő kezdeményezte, a nyakába ugrott, mert megérdemelte... Ennyire szorosan még nem ölelte magához, mint akkor. A csók után még annyit suttogott, kábán, szerelmesen: szeretlek!

Akkor kibontakozott a karjaiból és futott be a szálloda ajtaján... Ó jaj, nagy bajban van, fülig beleesett ebbe a fiúba. Itt van, már éjfél elmúlt, és még mindig körülötte forog a világ, pedig megígérte, hogy reggel korán kel, és mennek a városba pálmát ültetni... hogyan fog tudni felébredni?...

Azután hirtelen felült az ágyán, kezébe vette a telefont, nem tétovázott, félt, hogy meggondolja magát, megnyomta a gombot.

– Halló! Virág... valami baj van? – szólt bele álmos hangon Dániel.

– Nem, dehogy. Csak azt akartam mondani ... én is téged!

Reggeli után, ott ballagtak a gyalogúton ismét, a város felé, kéz a kézben. Fél kilenc volt, a nap még nem volt forró, a szél is lengedezett, az égen apró bárányszerű felhők legelésztek, kissé megtörték a végtelen kékséget. A tengeren motorcsónakok cirkáltak, fehér vitorlások siklottak, és hófehér sirályok röpködtek rikoltozva a mélykék víz felett.

A lombok bólogattak, vagy mélyen meghajoltak előttük szél úrfi parancsa szerint. Érződött a tenger sós illata, keveredve a szél-hozta fenyőillattal. Gyönyörű volt a reggel, Virág éppen azon morfondírozott, hogy a hajnalt sosem nézte meg, sőt a kora reggelt is mindig elmulasztotta, mert olyan hétalvó, szinte hihetetlen, s így mindenről lemaradt, amikor Dániel megszólalt.

– Tudod-e mit láttam reggel?

– Mikor reggel, most is reggel van...

– Én fél hétkor keltem, boltba mentem, meg piacra, s akkor tűnt fel az önkiszolgáló ajtaján, hogy az Adria szállóban, ma este vacsorával egybekötött táncmulatság lesz. Hogy állsz a tánccal, szeretsz táncolni?

– Azt nem mondanám, hogy szeretek, nem is nagyon tudok ... valami diszkó zene?... Akkor felejtse el.

– Nem, élő zene, klasszikus tánc.

– Te szeretsz táncolni?

– Mondjuk, lenne hozzá kedvem, ha te is akarod.

– Biztosan nagyon drága, vacsorával ... és hol az a szálló?

– Itt a falu túloldalán is van egy szálloda, az lesz az szerintem, de majd még megnézzük, úgyis meg kell vennünk a belépőt, ha akarunk menni.

– Nekem ruhám sincs, ilyen estélyen, vagy mi a csudán, nem lehet csak így megjelenni.

– Gondolom, nem is nagyon kell estélyi ruha, bizonyára mások sem számítottak ilyesmire, csak egy picit ünnepélyesebb, ha van. Nekem csak egy hosszúnadrágom van, homokszínű, majd valami inget keresek hozzá és jó lesz...

– Nekem van egy meggyszín loknis szoknyám, nagy fekete mintákkal, fekete pántos pólóval talán el is menne, mit szólsz?

– Hát persze, bármit veszel fel, mindenben csinos vagy...

– Eddig még úgysem vettem fel, nem is tudom, miért csomagoltam be...

– Hát ezért! Ezer százalék. Akkor benne vagy?

– Hát, ha ragaszkodsz hozzá, nem bánom ... de nem maradunk nagyon későig, tudod, holnap utazunk haza és aludnod is kell.

– Rendben. Ha visszajöttünk a városból, akkor elmegyek, megveszem a belépőket, jó?

– Ha nem túl drága, nekem is fogytán már a pénzem, gondolom, te sem dúskálsz benne. Tudod mit, én meg közben elintézem, a vacsorámat ebédre váltom, és a hotelben ebédelünk, jó?

– Nagyszerű!

A város is teljesen éber volt már, amikor beértek. Nyitva voltak a boltok, az emberek tömött szatyrokkal jártak ki, be. Hamar rábukkantak egy kis piros vödörre, lapátkát is vettek hozzá s már indultak a park irányába.

Hirtelen mentőautó szirénája hasított a levegőbe. Virág összerezzen. Dániel érezte, hogy szorítja a kezét. Megállt, magához ölelte ... ahogy erősödött a vijjogás, úgy simult mind közelebb a lány, Dániel már a remegését is érezte. Amint elhaladt előttük, s távolodott a sziréna hangja, úgy szűnt a remegés.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Igen, jól vagyok. Rossz emlékeket idéz bennem ... ne haragudj...

– Nem akarod elmondani?

– Anya rosszul lett ... gyorsan jöttek a mentősök ... én mentem vele, fogtam a kezét ... egész úton vijjogott, őrültül vijjogott a sziréna ... mire a kórházba értünk, már nem élt ... tizennyolc éves voltam... – Dániel újra magához ölelte. Ahogy elhalt a sziréna hangja, a lány remegése is megszűnt.

A kilátónál megálltak egy kicsit, Virág meg szerette volna nézni a sirályos lány-szobrot. A tenger apró hullámain bukfencet vetett a fény, a szobor is fényárban úszott, a vízről visszaverődő fénypázmák táncoltak.

Csak álltak a korlátnál és gyönyörködtek. A napfény megült körülöttük a fák levelein, a mohos köveken, s felhallatszott a víz csobogása, ahogy a partot mossa fáradhatatlanul. Mindketten arra a bizonyos első csókra gondoltak ... itt történt ... lehet azt elfelejteni?

Senki sem volt rajtuk kívül a parkban. Megkeresték hát a pálmák alatt a magról kelt, csöpp palántákat, majd tűzeget gyűjtöttek a vödörbe, aztán kiemelték egymás után, három kicsi pálmát. Virág szépen eligazgatta a földet, s azzal vigasztalta őket, hogy majd a szállodában kapnak vizet.

– No de, hogyan fogsz te most ezzel a parton homokozni? – mutatta fel Virág a vödört, s olyan igaz szívből kacagtak, hogy visszhangozták a fák is a hahotázásukat.

A visszafelé úton, már igen csak tűzött a nap. Nagyon vágytak a lubickolásra. Virág hazament a kis vödörrel, megvitatta a pálmákat, azután strandra öltözött, de még betért az étterembe, hogy megbeszélje a kétszemélyes ebédet. Miután elintézte, helyet keresett a strandon, és sikerült még a szokott helyüket elfoglalni.

Dániel közben a belépőket intézte az esti táncmulatságra. Igen drágák voltak a jegyek, az utolsó százassal fizetett, és nem sokat kapott vissza belőle. Végig futott az agyán, mi mindenre kell még pénz, de arra jutott, hogy már csupán benzinre kell költenie, arra viszont elég lesz. A jegy árában benne van a vacsora, meg az italok is, tehát ott már nem kell költenie, másnap viszont, indulnak haza.

Virág ezúttal is limonádéval várta a strandon, amit Dániel fel is hajtott egy szuszra, s már siettek is megmártózni a hús tengervízben.

Sokat úsztak, napoztak, beszélgettek. Két óra tájban felmentek ebédelni a szálloda éttermébe, s miután elköltötték az ebédet már jöttek is vissza, s ott folytatták, ahol abbahagyták.

Délután, Virág behúzta az ágát a napernyő alá, mert elálmosodott, alszik egy cseppet, mondta. Valójában Dánielnek is jólesett volna egy kis alvás, ugyanis az éjjel alig tudta lehunyni a szemét. Miután Virág telefonja felébresztette álmából, s belesuttogta: „én is téged!”, hát az felért számára egy őszinte szerelmi vallomással, hogyan is tudott volna utána elaludni. Olyan, de olyan boldog volt, hogy ezt hallotta visszacsengeni egész éjjel és majd kiugrott a bőréből.

De most sem tudott volna elaludni, hiszen a lány ott feküdt előtte, s most legeltethette rajta a szemét. A székre ült a napernyő árnyékában, a kis asztalkára könyökölve csak nézte a lányt, nézte hosszú combjait, a domborulatait, lankáit, a szép bronzra sült bőrét, karcsú derekát ... aztán mégis az arcán pihent meg a szeme. Bár két tündöklő szeme le volt hunyva, de az arca angyali volt így álmában, hosszan nézte ezt a bájos arcot, olyan hosszan, hogy végül könny szökött a szemébe. Arra gondolt, hogy mellette szeretné leélni az életét, vele együtt megöregedni ... *akkor is melletted leszek, és fogom a kezed*, gondolta.

Nézte, nézte ... nézhette kedvére, Virág nem szólhatott rá, mert mélyen aludt. Ő meg csak gyönyörködött benne, s nem tudott betelni a látványával.

Hirtelen ébredt fel, s ijedten felült.

– Hány óra van, mennyit aludtam?

- Nem tudom, nem néztem az órát.
- Te is aludtál?
- Nem...
- Akkor mit néztél? Csak nem azt akarod mondani, hogy itt ültél végig és engem néztél?.
- Semmit sem akarok mondani...
- Te meg vagy örülve? – lehajolt, felkapott egy kavicsot – vigyázz, ez nem papírgalacsni!

A fiú védekezően felugrott a helyéről, a lány éppen el akarta ejteni a kavicsot, aztán meggondolta magát és célzott. A combján találta el, menekülési útvonalnak viszont, a tengert választotta.

Dániel érte jött este. Nézett is nagyot Virág, micsoda jóképű srác ez a Dániel. Hosszú világos nadrág, és hozzá fekete, rövid ujjú ing volt rajta. A haja is jobban állt, mint máskor, de az is lehet, hogy csak szebbnek látta, mert délután, amikor a tengerbe menekült előle, és naná, hogy utolérte, olyan szorosan ölelte, és olyan forró volt a csókja, hogy nagyon megdobogtatta a szívét. Bizonyára még most is annak a csóknak a hatása alatt van, azért látja szebbnek és másnak, hogy szinte szürkének érzi magát mellette.

Bezzeg Dániel, hangot is adott tetszésének.

– De gyönyörű vagy! – sóhajtotta, és úgy állt ott, mint akinek leesett az álla.

– Ugyan kérlek, nincs rajtam semmi különös, olyan vagyok, mint mindig, te csak magadat áltatod,

feleslegesen. Látod, én nem mondom, hogy de jóképű vagy, pedig az vagy...

– Ha sietünk, még elcsípjük a naplementét – suttogta Dániel a fülébe, miközben a kezéért nyúlt, és kéz a kézben futottak le a partra.

Végig kellett sétálniuk a halászfalun, hogy eljussanak az Adria hotelbe. Kellemes volt az esti szürkületben sétálni, a sötét is lassan, óvatosan lopakodott, és már a lámpák is kigyúltak az utcákon.

Ahogy közeledtek a kikötő felé, kellemes halszag csapta meg az orrukát. Halászcsónakok futottak be, és kötöttek ki, majd pakolásták ki a zsákmányt, hordták be a csónakházba, ahol aztán szortírozták, majd hűtőházba vitték azonnal. Virág megtorpant egy pillanatra, nézte, hogyan serénykednek a halászok, s közben mélyeket lélegzett.

– Gyerekkoromban imádtam ezt a halszagot. Mindig elnéztem a halászokat, amint dolgoznak serényen... ha a tengerre mentünk, mindig ezt a halszagot kerestem, nekem ez jelentette a tengert. Ma lassan eltűnik ez a jelenség, már alig akad olyan falu, ahol még él a hagyomány. Ma mindenki a turizmusból akar megélni, már nem foglalkoztatja a fiatalokat a halászat, pincérnek, szakácsnak képezik magukat ... érthető, az jobban profitál ... ha kihalnak ezek az idős, szikár, napszítta-bőrű halászbácsik, akkor már nem lesz hol keresnem a tengert...

– Mindig lesz ilyen, csak lehet, hogy nekünk kell megkeresni és megtalálni őket, de majd azon leszünk.

Találunk mindig ilyen helyet, meglátod ... miért nem szóltál, előbb is eljöhettünk volna ide.

– Én már sokszor mentem olyan helyre, ahol úgy tudtam, hogy van, mégsem volt ... talán jövőre már itt sem lesz, vagy egy modern szálloda áll majd itt a csónakház helyén. Olyan gyorsan változik a világ, hogy nem is lehet követni ... néha elszomorít, nagyon.

– Sokat ültem a parton, órákig néztem a halászokat. Anya mindig perlekedett velem, miért nem játszom a nővéreimmel, miért kell neki mindig külön rám figyelnie, hol vagyok, mit csinálok? Pedig csak ültem, vagy álltam egy helyben, néztem őket, és magamba szívtam ezt az illatot. Most olyan jólesik újra éreznem.

Dániel csókot nyomott a feje búbjára, átkarolta a vállát, magához húzta. A lány is átfogta a fiú derekát, s így mentek tovább a szállodáig.

A szállodában pincérek raja fogadta őket. Érdeklődtek milyen nyelven tudnak értekezni velük. Ők a horváton kívül német, angol és olasz nyelven állnak a rendelkezésükre. Egy fiatal németül beszélő srác csapódott hozzájuk, miután Dániel elmondta a két lehetséges nyelvet, amit megértenek. Vezette őket az asztalukhoz.

A hatalmas teremben az asztalok két oldalt helyezkedtek el. Elöl valami rögtönzött színpadféle volt összeácsolva, rajta a zenekar, és már muzsikáltak is, kellemes zene szűrődött ki. Sokan elfoglalták már az asztalukat, de nem táncolt senki, pedig igen tágas tér volt a táncolóknak a két asztalsor között.

Valahol a középmezőnyben volt az asztaluk. Meg is lepődtek, hogy rajta áll a nevük: Dani Dániel, Mezei Virág, helyes magyarsággal kiírva.

A pincér megvárta, amíg helyet foglalnak, majd megkérdezte, kérnek-e valami aperitífet.

Természetesen kértek, Virág Dánielre bízta, hogy mit, mert ő nem ért hozzá, egyébként is, ha ő nem, majd megissza, aki kérte.

– Azt mondta, mindjárt hozza az italt és az előételt, addig válasszuk ki az étlapból a főételt.

Az étlap is négy nyelvű volt. Összedugták a fejüket, tanakodtak.

– Olyasmit ne kérjünk, amiről nem tudjuk micsoda, mert én éhes vagyok – jelentette ki Virág.

– Én is, méghozzá nagyon! – nevetett Dániel. Megegyeztek a kétszemélyes vegyes tálban – és hozassunk egy üveg pezsgőt, jó? – Virág bólintott.

A vacsora pazar volt és bőséges. Degeszre ették magukat. Hátra volt még a desszert. Két lehetőség közül választhattak: tortaszelet vagy fagyi. Nehezen tudták eldönteni, mert már nem kívántak semmit. Végül a torta mellett döntöttek, mert valahogy a fagyi meg a pezsgő nem igen volt összeegyeztethető.

Fiatalok alig voltak, inkább középkorúak, meg idősebb párok üldögéltek, sőt már táncoltak is javában, amíg ők vacsoráztak. Aztán ők is táncolni mentek. Virág izgult, mert olyan régen nem táncolt már, valójában nem is szeretett táncolni. Nézte mások hogy csinálják, aztán kérte Dánielt, magyarázza el, hogyan kell.

– Ne izgulj, én vezetlek, te csak gyere utánam ...
ilyen egyszerű...

Összefogódtak és Dániel vezette. Tényleg ilyen egyszerű lenne? Szerencsére lassú szám volt, tangó. Dániel könnyedén vezette őt, tényleg, csak ment utána, megvolt a ritmus, összehangolódtak és ment...

Jó volt Dániellel táncolni, még soha nem tudta senki így vezetni, vagy csak mert egészen Dánielhez simult, s az jólesett, a többi meg ment magától.

Sokat táncoltak azon az estén. Még az időről is elfeledkeztek. Iszogatták a pezsgőt, meg táncoltak. Virág még soha nem élvezte a táncot, de most nagyon.

– Lehet, hogy te profi táncos vagy? – kérdezte nevetve.

– Jaj dehogy! Hidd el, én is izgultam, nem sokat táncoltam, talán még gimis koromban, egy tanárnőnk tanított bennünket, hogy a szalagavatón ne legyünk olyan kétfalásak. Sohasem élveztem így a táncot, mint most.

Aztán jött egy keringő. Virág megijedt.

– Nem, erre már tényleg nem vállalkozom...

– Dehogynem! Tudod, csak mindig jössz utánam, vezetlek...

És ment. Virág, Dániel után. Forgatta, végig száguldottak a hosszú termen, majd vissza. És ment a tánc is. Virágnak is. Dániel nagyon belejött. Valahogy a tér is megnőtt körülöttük. Forogtak, őrültül forogtak, és hihetetlenül nőtt a tér körülöttük, akkor szólt a fiú:

– Kapaszkodj a nyakamba, mind a két kezeddal... – és Virág a nyakába kapaszkodott, nevetett, féktelen jókedve volt, s ekkor Dániel felemelte a levegőbe, s forgott tovább. A lány felsikoltott, aztán élvezte ezt a forgást, olyan volt, mintha repülne. Már nem is kapaszkodott, szét tárta a karjait, és kacagott.

Amikor véget ért a zene, s újra talajt érzett a talpa alatt, akkor ölelte át újra Dániel nyakát, az viszont a derekát tartotta szorosan a tapsvihar közepette. Csak akkor döbbsentek rá, hogy mindenki őket nézte, és nekik szól a dübörgő taps.

Éjfél is bőven elmúlt már, amikor hazafelé indultak. Gyönyörű volt az éjszaka. Holdfény, csillagok, tengervíz-locsogás... Lassan andalogtak, meg-megálltak ölelték, csókolták egymást. A tudatalattijukban ott volt már a közelgő búcsú ... még lassúbbra fogták, még gyakrabban megálltak.

Egy nagyobb társaság leelőzte őket. Azok is ott voltak a táncteremben, egy-egy arc ismerősnek tűnt. Szemlátomást ők is a szálloda irányába tartottak, ahol Virág is lakott.

Egy másik csoport távolról követte őket. Hangosak voltak, beszélgettek, nevettek. Németül folyt a társalgás előttük is, utánuk is. Megálltak kicsit a tengerparton, nézték, hogy hintázik a nagyképű hold a vízen. Még a gondolataik is megegyeztek. Arra gondoltak, bárcsak soha ne érne véget ez az éjszaka...

Aztán Virág észbe kapott.

– Menjünk, aludnod kell, holnap utazunk.

Ott jártak éppen, ahol strandolni szoktak. Dániel már szinte rettegett attól, hogy el kell válniuk. Gyönyörű volt ez az este, de valahogy még emlékezetesebbé szeretne volna tenni. Kattogott az agya, mivel késleltethetné még a búcsúzást. Amikor hirtelen féltérde ereszkedett Virág előtt, megfogta a kezét, úgy kérdezte:

– Virág, akarsz a feleségem lenni?

Virágot meglepte ez a váratlan fordulat. Hirtelen szólni sem tudott, közben beérte őket a mögöttük kullogó német csapat. Többnyire olyan ötven-körüliek voltak, párban, de úgy tűnt, inkább több volt a nő közöttük, mint a férfi. Szinte körbe állták őket. Virág nem értette, de arról beszélhettek, hogy ez itt egy lánykérés, megvárják még igent mond a lány.

– Állj már fel! Állj fel, hallod? – rángatta a fiú kezét.

– Addig nem, amíg nem válaszolsz – szólt a fiú s a szeme ragyogott. Virág dühbe gurult.

– Hááát nem! Nem, nekem a lánykéréshez nem kell közönség. Mégis mit vártál, és miért kellett mindent elrontanod?

A nézők látták, hogy valami nincs rendben, így szép csendben eloldalogtak. Dániel felállt közben, ott állt Virág előtt, farkasszemet néztek.

– Mit rontottam el? – kérdezte megilletődötten a fiú.

– Mindent, ezt az estét, az egész hetet, mindent, mindent... Egyáltalán, hogy jutott eszedbe ilyesmi ... komolytalan vagy, éretlen kölyök...

– De hát, mi rosszat tettem?... Csak megkértem a kezéd, mert szeretlek, és azt hittem te is szeretsz.

– Dániel, én egy életre szóló házasságot szeretnék, nem olyant, hogy meggondoljuk magunkat és fél év múlva válunk... Csak alig egy hete ismerjük egymást.

– Szeretjük egymást, és csak ez számít ... én is egész életre szóló házasságot akarok...

– Dániel, látom nem értesz. Találkoztunk, ideális körülmények között. Hiszen nyaraltunk, nem voltak gondjaink, nem kergettek őrületbe bennünket a munkatársaink, nem kellett megküzdünk napi gondokkal, nem mentünk egymás idegeire a pénztelenség miatt... Fel tudod fogni, hogy mennyire más együtt élni a hétköznapiakat? Egy hét nem elég egy élethez. Igenis, okosnak, komolynak tartottalak ... de csalódtam, nagyot csalódtam benned...

– Mit tegyek, hogy ne haragudj rám?

– Nem haragszom rád, csak csalódtam benned. Azt hittem, hogy itt van végre egy értelmes, komoly fiú... Mindegy, felejtsük el. Szalmaláng volt csupán, amilyen gyorsan fellángolt, úgy ki is alszik. Holnap, ha felébredsz indulj haza, én vonattal megyek...

– Virág, ezt nem teheted! Arról volt szó, hogy együtt megyünk ... miért csinálod?

– Elmondtam már, hogy miért, ha nem érted, akkor gondolkozz el rajta. Holnap már nem találkozunk, és holnaptól egy hónapig nem láthatjuk egymást, ehhez tartsd magad.

– Egy hónap? Az Isten szerelmére, miért? Szeretlek, nem tudok nélküled élni...

– Ez a büntetésed. És minden további alkudozás tétje, egy újabb hónap, ezt véd a fejedbe. Most pedig eredj, holnap már nem találkozunk. Jó utat neked! Szia. –

A hangja reszketett, érződött rajta, hogy fojtogatja a sírás. Azzal hátat fordított Dánielnek, és futásnak eredt. Mint az űzött vad, úgy futott, csak miután magára zárta a szobája ajtaját, akkor tört fel belőle a sírás. Az ágyra vetette magát és zokogott.

Dániel egy ideig ott állt, egy helyben, moccanni sem tudott. Nem értette mi történt, nem értette, hiszen ő csak jót akart. Azt akarta, hogy eltéphetetlenül összecsomózza szerelmük láncszemeit, és minden a visszájára sült el.

Futni kezdett a lány után, de hamarosan dörrenni hallotta a szálloda bejárati ajtaját. Ez nem lehet ... nem érhet véget ... így, minden magyarázat nélkül. Nem, nem hagyja annyiban. Helyre kell hoznia, valahogy helyre kell hoznia a hibáját ... de hogyan, amikor nem érti, mit hibázott el. Hiszen megkérte a kezét, s Ő nemet mondott ... nem, így nem lehet vége ... még öt perccel ezelőtt azt hitte, ő a világ legboldogabb embere ... hát ennyire törékeny lenne a boldogság?.

Le-fel járkált a szálloda előtt, majd isteni szikra gyúlt a fejében. Jóvátenni, jóvátenni ... hirtelen támadt az ötlet.

Olyan hirtelen, hogy maga is alig hitte. Van még egy száz-eurósa, eldugta, talán maga elől, vésztartaléknak. Rohant a lakására, hamar előkerítette a rejtkehelyről a százast, és autóba ült, hajtott vissza az Adria hotelbe. Ott voltak még a zenészek, éppen pakolásztak már. A

vendégek mind elmentek, de a pincérek még ott tüsténkedtek, takarították az asztalokat.

Dániel két muzsikussal tért vissza. Beültek mind az autóba, Dániel a szálloda elé hajtott, majd kisvártatva, Virág ablaka alatt, felcsendült Schubert Szerenádja.

Virág még mindig ott zokogott az ágyán. Az agyán végig suhantak az elmúlt hét boldog napjai. Igen, tudta, ő maga is hibás. Nem lett volna szabad ennyire átadnia magát az érzelmeinek. Neki lehetett volna több esze, hiszen csupán hat nap volt ... még szerencse, hogy nem jutottak messzebbre... Igen, tudja jól, ő maga is megérdemli a büntetést.

Borzasztó volt látnia Dániel szenvedését, ahogy arcán végigvonaglott a fájdalom. Megérti, hogy fáj neki, ő most még komolyan hiszi, hogy szereti őt, hát akkor bizonyítsa is be. Vajon kiállja-e a szerelmük ezt a próbát?... Gyönyörű volt az este, és most iszonyúan fáj, iszonyúúúan...

Mintha Schubert szerenádját hallaná ... valahol itt szólhat a közelben a zene. Hegedű ... Schubert-szerenád, nincs is ennél gyönyörűségesebb ... s most, mintha az ő szívét nyúlné a vonó ... csakhogy jobban fájjon...

Felugrott, kinézett az ablakon, és megijedt a látványtól. Ott állt Dániel az ablaka alatt, két hegedűssel. Olyan fájdalmasan szép volt a Szerenád, hogy újra elbőgte magát. Dániel csak nézte őt, csak nézte, megszólalni nem mert, neki meg potyogtak a könnyei, mint a záporosó.

Kétszer játszották el, aztán elmentek. Dániel még utánuk szólt.

– Danke schön. Auf wiedersehen*! – aztán csak állt ott, nyelte a könnyeit, s meg sem tudott szólalni.

– Köszönöm. Gyönyörű volt. Tudod, hogy ezután mindig sírni fogok, ha ezt a Szerenádot hallom?... Még egyszer köszönöm, de mit sem változtat a helyzeten. Két hónap! – szólt Virág, s újra eleredtek a könnyei.

– Ne csináld, kérlek! Engem büntethetsz, de magadat ne büntesd.

– De igen, így fair.

– Kérlek ne, legalább hadd vigyelek ki a pályaudvarra, messze van, és fenn a hegyen ... kérlek...

– Nélküled jöttem, nélküled is megyek. Ne aggódj értem. Ugye tudod, hogy már te emeled a tétet? Három hónap!

Dánielnek elakadt a szava. Eleredtek a könnyei visszatarthatatlanul. Kicsit erőt vett magán.

– Legalább felhívhatlak?

– Hát jó, egyezzünk meg, hetente egyszer. Vagy email, vagy telefon. Jó?

– Igen! Köszönöm. Jó utat! Vigyázz magadra. Jó éjt.

– Neked is – mondta Virág és eltűnt az ablakból.

Dániel még egy ideig ott álldogált, s nézett, csak nézett az ablakra, mintha csodára várna. Aztán lassan elindult és szomorúan ballagott a falu felé.

---

*Köszönöm szépen. Viszontlátásra!

Másnap későn ébredt, mert már reggel volt mire elaludt. Tele volt a szíve szomorúsággal. Aztán úgy látta a lányt maga előtt, ahogy keringő közben felemelte, s az kacagva nézett le rá. Elmosolyodott. Már-már kacagott. Káprázatos volt az este ... csak a vége ... a vége...

Csüggedten tett-vett, pakolta össze a holmiját, nem bírta kiverni a fejéből. Nem értette, miért akadt ki annyira Virág azon, hogy megkérte a kezét. Biztosan van rá magyarázat, csak ő nem érti, pedig meg akarja érteni, s talán egyszer meg is érti, de ilyen szomorú szívvel gondolkodni sem lehet.

Bedobálta cuccait a kocsi hátsó ülésére s elindult. Elindult, céltalanul... Nem is értette, mi az élete értelme ezután. Mi lesz akkor, ha otthon lesz? Mindenki arra lesz kíváncsi, hogy milyen volt a tengerparton, meséljen ... neki viszont nem lesz mesélhetnékje. Pedig mennyi szép dolog történt vele, amiről nem beszélhet, mert már nincs ... már semmi sincs belőle, csak a rettenetes búcsúra tud gondolni, ahogy mindketten néztek egymásra és zokogtak.

Majd jön Öcskös a kamaszos, hülye kérdéseivel ... láttál-e szép lányokat? Igen, láttam, gyönyörűt, meg is kértem a kezét ... ezt mégsem mondhatja ... mit mondhatna mégis?

Aztán Anya ... ő aztán átlát a szitán, mindjárt észreveszi, hogy valami nincs vele rendben. Olyan, mintha a szívébe látna ... ő is szenvedni fog ... ezt pedig nem akarja.

Hogy tud Virág ilyen erős lenni? Hogyan nem ingott meg, hogy elengedte volna a büntetést. Mégis mi van, ha

reggelre meggondolta magát és már elengedné a büntetést? Láta, hogy éppen félre tud állni az útszélen, máris jelzett, s leállt az útpadkán a fák alatt. Kezébe vette a telefont. Rácsörög, megkérdezi, hogyan aludt? Hogy érzi magát? Talán el is szállt már a dühe, ami olyan hirtelen lobbant fel benne ... és akkor mehet vissza érte ... repülhet boldogan...

Akkor hirtelen hallani vélte Virág hangját: ugye tudod, hogy már te emeled a tétet?... Ha rácsörög, lehet újabb hónap?... Nem, nem teheti ... most már ő büntet, minden tetteivel, bünteti nem csak önmagát, de Virágot is. Óvatosnak kell lennie.

Virág nagyon okos lány, kár, hogy nem érti, miért tette ezt ... hogyan is mondta? Szalmaláng... Amilyen gyorsan fellángolt, olyan gyorsan ki is alszik.

Hát nem fog, majd ő megmutatja, hogy nem fog kialudni. Az ő szerelme igenis erős, ezt a rettentő három hónapot is túl fogja élni, majd ő megmutatja. Nem szalmaláng, hanem tűz ... meglátod, majd meglátod drága Virágszálam.

Virág... Virág... Virág ... ahogy pörögnek a kerek, úgy örvénylenek ki belőlük a szavak. Virág... Virág... Virág... Nem szalmaláng ... egyáltalán nem szalmaláng...

Mihez kezd majd otthon? Mi lesz most vele? Hogyan fogja túlélni a következő három hónapot?

Mindenekelőtt, lemondja a gimit. Nem vállalja a tanári állást, hanem Bécsbe megy. Elmegy Bécsbe, ha már Virágot nem láthatja, minek üljön otthon? Nem, nem marad otthon. Ma szombat, a vasárnapot valahogy majd csak túléli. Találkoznia kell Karesszel, okos srác, talán ő

tudni fogja miért is bünteti őt Virág. Másnak nem mondja el, de Kareszben megbízhat. Aztán meg fut, menekül Bécsbe. Dolgozik majd az étteremben, és közben munkát keres teljes gőzzel. Megpróbál közelebb kerülni Virághoz. Semmiképpen sem marad otthon. Túlságosan messze van Virág. Az sem baj, ha Pesten kap állást, már annyival is közelebb lesz a lányhoz.

Három hónap. Iszonyú három hónap lesz. Beleveti magát a munkába. Legalább pénzt keres, aztán tud albérletet fizetni belőle, ha netán Pesten kap állást... Igen ezt kell tennie, amíg lejár a három hónap. Addigra lesz pénze és nagyon reméli, állása is.

Valahogy túl kell élnie a három hónapot.

De mi lesz akkor, ha Virág szerelme alszik ki, ha az ő szerelme volt szalmaláng? Mi lesz, ha Virág nem lesz rá kíváncsi többé? Vajon azt, hogy éli túl?

Reménykedni, csak reménykedni! Virág rendes lány. Ő őszintén szereti, s akkor bizonyára Virág is ... mert ő érezte, igazán érezte, hogy szereti őt.

Virágot közben az önvád marcangolta. Sok minden végigfutott az agyán, aztán amikor elszunnyadt végül, akkor szörnyű álmot látott. Látta szakadékba zuhanni a piros kocsit. Sikított, felriadt álmából. Megpróbált valami szépre gondolni, mert annyi szép és jó dolog történt vele itt a tengeren ... most mégsem tud semmi szépre gondolni. A büntudat is mardossa, hátha mégis rosszul tette, amit adott esetben jónak látott, hátha mégsem volt helyes a döntése?... Mi van akkor, ha ezzel a lépéssel

rontotta el az életét? Mi van, ha Dániel többé látni sem akarja?

De hiszen, ha nem akarja látni, akkor jól tette, amit tett, mert akkor szalmaláng volt, csupán szalmaláng, ami pillanatok alatt kialszik...

Három hónap ... rettentően hosszú idő. Legalább a hangját hallhatná... A telefon után nyúlt. Igen ám, csak hogy az egyezés úgy szól, hogy hetente egyszer... Ha ő hívja, akkor Dániel büntethet... Neeem, nem teszi meg ... deee, megteheti!

Lehet, hogy ezt mégsem jól csinálta? Ó, józan ész, ne hagyd el!

Korán felkelt, nem bírt ágyban maradni. Csomagolni kezdett. Ma már csak reggeli jár neki, ebédet nem kap. A vonata viszont este indul, kilenckor. Délig ki kell költöznie a szobából ... mit fog csinálni déltől este kilencig?

Azt mondta Dániel: engem büntethetsz, de magadat ne büntesd. Ő azt válaszolta: így fair.

Hát igen, tehát most nem szólhat semmit. De hát nincs is kihez szólnia ... de tényleg nem normális, nem ... milyen boldogan utazhatnának most hazafelé együtt ... hogy is lehet ennyire ütődött? Ha mégis igent mondott volna? Neeem, az sem lenne rendben... Ha nem állja ki a szerelmük ezt a próbát, akkor előbb-utóbb úgyis itt lenne, ahol most van. Ennek fájnia kell és kész...

Miután megreggelizett, még befejezte a csomagolást. Aztán lerogyott az ágyra, délig ki sem mozdult a szobából. Aztán kinn lehet kedvére este kilencig, egyedül. Nem lesz már mellette Dániel ... óóó,

Dániel, hol, merre jársz?... Ha most itt lennél, elengedném a büntetést ... hallod?

Hogyan is hallaná?... Talán már messze jár... Istenem, csak szerencsésen hazaérjen!

Igent kellett volna mondania, igen, azt kellett volna. Akkor nem kellene hallgatnia apja szemrehányásait folyton. Húsz éves kora óta csak azt hallgatja: bezzeg a nővéreid!

Bezzeg ők ... igaz egyik tizennyolc volt, a másik tizenkilenc, amikor férjhez ment ... és most mivel jobb nekik?

Az idősebbik Pestre költözött a férjével, azt hitték ott van a Kánaán. Pincérként dolgoztak mindketten, albérletben laktak. Hamarosan jött a gyerek. Fabi most hét éves. A nővére meg egyedül küzd vele, albérletben, csupán a maga béréből. A férje alkoholista lett, talán lakása sincs, már nem is dolgozik, nem fizeti a gyerektartást. Nehéz lehet a nővérenek, albérletet fizetni, gyereket nevelni, egy semmilyen fizetésből ... hú, tényleg megérte, hogy olyan fiatalon férjhez ment...

Ha ellátogat haza néha, akkor csak vádaskodik. Felrója apának, hogy bezzeg Virágot taníttatta, mert mindig a legkisebb jár jól ... ilyeneket vagdos a fejéhez.

Pedig nem így van. Ő, amint leérettségizett, azonnal munkába állt. Az egyik szállodában volt recepciós. Már akkor jól bírta az angol nyelvet. Aztán amikor egyetemista lett, félállásra váltott. Dolgozott és tanult. A leginkább estére osztották be a szállodában, úgyhogy simán belefért az életébe az a négy órás munka, mellette diplomát szerzett. Soha nem kért pénzt apától csak annyi,

hogy ott lakott, ő is főzött, de amióta dolgozik, azóta beszáll a rezsiköltségbe is. Neki magának igazából alig marad a fizetéséből.

A másik nővére valamivel szerencsésebb. Ott élnek Gyulán. A nővére takarít a szállóban, a férje ott pincér. Nekik két gyerekük van, vettek kölcsönre egy kétszobás kis lakást. Nyögik a hitelt, nevelik a két gyereket, de együtt vannak, bár sokat veszekednek éppen a nyomoruk miatt. Nem érti apát, nem érti ... ő mindezt nem látja? miért üldöző őt a férjhezmenetellel, bármi áron, miért?

Akkor meglátta a pálmákat, a kis vödörben. Egek, még ezt is el kell pakolnia. Hová is tegye?

Cipelheti ezt is a hátán egész nap ... de nem, nem fogja itt hagyni, hiszen Dániellel együtt ültették. Érzy, ahogy a kezéhez ér, amint ügyetlenül a tőzegbe nyomkodják együtt a kis palántákat.

Sikerült valahogy belegyömöszölnie az útitáskájába, csak így nem veheti a vállára, a kezében kell cipelnie, a másikkal meg húzni a gurulós bőröndöt ... hát meg fog szakadni az biztos. Idefelé is hosszú volt az út, alig várta már, hogy elérje a szállodát, most viszont felfelé, hegynek...

Igen ... igent kellett volna mondania, nem kellene hallgatnia tovább apát. Lám, megkérték a legkisebbik lánya kezét is, férjhez megyn... hát legyen boldogn... Meg aztán ezt az átkozott cuccot sem kellene cipelnie ... száguldhatna hazafelé együtt Dániellel ... nem kellene ... nem kellene...

Mégis, jól tette, amit tett. Most megint úgy érzi. Kell ez a próbatétel a szerelmüknek ... kell ... kell ... kell ... ezt kopogta minden lépte, ahogy elhagyta a szállodát, s elindult azon a gyalogúton, amin Dániellel mentek együtt kettesben ... kell ... kell ... kell ... ha belegebed, akkor is.

Elüldögélt a városban egy cukrászda teraszán órákig. Fagyit evett, azután limonádét kért. Amikor az is elfogyott, kért egy nagy tortaszeletet, gondolta, nem is fog ebédelni, ez elég lesz, kért még egy nagy pohár ásványvizet hozzá.

Vajon Dániel hol járhat? Olyan jó lenne, ha felhívná, olyan egyedül van, még soha nem érezte magát ennyire egyedül... Tülkölt egy hajó valahol lenn az öbölben ... Dániel... Dániel... Dániel ... ezt hallatta a hajó tülökszava... Dániel ... Dániel ... ezt zötyögte a babakocsi kereke, ami éppen az imént haladt el előtte ... Dániel... Dániel... rikoltotta egy sirály, amint keresztül repült a téren.

Már itt sem volt maradása. Fizetett, aztán összeszedte a pakkjait, s elindult, neki a hegynek. Erősen tűzött a délutáni nap, mit is fog csinálni a pályaúdváron este kilencig?

Még lehorganyzott az Angiolina parkban. Megbújt egy pálmafa árnyékában egy padon. Itt gyönyörködtek Dániellel a banánfákban, a magas pálmafákban, megcsodálták a sok virágkülönlegességet, itta a szemük, a szívük a pazar színeket, a pompás növényzetet. Hát most egyedül csodálja, egyedül, mert Dánielt elüldözte ... elüldözte, mert ő a világ legnagyobb marhája.

Újra nekivágott a hegynek. Inkább ül a pályaudvaron, mint, hogy lekésse a vonatot. Sokáig tart felkaptatni a hegyre ennyi cuccal.

Még fél úton sem tartott, dőlt róla a víz, úgy érezte megfullad, nem bírja tovább. Egy autó tülkölt rá. Egy fiatalember hajolt ki az ablakon:

– Mogu vas odvesti! Idete na voz*?

– No! – válaszolt Virág, bár nem értette mit akart, de feltételezte, hogy elvitte volna a pályaudvarra.

Nem, nem megy, csak azért sem megy ... ideje van bőven, amúgy meg szenvednie kell, neki most az a dolga, hogy szenvedjen, hogy minél jobban fájjon ... akkor nem fáj talán a szíve oly nagyon.

A vonat reggel fél nyolckor futott be Budapesten a pályaudvarra. Virág már útközben megnézte, mikor indul Szegedre, így már tisztában volt vele, hogy kilenc előtt tíz perccel. Ideje van bőven. Megváltja a jegyet, s azután valami reggeli után néz.

Akkor csörrent meg a telefonja, egészen váratlanul. Vajon ki lehet, töprengett. Elővette a táskából, és rögtön látta, Dániel az. Annyira megörült, hogy hirtelen kiejtette kezéből a telefont.

Jaj ne! Gyorsan lehajolt érte, csak nem esett valami baja, akkor hogyan tud beszélni a fiúval?

---

*Elvihetem! A vonatra megy?

– Halló, halló, tessék! – szólt bele kétségbeesve.
– Szia Virág! Hazaértél épségben? Hogy utaztál, jól vagy? – jöttek reszkető hangon a kérdések.
– Szia. Igen, hazaértem. És te?... – rengeteg kérdés tört fel belőle, alig tudta leinteni magát, nem szabad, nem szabad...
– Én is hazaértem ... Virág, ezt tudnom kellett, tudnom kellett, hogy jól vagy, ugye most nem kapok büntetést, ígérem, csak egy hét múlva hívlak újra ... de tudnom kellett, hogy épségben haza értél.
– Rendben van. Én is örülök, hogy jól vagy.
Ennyi volt csupán. Virág kis híján belekiáltott a telefonba: nem érvényes, elengedem, elengedem a büntetést, szeretlek ... szeretlek ... szeretlek!...
Nyelt egy nagyot ... aztán mégsem tette. Viszont, egész úton boldogan emlékezett az elmúlt hét varázslatos eseményeire, amíg Szeged felé robogott vele a vonat.

Két évvel később

Sarkig táruul a társasház kapuja s Dániel lép ki rajta, egyik karja megrakva valami dobozokkal, a másikban slusszkulcs. A parkoló felé tart, majd megáll egy fehér Mercedesz mellett, s beteszi a dobozokat a hátsó ülésre, majd gyújt, s elhajt. Kétutcányira megáll a belvárosban, majd futva, a sarkon levő virágüzlet felé veszi az irányt.

Dániel szinte beront az üzletbe, s izgatottan, a várakozó tömeg feje felett, odaszól az elárusítónőnek.

– Elkészült a csokrom, csókolom?!

– Igen, a mezei csokor. Adom máris, apuka! Hogy tetszik?

– Gyönyörű! – mondja Dániel elégedetten, s csak úgy ragyog. Fizet, elköszön...

– Üdvözlöm Virágot is, főmérnök úr! – majd odasúgja a várakozóknak – ő a mi Virágunk férje, kislányuk született.

– Milyen Virágnak?

– Hát, Mezei Virágnak. Tudod, tévé-bemondó, újságíró a helyi tévénél.

– Ja, az a Virág ... kislánya született? Tündéri az a nő, no de a férje is nagyon jóképű, meg kell hagyni. Eddig nem ismertem, nagyon boldog apukának látszik.

– Igen, nagyon szépek együtt, és boldogok, sokszor találkozom velük az utcán. Állítólag valami legendás nagy szerelem az övék.

– Dániel éppen elérte az autót, amikor valaki a nevén szólította. Régen hallotta már így a nevét, és a hang is a múltból csengett vissza. Megfordult, szétnézett...

– Dani! Dani, hallasz? Várj már, hová rohansz?

– Karesz! Te az égből pottyantál, barátom?

– Úgy is lehet mondani. Tudod, milyen régóta kereslek már? Hihetetlen, hogy éppen Kecskeméten futunk össze. Mit keresel itt?

– Ezt én kérdezhetném. Én itt élek, itt dolgozom... És te?

– Én csak szeretnék ... mi van veled, haver? Már régóta kereslek, és sehogyan sem bukkanok a nyomodra.

– Talán azért, mert nevet változtattam – kacag Dániel.

– Hohyhohy? Most hohy hívnak?

– Megnőszültem, felvettem a feleségem nevét – majd a kezét nyújtja, és bemutatkozik – Mezei Dániel.

– Te ... te Virágot vetted el? – s mivel Dániel bólogatott, hozzátette – hát kibőjtölted a három hónapot?

– Úgy bizony. Tavaly nyáron összeházasodtunk, most meg éppen a virágüzletből jövök, tegnap este, kislányunk született...

– Ó, hát gratulálok! Boldog ember vagy, látszik rajtad.

– Mi tagadás ... tényleg nagyon boldogok vagyunk. Megyek Virághoz, alig várom, hogy láthassam, meg talán a pici lányomat is láthatom.

– Hát, akkor nem is tartalak fel, barátom, menj...

– Veled mi van, Karesz?

– A menyasszonyom idevalósi, hamarosan összeházasodunk, s most itt keresek munkát, az autógyárba megyek állásinterjúra.

– Tényleg? Én is ott dolgozom. Ez egyre izgalmasabb... mondd, itt leszel délután is? Találkozhatnánk, hiszen van mit mesélnünk mindkettőnknek.

– Bizony van, meg már az interjún is túl leszek... Figyelj, még csak annyit mondj, érted már azt a „három hónapot”? Megérte?

– Még mennyire! Ha hiszed, ha nem, az a három hónap alatt felnőttem. Igaza volt Virágnak, bármennyit is szenvedtünk akkor, már értem, és mondhatom, megérte. Újra kezdtünk mindent, újra volt első randi, első csók ... megerősített bennünket, az egymás iránti bizalmunkat ... nagyon boldogok vagyunk... Tavaly nyáron volt az esküvőnk, és oda mentünk nászútra, abba az apartmanba, ahol mi laktunk, voltunk újra abban a moziban, végig jártuk mind a régi helyeket ... fantasztikus volt... Hát, akkor hívj délután, most rohannom kell...

– Add át üdvözetem, meg a gratulációm Virágnak is! Hívlak délután, van mit mesélnünk egymásnak.

Dániel futott fel a lépcsőn, s csak motyogott maga elé: első emelet, 11-es szoba... Egyik karja megpakolva a dobozokkal, a másikban a hatalmas csokor.

Hangfoszlányok szűrődtek ki a szobából. Bekopogott. Állt az ajtóban valaki, mert szinte azonnal kinyílt.

– Jó napot kívánok.

– Dániel! – sikított Virág, ahogy meghallotta a hangját. Dániel majdnem felborította a nővért, aki ajtót nyitott, úgy rohant Virág ágyához. A dobozokat mind a lábaihoz szórta, majd megölelte, megcsókolta, csak azután adta át a csokrot.

– Istenem, de gyönyörű! – sóhajtott fel Virág – No de ennyi Bajadéra!

– Virágot, Virágnak... – szólalt meg a nővér – sőt, ha jól látom, mezei virágot, Mezei Virágnak!

Dániel akkor vette észre, hogy a nővér kezében egy baba van. Megkérdezte hát Virágtól:

– Ő a mi babánk? – Virág bólintott – Nővérke, ne rabolja el a babánkat, én még nem is láttam – mondta rémülten.

– Jól van apuka, akkor itt hagyom még picinykét, éppen jóllakott a drága. Fogja apuka, büfiztesse még kicsit. Tíz perc múlva érte jövök.

– Drágám, jól tartom?

– Hát persze, csak tedd a válladra ezt a pelust, nehogy lebüfizzen. Különben nagyon nyugodt baba, olyan édes, még nem is hallottam sírni, csak akkor, amikor megszületett.

– Büfizett! Hallottad?

– Aha, hallottam ... a karodra fektetheted, nézd, milyen szép haja van.

– Annyira meg vagyok illetődve ... csodaszép ... és a miénk ... benne vagyunk, te, meg én ... ez felfoghatatlan csoda ... látod, ilyenek vagyunk ... tényleg mi vagyunk?... De mondd drágám, milyen volt? Fájt nagyon?...

– Hááát, a tolófájások igen kemények ... de amikor megszületett, megfürdették, és ide fektették a hasamra ... az fantasztikus volt ... én abban a pillanatban minden fájdalmat elfelejtettem, annyira örültem neki ... ez tényleg csoda Dániel, felfoghatatlan csoda.

– Nézd Virág, milyen szép, a szeme, meg az orra is, olyan, mint a tiéd. Éppen olyan gyönyörű, mint te vagy – nem tudtak betelni vele, meg a tudattal, hogy gyerekek van.

– Most már hármásban leszünk, elválaszthatatlanok, ugye Dániel?

– Egy ideig igen, aztán talán négyesben ... mit szólsz?

– Te már a következőt tervezed?... Igen, legyen következő, de minimum három, de lehet négy is, két lány, két fiú...

– Én azt sem bánom, ha mind lány lesz ... de benne vagyok a négyben és a nemük sem számít, de ilyen csodás porontyokat szeretnék még, még...

Nyílt az ajtó, a babáért jött a nővér.

– Most már elviszem, mert bizonyára elálmosodott, hadd aludjon... A nevét tudják már, mi lesz a pici neve?

Dániel felkapott egy doboz csokoládét, hogy a nővérnek adja, közben végig futott a szeme a betűkön: *Bajadéra*.

– Bajadéra! – kiáltotta el magát hirtelen – Ez lesz a neve! Persze, csak úgy, ha Virág is akarja. Ez az öné, tessék! – és nyújtotta felé a doboz csokit.

– Virág, te mit mondasz?

– Beleegyezem, egy feltétellel...

– Mégpedig?

– Ha megígéred, hogy a következőt nem Grizkinek akarod elnevezni.

– Megígérem – s abban a pillanatban Dániel kacagásától volt hangos a kórház.

A nővér a dobozra pislantott, s megjegyezte:

– Azt hiszem, ennek a csokinak története van...

– Még milyen?! Hosszú, de talán egyszer elmeséljük.

– Apuka még maradhat fél órácskát, de azután menjen el, anyukának pihennie kell, az éjjel nem igen aludt, vigyázni kell rá, mert nem lesz tejezske ennek a bájos csöppségnek.

– Nem hiszed el, kivel találkoztam idejövet.

– Ha nem mondod meg, akkor tényleg nem hiszem.

– Karesszel. Kiabált utánam, amikor kijöttem a virágüzletből...

– Nahát, ő mit keres itt?

– Munkát. Képzeld, a gyárba ment állásinterjúra. Nőszül a haver, és idevalósi a menyasszonya, hát itt szeretne dolgozni is.

– Nahát, milyen kicsi a világ. És kit vesz el?

– Nem tudom drágám, siettem hozzád, hozzátok ... majd délután találkozunk és beszélgetünk.

– Nem is lenne rossz, egy régi barát a gyárban, s itt a városban, jól jön nekünk is, igaz?

– Hát persze, és tudod-e mit kérdezett Karesz? Azt, hogy megérte-e az a „három hónap”... tudod, egyedül csak neki beszéltem róla.

– Na és, mit mondtál?

– Jól tudod, bármennyire is szenvedtünk, megérte ... látod, csodálatos életünk van... Azt a második első találkozást sosem felejtem el. Emlékszel ... október vége volt. Te ragaszkodtál hozzá, hogy Szegeden találkozzunk. Én akkor már itt laktam, Kecskeméten, október elején kezdtem a gyárban dolgozni. Te nem tudtál róla, meglepetésnek szántam.

– A főtéren találkoztunk. Te nyújtottad a kezed ... kezet fogtunk, aztán csak néztük egymást ... letaglózott, sápadt, beesett arcod, fogytál is, torkomat szorongatta a sírás ... miattam szenvedtél, miattam ... nem tudtunk szólni sem ... amikor a te szemedben is megjelentek az első könnyek, akkor öleltük meg egymást, és zokogtunk...

– Dániel drágám, én sem felejttem el soha. Tele volt a tér emberekkel, mindenki minket nézett, de nem törődtek vele ... aztán mégis, megfogtad a kezem és elrohantunk egy mellékutcába, hogy ne bámuljanak bennünket annyian ... nagyon hiányoztál, tudod?

– Ahogyan te nekem... Egy ideig nagyon fájt az az „éretlen kölyök”... időbe telt, míg rájöttem, tényleg az vagyok ... hamar felnőttem s mindent megértettem ... Amikor már a harmadik hónap csordogált, s felhívtalak telefonon, kibukott belőlem: alig várom már, hogy véget érjen ... akkor, talán te is akaratlanul, azt mondtad: én is! Mégsem jutott eszedbe, hogy elengedd a büntetést... Csodáltalak ... akkor már tudtam, csak te kellesz nekem és azt is tudtam, ilyen anyát képzeltem el a gyermekeimnek, aki nem hátrál meg, még akkor sem, ha ő maga szenved a legjobban.

– Pedig, de sokszor meginogtam, tudod-e?...

– Ó drágám, tudom! Újra kezdtünk mindent ... lett első randi, első csók ... meg közben munkát kerestél Kecskeméten. A következő év elején szerződtél a tévéhez, s te is ide költöztél ... amikor májusban megkértem a kezed, azt mondtad: azt hittem, már soha sem mered megkérni a kezem, újra. Emlékszel?... Még sok csodálatos dolog fog történni velünk, drágám. Nagyon szeretlek!

– Bármennyire fájt is, örülök, hogy így történt, és örülök, hogy mások előtt is vállalod. Én is nagyon szeretlek, Dániel! Most már erősek vagyunk, így együtt, legyőzünk minden akadályt, te meg én, melletted biztonságban érzem magam. Olyan jó, hogy most is itt vagy ... olyan jó, hogy vagy nekem...

– Ugye tudod, szívem, hogy el kell mennem, mert neked pihenned kell. Alig várom, hogy hazavigyelek benneteket. Olyan üres a lakás nélküled...

– Talán holnap már haza mehetünk. Jó lenne!... Drágám, azokat a csokit, rakd be ide a szekrénybe, ne álljon ott szanaszétjellel.

Dániel elrakta, az utolsót viszont kibontotta, kínálta Virágot.

– Egyél szívem, hogy legyen a lányomnak édes tejecske.

– Lányodnak? Már ki is sajátítod magadnak?... Nesze... – s repült az összegyűrt papírgalacsin Dániel felé.

Ő is vett belőle, célzott és talált ... folytatták ... azonban Virág hamar elfáradt.

– Már nem bírok több csokit enni, feladom ... szeretsz annyira, hogy összetakarítod ezt a csatateret?

– Annál sokkal jobban szeretlek! – s máris repült az újabb galacsin – én a csokinak mondtam.

– Hogy te milyen undok vagy ... hát akkor nesze...

– Azt képzeld el drágám, ha már hatan faljuk a csokit, és dobáljuk a galacsinokat!... Tudod mit, csináljunk rendszert belőle. Az első csoki-galacsincsata akkor volt, amikor kiderült számomra, hogy magyar lány vagy. A második a nászutunkon, ugyanott, és ez volt a

harmadik... Minden évben megtaláljuk azt a jeles napot, amikor ünnepélyes csoki-galacsincsata napot tartunk, akárhányan leszünk az adott pillanatban. Mit szólsz?

– Hm, jól hangzik! Csak győzzük csokival.

Vége!

*Kőműves Ida
három kisregény: Álomkeringő, A szivárvány alatt, Bajadéra*